

ஜீவந்தி

100/-

97

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

ஐப்பசி 2016

இ.இராஜேஸ்கண்ணன். மு.அநாதரட்சகன். த.கலாமணி.
கிண்ணியா சபருள்ளா. வினோலா வரராஜன். கந்தர்மடம் அஜந்தன்.
கெகிறாவ ஸீலைஹா. மூதூர் மொகமட் ராமி. அலெக்ஸ் பரந்தாமன்.
ஆனந்தி. ஈழக்கவி. க.முத்துராஜா. மன்னார் அமுதன். ச.முருகானந்தன்.
செ.அன்புராசா. உமைபாலன். இதயராசன்

ஆய்வு

கட்டுரைகள்

ஜனநாயக வகுப்பறை:

சிறுவர் பற்றிய இலக்கியமான

“ஆயிஷா”வின் ஆழ்ந்த தரிசனம்

இ. இராஜேஸ்கண்ணன்..... 03

முருகபதியின் சொல்ல மறந்த கதைகள்

ஒரு வாசகப் பகிர்வு

மு. அநாதரட்சகன்..... 16

உளம் வரைந்த ஓவியம்:

கவியின் “குறிஞ்சிப்பாட்டு”

த. கலாமணி..... 31

சிறுகதைகள்

கிண்ணியா சபருள்ளா 09

வினோஷா வரதராஜன்..... 19

கந்தர்மடம் அஜந்தன்..... 22

கெகிறாவ ஸ்லைஹா..... 26

மூதூர் மொகமட் ராபி..... 35

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்..... 41

ஆனந்தி..... 45

கவிதைகள்

ஈழக்கவி..... 08

க. முத்துராஜா..... 24

மன்னார் அமுதன்..... 25

ச. முருகானந்தன்..... 34

செ. அன்புராசா..... 43

நூல் மதிப்பீடு

உமைபாலன்..... 40

இதயராசன்..... 44

பேசும் இதயங்கள்

ஜனநாயக வகுப்பறை: சிறுவர் பற்றிய இலக்கியமான

“ஆயிஷா”வின் ஆழ்ந்த தரிசனம்

-இ. இராஜேஸ்கண்ணன் -

உளம் வரைந்த ஓவியம்:

கவியின் “குறிஞ்சிப்பாட்டு”

- த. கலாமணி -

அட்டை ஓவியம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2016 ஜப்பசி இதழ் - 97

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலையினையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிவரி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செம்மோம்! - யாரதிதாசன்-

உயிர் விலை

இன்று வகை தொகையின்றி இடம்பெறும் வீதிவிபத்துகள் பற்றிய செய்திகளைப் படிக்கும்போது நெஞ்சம் திடுக்குறுகின்றது. எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புகளை, கனவுகளை, கற்பனைகளைச் சுமந்து கொண்டு பயணித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் கணநேரத்தில் உடல் சிதறி, உயிர் இழத்தலை என்னவென்று கூறுவது? அவர்களின் விதி என்று கூறுவதா?

இன்று வீதிகள் எல்லாம் அகலிக்கப்பட்டு, போக்குவரத்து விதிக்குரிய எல்லைக்கோடுகளும் வரையப்பட்டு சந்திகளில் சமிக்ஞை விளக்குகளும் பொருத்தப்பட்ட நிலையிலேயே வீதி விபத்துகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துக் கொண்டு செல்கின்றது என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். மக்களுக்கான வசதிகளை அதிகரிக்கும்போது, மக்களுக்கான துயரங்களும் அதிகரிக்கின்ற நிலைமையை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவது?

இன்று எல்லோருக்கும் அவசரம். எவரும் எவருக்காகவும் காத்திருக்கும் பொறுமையில்லை; எவருக்கும் விட்டுக்கொடுக்கும் தாராண்மையும் இல்லை. எல்லோரையும் முந்தி "நான்" மட்டும் சென்றுவிடவேண்டும் என்ற போட்டிநிலையும் அவசரமுமே காணப்படுகிறது. போக்குவரத்து விதிகளைப் பற்றிய அக்கறையே இல்லை. இதனால் உயிரின் விலை மலினப்பட்டு விட்டதை எவரும் சிந்திக்கின்றார்கள் இல்லை. ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயம்தான். பொதுவிதிகளை அநுசரிக்க வேண்டியதும் நிதானத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியதும் ஒவ்வொரு குடிமகனதும் கடமையும் பொறுப்பும் என்பதை இவர்களுக்கு யார் எடுத்துரைப்பது?

க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
படிப்பகம் - ஆரியகுளம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

ஜனநாயக வகுப்பறை: சிறுவர் பற்றிய இலக்கியமான “ஆயிஷா”வின் ஆழ்ந்த தரிசனம்

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் சிறுவர்களுக்கான இலக்கியங்கள் அதிகம் வெளிவருவதைப்போல சிறுவர்கள் பற்றிய இலக்கியங்கள் வெளிவருவ தில்லை. சிறுவர்களுக்கான இலக்கியங்கள் (literature for children) சிறுவர்களை மகிழ்வுட்டவும், அவர்களின் கற்பனை ஆற்றலை விரிவுபடுத்தவும், புத்தாக்க சிந்தனையை விரிவாக்கவும், இலட்சிய வேட்கையைத் தூண்டவும் துணைபுரிகின்றன. தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் சிறுவர்களுக்கான இலக்கியங்களுக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டெனினும் அது சிறுவர்களுக்கான பாடல்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட அளவிற்கு ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களால் வெகுஜனத்தளத்தில் செல்வாக்குப் பெறவில்லை. தமிழிலும் கூட சிறுவர் பாடல்கள், சிறுவர் கதைகள், சிறுவர் நாவல்கள் குறிப்பிடத்தக்களவு வெளிவந்தன. எனினும் அவற்றின் சமுதாயப் பெறுமானம் வளர்ச்சிபெற்ற நாடுகளைப் போல அமையவில்லை. மரபுகளைக் கையளிப்பதில் கவனமெடுத்த சிறுவர் இலக்கியங்கள் மரபுகளின் சிக்கல்களை விமரிசனம் செய்யும் அறிவையோ, உலகை வெல்லும் புத்தாக்கங்களைப் புனையும் அறிவையோ விரிவாக்குவதில் குறைநிலையிலேயே இருந்தன.

சிறுவர்கள் பற்றிய இலக்கியங்கள் (literatures on children) சிறுவர்களின் உலகம் எத்தகையது? அவர்களின் சமூகச் சூழல் அவர்களை எவ்வாறு பாதிக்கின்றது? சிறுவர்களுக்கும் வயதுவந்தவர் களுக்குமான அனுபவ இடைவெளிகளால் உருவாகும் சிக்கல்கள் எவை? போன்ற பல கேள்விகளுக்கு விடை

களாக அமைகின்றன. சிறுவர்களுக்கான இலக்கியங் களின் நேரடிப் பயனாளிகள் சிறுவர்கள் தான். சிறுவர் பற்றிய இலக்கியங்களின் பயனாளிகள் சிறுவர்கள் மாத்திரமல்லர். படைப்பாளிகளின் நோக்கில் சிறுவர் பற்றிய இலக்கியங்களின் நேரடிப் பயனாளிகளாக- இலக்குமையக் குழுக்களாகப் பெரியவர்கள்தான் கருதப்படுகின்றனர்.

சமகாலச் சமூகப் போக்கில் சிறுவர்கள் தமக் கான இன்பம் தரும் உலகத்தினை இழந்து வருகின்றனர். அவர்கள் மீதான சமூகத்தின் அழுத்தங்கள்

மிகுந்துள்ளன. “பிள்ளைகளின் மனம் பூப்போன்றது, மிருதுவானது, மிகை சமை தாங்காதது, உள்ளூறும் இனிய உணர்வுகளால் இன்பமளிப்பது. பிள்ளைகளின் அகவுலகம் அற்புதமானது. அவர்களால் தமக்கென ஒரு புறவுலகினை இலகுவில் கட்டியமைக்க முடிவ தில்லை. ஏற்கனவே பெரியவர்களால்- மூத்தவர்களால்- கட்டமைக்கப்பட்ட சமூக உலகில் வாழத் தலைப்படுகின்றனர். பேராசை, அந்தஸ்து வேட்கை, குரோதம், மோகம், ஏற்றத்தாழ்வு, போலி கௌரவம், ஓடுக்குமுறைகள், வன்முறைகள் முதலிய பல எதிர்நிலைப் பொருண்மைகளின் ஆதிக்கம் சமூக உலகில் மலிந்து கிடக்கின்றது. இவை சிறார்களின் அற்புத அகவுலகினை ஆக்கிரமிப்புச் செய்கின்றன. இந்த ஆதிக்கம் அவர்களை மிகையாய்ச் சுமக்கும் நிலைக்குத் தள்ளிவிடுகின்றது. மிகையாய்ச் சுமப்பவர்களின் அகவுலகம் அழுத்தங்களால் நிறைகின்றது” (இராஜேஸ் கண்ணன், 2015, இரகசியமாய்க் கொல்லும் இருள்- முன்னீடு பக். xvi-xvii). இந்த அழுத்தம் நிறைந்த உலகில் சிறுவர்களின் உலகம் வடிவமைக்கப்படும் விதம், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளைக் கூறுவதே சிறுவர் பற்றிய இலக்கியங்கள்.

தமிழ்ச் சூழலில் வெளிவந்த சிறுவர் பற்றிய இலக்கியங்கள் உதிரிகளாக விரவிக் கிடக்கின்றன. அவற்றை ஒருங்கு சேர்த்து ஆய்வு செய்யவேண்டியது அவசியமாகும். இது மிகையான உழைப்பை வேண்டி நிற்கும். உலகம் முழுவதும் விரவியுள்ள தமிழிலக்கியச் சூழமைவில் சிறுவர்கள் பற்றிய இலக்கியங்களைக் கண்டறிதல், அவற்றைப் படைத்த படைப்பாளிகளை இனங்காணல், அப்படைப்புகள் பேசும் பொருள்களைக் கற்றறிதல், அவற்றின் கண்ணோட்டங்களை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்தல் என இந்தத் தேடல் விரிவுபெற வேண்டியது. இதனை இந்தக் கட்டுரை முழுமையாகச் சாத்தியமாக்கிவிடாது.

தமிழில் சிறுகதை மற்றும் குறுநாவல்கள் போன்ற புனைகதைகள் சிறுவர்கள் பற்றி எவற்றைக் கூறுகின்றன? அவை சிறுவர்களை எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றன? என்பது உண்மையில் சிறுவர்களுக்கான மகிழ்ச்சிகரமானதும் சுதந்திரமானதுமான வாழ்வுக்கான சூழலைத் தராத சமூகம் பற்றிய விமர்சனமாகவே அமைந்து விடுகின்றது. சிறுவர் பற்றிய இலக்கியங்களில் பொதுவாகப் பின்வரும் மூன்று விடயங்கள் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன:

1. சிறுவர்களின் மீது அவர்களது குடும்பங்களின் மேலாண்மையால் எழும் சிக்கல்கள்.
2. சிறுவர்களின் மீது அவர்களது கல்விச் செயல் முறையும் கல்விக்கான ஏற்பாடுகளும் உண்டாக்கும் அழுத்தங்களால் எழும் சிக்கல்கள்.
3. சிறுவர்கள் மீது சமூகத்தில் நிலவிவரும் மேலாண்மைகளால் திணிக் கப்படும் சமைகளால் எழும் சிக்கல்கள்.

இந்த மூன்றுவகைச் சிக்கல்களையும் தமிழில் புனைகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிறுவர்கள் அவர்தம் கல்விச் சூழலில் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களை தமிழ்ச் சூழலில் ஆழமாகத் தரிசித்த ஒரு படைப்பு தமிழ்நாட்டில் 2005 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரலில் முதற் பிரசுரம் கண்ட இரா. நடராசன் என்பவரின் “ஆயிஷா” என்ற படைப்பு. தமிழிலக்கியச் சூழலில் வெளிவந்த சிறுவர் பற்றிய படைப்பாக்கங்களில் ஆயிஷா தனித்துவமானது. இதனை ஒரு குறுநாவலென்றே பலரும் வரையறுக்கின்றனர். இது ஒரு “நீண்ட சிறுகதையாகத்” தெரிகின்றது. இந்தப் படைப்பின் ஒருமை விளைவு அதனை ஒரு நீட்சிபெற்ற சிறுகதையாகவே எண்ணவைக்கின்றது. ஒரு விஞ்ஞான நூலுக்கு அதன் ஆசிரியர் எழுதிய முன்னுரையாக ஆயிஷாவை இரா. நடராசன் படைத்துள்ளார். நடராசன் டாக்டர் இராதா கிருஸ்ணன் விருது பெற்ற ஆசிரியர். 1994 ஆம் ஆண்டில் தன் முதல் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்ட இவர் 1991 ஆம் ஆண்டில் தான் தனது முதலாவது சிறுகதையை கணையாழியில் எழுதியிருந்தார். “பூஜ்யமாம் ஆண்டு” என்ற ஒரு நாவலை “பிறை” எழுத்து முறையில் வெளியிட்டிருந்தார். இரசாயன வியல், பௌதீகவியல் துறை சார்ந்த நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாலும் உள்ளாகவும் “வகுப்பறை ஜனநாயகம்” அல்லது “ஜனநாயக வகுப்பறை” என்ற விசேட துறையில் அதிகளவு ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார். வகுப்பறை ஜனநாயகம் தொடர்பான இவரின் ஆய்வுசார் புலமை இவரின் புனை வாக்கங்களில் முழுவதாகப் பிரதிபலிக்கப்பட்டிருந்தது.

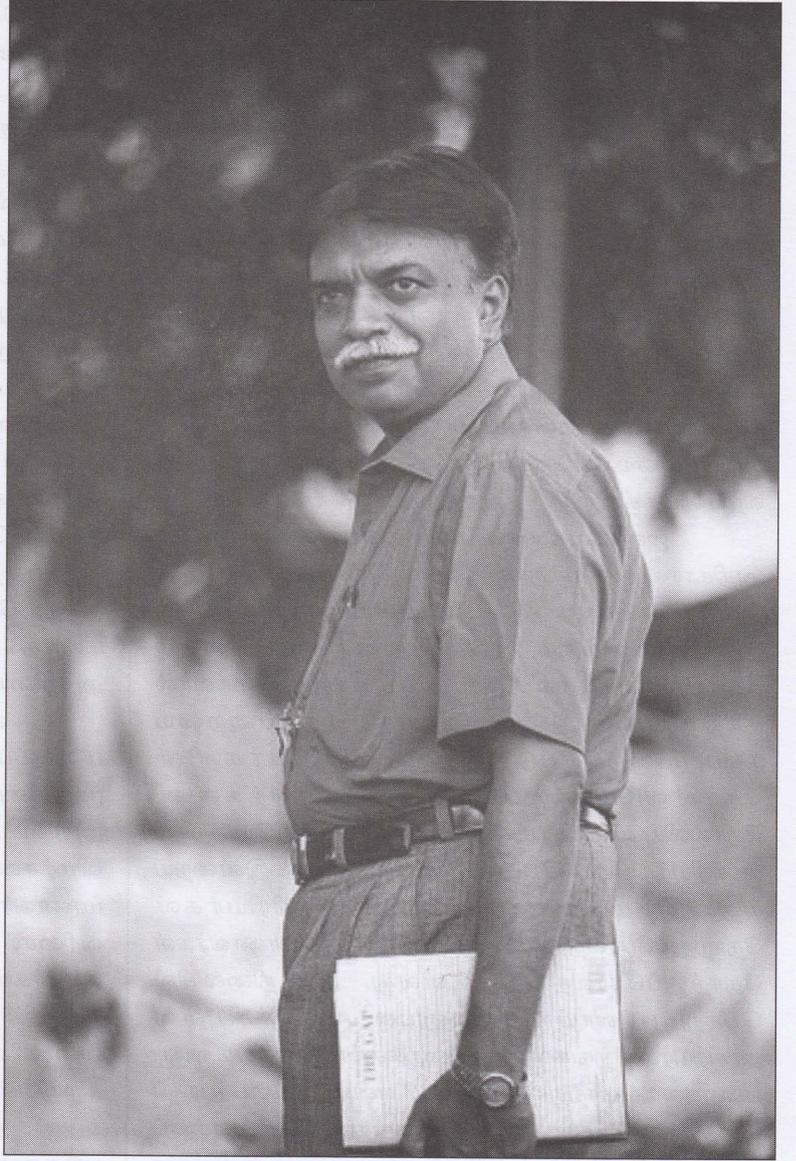
சமகாலத்துக் கல்விப்புலச் சூழமைவில் “ஆயிஷா” புனைகதை மூலமாக எங்களது பிரதேசத்து வகுப்பறை ஜனநாயகத்தினை மீள்பரிசீலனை செய்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. ஆயிஷா பற்றி பல்வேறு நோக்கில் பல ஊடகங்கள் இதற்கு முன்னரும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. எனினும் மாணவர்கள் மீதான வன்முறை, மாணவ சமுதாயத்தின் நெறிபிறழ்வுகள், மாணவர்கள் மீதான சமூக முரண்களின் தாக்கங்கள் என்பன குறித்த அதிக விவாதங்கள் நிகழ்ந்துவரும் சமகாலச் சூழலில் “ஆயிஷா”வின் சமுதாய நோக்கினை மீள்சீர்தீர்ப்பது பயனுடையதாகும்.

“ஆயிஷா” ஜனநாயகத் தன்மையற்ற வகுப்பறை ஒன்றில், எதையும் துருவத்துருவி ஆராயமுனையும் தேடலுள்ள மாணவி ஒருத்தியின் ஆளுமை சிதைக்கப் படுவதையும், அவளின் தேடலே அவளது உயிர்பறிக்கும் காரணியானதையும் கூறும் கதை. ஜனநாயகத்தன்மையற்ற ஆசிரியர்களின் மேலாண்மைக்குப் பலியாகிப் போகும் சிறுமி ஒருத்தியின் கதை இது. எந்திரப்பாங்கான ஆசிரியர்களை உயிர்ப்புமிக்க ஆசிரியர்களாக மாற்ற வல்ல அறிவுத்தேடலுள்ள ஒரு மாணவி ஜனநாயகமற்ற முறையில் தண்டிக்கப்படுவதிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவதற்காகவே தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே இந்தக் கதை. இது வகுப்பறைகளில் ஆசிரியர்களின் அடாவடித் தனங்கள் மீதும், கல்வி புகட்டலிலான மரபுவழியான வன்முறைத்தனங்களின் மீதும் விழுந்த சாட்டை அடியாக அமைந்தது.

இந்தக் கதையில் வரும் “ஆயிஷா” சமூக நிலைமையில் வறுமையால் புற மொதுக்கப்பட்டவள். தாய் தந்தையை இழந்து சித்தியோடு வாழ்பவள். வகுப்பறையில் நான்காவது வரிசை மாணவி. ஆசிரியர்களின் அபிமானத்தைப் பெறாதவள். சந்தேகங்கள் மிகுதியாகக் கொண்டவள். தேர்ந்து படிப்பவள். ஆசிரியர்களின் சுமுகமான கற்பித்தல் போக்கிற்குச் சவாலானவள். இந்த மாணவியின் ஆற்றலைச் சரியாக மதிப்பிட்ட ஓர் ஆசிரியரின் மனப்போராட்டம், முரண்நிலைகள், வேதனைகள், மாறுதல்கள், கல்விப் போக்கின் மீதான கோபங்கள் தான் கதை முழுவதும் விரவிக்கிடக்கின்றன. இன்று வேண்டப்படும் “நிலைமாற்ற ஆசிரியத்துவம்” எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பதை விரிவாகப் பேசுகின்றது. அறிவு, ஆற்றல் மிக்க மாணவர்களால் ஆசிரியர்கள் உருமாற்றம் செய்யப்படும் விதம் இலாவகமாகப் பேசப்படுகின்றது.

“பள்ளிக்கூடங்கள் பலிக்கூடங்கள் ஆகிவிட்டன. நானும் அவர்களது கூட்டத்தில் ஒருத்தியா? எல்லாமே முன் தயாரிக்கப்பட்டவை. ரெடிமேட் கேள்விகள். அவற்றிற்கு நோட்ஸ்களில் ரெடிமேட் பதில்கள். வகுப்பறைகளில் ஆசிரியர்கள் ஓய்வெடுக்கிறார்கள். வெறும் மனப்பாடம் செய்யும் இயந்திரமாய் (அதுவும் முக்கிய கேள்விகளுக்கு விடைகளை மட்டும்) மாணவர்கள் உருமாற்றம் அடைந்துவிட்டனர்.” (ஆயிஷா, 2013, ப:11) என்று கதையில் வரும் ஆசிரியர் செய்யும் சுயவிமர்சனம் கல்விச் செயற்பாடுகளின் உயிர்ப்பற்ற இயந்திரப்பாங்கான இயக்கத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இந்நிலை இன்று ஆரம்பக் கல்வி தொடக்கம் உயர்கல்விவரை “செக்குமாட்டுத் தனமாக” நிகழ்வதைக் கண்கூடாய்க் காணலாம். இந்த மையப்பொருளில் சுழலும் கதையின் நகர்த்தலில் கல்வி உலகம் தொடர்பில் பின்வரும் விடயங்கள் துருத்தலாய் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

- எந்திரப்பாங்கான கற்பித்தல் முறைகளும், மாற்றமில்லாத - ஒரே வார்ப்பான புதுமையற்ற கல்விப் புகட்டல் பற்றிய விமர்சனம்.
- மாணவர்கள் பற்றிய ஆசிரியர்களின் பாரபட்சமான மனப்போக்குகளும் குறை மதிப்பீடுகளும்
- ஆசிரியர்களின் அர்த்தமற்ற அரட்டைகள்
- எண்களால் தரவரிசைப்படுத்திப் பாடசாலைகள் ஆழப்படுவதும் மாணவர்களின் அறிவை அவமானப்படுத்துவதும்
- விஞ்ஞானமற்ற முறையிலான போதனை முறைகள்
- பாடக்குறிப்புகளால் (நோட்ஸ்) பிள்ளைகளின் அறிவை முங்கடித்தல்

- டியூசன் கலாசாரத்தினை ஊக்குவித்தலும் கல்வி புகட்டுதலை வருமானந்தரும் - தொழிலாகக் கணித்தலும்
- பெண்பிள்ளைகளின் கல்வித் தொடர்ச்சியிலான சிக்கல்கள்
- பிள்ளைகளின் மீதான வன்முறையான தண்டனைகள்

மேற்கண்ட எதிர்நிலையான அம்சங்களை விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்துவதன் வழியாக ஒரு வகுப்பறை ஜனநாயகத்தினை எவ்வாறு நடைமுறையில் காணலாம் என்ற இலட்சியம் “ஆயிஷா” மூலமாக மேற்கிளம்புகின்றது. வகுப்பறை ஜனநாயகத்தின் தாரக மந்திரமாக அமைவது ஆதிக்கம் அல்லது மேலாண்மை செய்யாத சுதந்திரமான வகுப்பறை என்பதே. அபரிமிதமான மேலாண்மைக் கட்டுப்பாடுகள் செய்யாமை, ஒவ்வொரு வரிடமும் சகிப்புத் தன்மையை வளர்த்தல், சகபாடிக் கலாசாரத்தினை (peer culture) அணிதிரட்டுதல், பிரச்சினை விடுவித்தலுக்கான பகிர்தலை ஏற்படுத்தல், மாணவர்களின் இடர் நடத்தையைத் தவிர்க்கவல்ல நேர்முகமான நடத்தைத் தலையீடுகளைச் செய்தலும்

ஆதரவு வழங்குதலும், இடைவினை மிக்க கருத்தாடல் செய்தல் முதலிய பல விடயங்களை உறுதிப்படுத்தும் வகுப்பறையை உருவாக்குவதை மையப்படுத்தியதே ஜனநாயக வகுப்பறை. இன்றைய சூழ்நிலையில் பிள்ளைகளுக்கு வகுப்பறை ஜனநாயகம் தொடர்பான பல பிரச்சினைகள் உள்ளன. மாணவர் மையமான கல்வி, பிள்ளை நேயப் பாடசாலை முதலிய பல்வேறு சிந்தனைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலும் மாணவர்கள் மீதான வன்முறைகள் மற்றும் துஷ்பிரயோகங்கள் அதிகரித்துள்ளன. ஜனநாயக வகுப்பறைகளின் இழப்பு பிள்ளைப் பருவத்திலிருக்கும் மாணவர்கள் கட்டிளமைப் பருவத்தை அடையும்போது அவர்களிடையே நடத்தைப் பிறழ்வுகளை ஏற்படுத்த வழிசமைக்கின்றது.

ஜனநாயக வகுப்பறை என்பதை வெறுமனே அதிகார ஆசிரியத்துவத்தின் எதிர்நிலையாக மட்டும் நோக்க முடியாது. இது பரஸ்பரம் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இடையிலான சுமுகமானதும் சுதந்திரமானதுமான தொடர்பாடல் வழிமுறைகளால் சாத்தியமாவது. ஜனநாயக வகுப்பறையை நடைமுறைப் படுத்துதல் ஆசிரியர்களின் தோல்வியென்றால் அது மாணவர்களின் தோல்வியுமே. அது மாணவர்களின் வெற்றியென்றால் ஆசிரியர்களின் வெற்றியுமே. ஆனால் இன்றைய தார்த்தம் மாணவர்களிடம் ஆசிரியர்கள் தோற்றுப்போவதாயும் ஆசிரியர்களிடம் மாணவர்கள் தோற்றுப்போவதாயும் உள்ளது. இந் நிலையில் பொறுப்பு வாய்ந்த, அனுபவ முதிர்ச்சியுள்ள ஆசிரியர்கள் தங்கள் வகுப்பறைகளை ஜனநாயக வகுப்பறைகளாக மாற்றுவது எப்படி? என்பது தொடர்பாகப் புனைகதைப் படைப்பாளிகள் தங்கள் படைப்பாக்கங்களைச் செய்வதன்வழி சமுதாய மட்டத்திலான உணர்வுட்டல்களைச் செய்யவேண்டியவர்களாகின்றனர். இதனை ஆயிஷா என்ற புனைகதை இலக்கியத்தின் மூலமாக இரா.நடராசன் சமுதாயப் பயன் நோக்கில் செய்துள்ளார்.

வகுப்பறைகளில் எந்தப் புதுமையுமற்ற எந்திரப் பாங்கான கல்வி புகட்டல் நடைபெறுவதை “பல ஆண்டுகளாக ஒரு வகுப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட பாடத்தையே தொடர்ந்து போதிக்கும் எல்லா ஆசிரியைகளையும் போலவே நானும் ஒரு எந்திரமாய் ஆகிப் போயிருந்தேன். சில வேளைகளில் சில பாடங்களை நடத்தினோமா என்ற ஞாபகமே இல்லாமல் கூட நடத்தியிருக்கின்றேன்” (ஆயிஷா, 2013, ப:5) என்று வரும் ஆசிரியையின் கூற்றில் புதுமையற்ற கல்வி மீதான சலிப்பு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

மாணவர்கள் தொடர்பான ஆசிரியர்களின் குறை மதிப்பீடானது அவர்களின் பாரபட்ச மனோ நிலையால் விளைவது. “பற்கள் துருத்தியபடி முகத்தில் வந்து விழுகிற கேசத்தைப் பற்றிய அக்கறையின்றி நாலாவது வரிசையில் குச்சியாக அமர்ந்திருக்கும் ஒருத்தி ஆசிரியையின் அபிமானத்தைப் பெற

வாய்ப்பில்லை” (ஆயிஷா, 2013, ப:5) என்று வரும் கூற்றானது மாணவர்களின் புறத்தோற்றத்தினை வைத்து அவர்களை வரிசைப்படுத்தும் பாரபட்ச மனோ பாவத்தையே விளக்குகின்றது.

ஆசிரியர்கள் கடமை உணர்வு மிக்கவர்களாக அமைதல் வேண்டும் அவர்கள் பொறுப்பற்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். அர்த்தமற்ற அரட்டைகள் அவர்களின் பணியின் கனதியைக் குறைத்துவிடும் என்பதை வலியுறுத்த இரா.நடராசன் “ஓய்வறையில் ஆசிரியைகள் புதிய புடவை டிசைன்களைப் பற்றி நீண்ட விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். சரோஜினிக்கும் ரெஜினா மிஸ்ஸூக்கும் இதேதான் வேலை. இல்லையென்றால் நடிக்கையின் வித்தியாசங்கள்- ஒரு நாள் புருவம், மறுநாள் மச்சம் - இப்படிப் பேசிப் பேசிக் களைத்து பாடம் நடத்தவேண்டிய வகுப்பறையில் ஓய்வெடுப்பார்கள்” (ஆயிஷா, 2013, ப:9) என்று வெளிப்படையாகச் சாடுகின்றார். இது நிலை மாறாத ஆசிரியர் மீதான நிலைமாற்றமடையும் ஓர் ஆசிரியையின் வெளிப்படையான விமர்சனமாகின்றது.

வகுப்பறைகளில் மாணவர்கள் தரவரிசைப் படுத்தப்படுகின்றனர், புள்ளிகளும் பெறுபெறுகளுமே முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றன, அவர்களின் சொந்த அறிவு அவமானப்படுத்தப்படுகின்றது முதலிய விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. “எல்லா மாணவர்களுக்கும் எண்கள் தரப்பட்டுள்ளன. வகுப்பு, வரிசை, எண், தேர்வு எண், பெற்றெடுக்கும் மதிப்பெண்கள். எங்கும் எண்கள், எண்களே பள்ளிகளை ஆள்கின்றன. எல்லா ஆசிரியர்களுமே ஏதாவது ஒரு வகையில் மாணவரின் அறிவை அவமானப்படுத்துகிறார்கள்” (ஆயிஷா, 2013, ப:11) என்று தரவரிசைப்படுத்துவதன் தவற்றினை வெளிப்படுத்துகின்றார். வரிசைப் படுத்தலும் அடுக்கமைத்தலும் பிள்ளைகளிடையே ஜனநாயகப் பண்புக்கு விரோதமான அதிகாரத்தை விதைக்கின்றது என்பதை இரா.நடராசன் வலியுறுத்துகின்றார்.

விஞ்ஞானமற்ற முறையிலான போதனை முறைகளால் ஆசிரிய மையமான அதிகாரம் வளர்க்கப்படுகின்றது. சர்வாதிகாரம் மிக்கவராக ஆசிரியர் இயங்கத் தலைப்படும் நிலையில் மாணவர்களின் ஆராய்வுக்கமும் தேடலும் மழுங்கடிக்கப்படுகின்றது என்ற கல்விசார் சித்தாந்தத்தை “விஞ்ஞானமற்ற முறையில் நாம் நம் குழந்தைகளுக்கு விஞ்ஞானம் போதிக்கின்றோம். நாம் எங்கே குழந்தைகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை உணர்ந்து கேள்வி கேட்க அவகாசம் தருகிறோம்? அவர்கள் கேட்கத் தொடங்கும் முன்னரே நாமாக முன் தயாரிக்கப்பட்ட கேள்விகளால் அவர்களை மூழ்கடித்து விடுகிறோம். அறிவும் வளருவதில்லை. பள்ளியில் ஆசிரியர்கள் அதிகம் சொல்வது எதை? கையைக் கட்டு... வாயைப் பொத்து..” (ஆயிஷா, 2013, ப:17) என்று விரிவாகக் கூறுகின்றார். விஞ்ஞானப் பண்பற்ற வாய்பாட்டு ரீதியான கல்வி மாணவர்களின் அறிவை மழுங்கடிக்கும் என்ற கருத்து

வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

அதிகார மையமான கற்பித்தலின் இன்னொரு அம்சம் பாடக்குறிப்புகள்(நோட்ஸ்) கொடுத்தல். ஆசிரியர் சேகரித்துவைத்த நோட்ஸ்தான் “சர்வ வல்லமையுமுள்ள” பொருளாகக் கருதப்பட்டு மாணவர்களின் சொந்தத் தேடல்கள் நிராகரிக்கப்படு கின்றன. புதிதாகத் தேடும் ஆயிஷா தவறான நோட்சைப் பரீட்சைக்கு ஒப்புவிக்காததால் அவள் தண்டிக்கப்படும் தருணமொன்றில், “பேப்பர் வந்தது. மார்க் சரியாப் போடல. கேட்டேன்... சொந்தச் சரக்குக்கெல்லாம் மார்க் கிடையாதாம். நோட்ஸ்ல இருக்கிறத அப்படியே எழுதணுமாம். டென்த்துன்னு மிரட்டுறாங்க மிஸ்.... நோட்ஸ்ல தப்பாயிருந்தா என்ன பண்ணுதுனுட்டு கேட்டேன்..”(ஆயிஷா, 2013, ப:17-19) என்று கூறி அழுகிறாள். இது ஓர் அடக்குமுறையாகவே வெளிப்படு கின்றது.

ஆசிரியர்கள் தங்கள் பள்ளிக் கற்பித்தலில் காட்டும் ஆர்வத்தைவிட ரியூஷன் நடத்துவதில் ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். தம்மிடம் ரியூஷன் கற்கும் மாணவர்களுக்கு பள்ளியில் அதிக சலுகை செய்கிறார்கள். ஆயிஷா யாரிடமும் ரியூஷன் படிக்காதவள் என்பதால் பள்ளிக்கல்வியில் பழிவாங்கப்பட்டவளாக உள்ளாள். “வீட்டிற்கு படிக்க வருவோர்க்கு விசேஷ சலுகை, சட்டங்கள், வகுப்பில் ராஜ மரியாதை வினாத்தாள்கள் முன்பே அறியும் உரிமை. எவ்வளவு குமட்டவைப்பது அது. வெட்கமில்லாமல் இதை அவர்கள் செய்தே வருகிறார்கள். வருமானவரியில் சேராத வருமானம். யார்தான் விடுவார்கள்?”(ஆயிஷா, 2013, ப:19) என்று எள்ளலுடன் வரும் பகுதி ரியூஷன் கலாசாரத்தின் நெறியிலாப் போக்கினையும் கல்வியை வியாபாரப் பண்டப்பொருளாக்கும் போக்கினையும் சாடுகின்றது.

கல்வியில் பால்நிலைப் பாரபட்சம் பற்றி வெகுவாகப் பேசுகின்ற துழலில் ஒரு பெண் பிள்ளையின் தொடர்ச்சியான கல்விக்கான உரிமை கேள்விக் குரியதாக மாறிவிடும் சமுதாயங்களும் உள்ளன. ஆயிஷா பெண்களின் கல்வி பற்றி அதிக விவாதங் களை படைப்பின் இறுதிப்பகுதியில் எழுப்பியவாறே முடிகின்றது. விஞ்ஞானபூர்வமாக வினா எழுப்பும் பெண் பிள்ளை ஆசிரியர்களின் உடல்ரீதியான தண்டனையிலிருந்து விடுபட “நைதரஸ் எத்தனல்” ஊசி போட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்ட கொடுமையைத் தொடர்ந்து ஆசிரியையின் மனதிலே பல்வேறு கேள்விகள் எழுப்பப் படுகின்றன. “உன்மாதிரி எத்தனை ஆயிஷாக்களை நாங்கள் இழந்திருப் போம். நீ இறந்துபோனாய். வயசுக்கு வந்த நாளோடு பள்ளிக் கூடம் விட்டு ஓடியவர்கள், எங்கேயோ ஒரு ஊரில் யாரோ ஒருவனுக்குத் துவைத்து, சமைத்து, பிள்ளைப் பெற்றுப்

போடுபவர்கள், ஆணின் பாலியல் பசிக்காகத் தன்னை விற்பவர்கள், முப்பது ரூபாய் சம்பளத்திற்காக வீடுபெருக்கி, சாணி மெழுகுபவர்கள், வயல் கூலிகள், கட்டடங்களுக்குக் கல்லுடைக்கும் பெண்கள் - அவர்களில் எத்தனை ஆயிஷாக்கள் உள்ளனரோ? தன் விஞ்ஞானக் கனவுகளை நாள்தோறும் அடுப்பு நெருப்பில் போட்டு சாம்பலாக்கிவிடும் அந்த நூற்றுக்கணக்கான ஆயிஷாக்களுக்கு....(ஆயிஷா, 2013, பக்:22-24) என முடிவை நோக்கிச் செல்கிறது கதை. கல்வியில் பாலியல் சமநீதிக்கான குரலாக இந்தக் கேள்விகள் அமைந்துவிடுகின்றன.

இந்தக் கதையில் வரும் அத்தனை எதிர்நிலை எடுத்துக்காட்டுகளுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது மாணவர் மீதான வன்முறையும் தண்டனையும் தான். உடல் மற்றும் உளரீதியாக மாணவர்களைத் தண்டித்த லால் அவர்கள் மழுங்கடிக்கப்படுகிறார்கள். “ஒரு காலில் நிற்கவைத்து உதைக்கிறார்கள். இப்படி ஆயிஷா முன் எல்லா ஆசிரியைகளுமே தமது பிரம்புப் பிரயத்தனத்தால் அறிவை நிலைநாட்டத் தொடங்கி விட்டார்கள். “உச்சர் அடிச்சா வலிக்காம இருக்க ஏதாவது மருந்து இருக்கா? என்று கேட்கிறாள் ஆயிஷா” (ஆயிஷா, 2013, ப:19) என்ற வரிகளில் வரும் கேள்விக்குப் பின்னே ஆயிஷா தன் தற்கொலைக்கான தேடலைச் செய்யத் தொடங்கி விட்டாள். தன் விஞ்ஞான அறிவைப் பயன்படுத்தித் தற்கொலையும் செய்துகொண்டாள். அவளின் மரணம் நோக்கிய நகர்வும் வாழாக்கிடந்த ஓர் ஆசிரியையின் உருமாற்றமும் சமாந்தரமாய் நிகழ் கின்றது. கதையில் வரும் ஆசிரியை ஆயிஷா குறித்துக் கலங்கும் தருணத்தில் “ஆயிஷா என் கண்ணே.... என் கண்களைத் திறந்துவிட்டு ஏன் அவ்வளவு சீக்கிரம் என்னைவிட்டு ஓடிப்போனாய். பார்.... உனக்காக நீ கேட்ட எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் பதில்களைத் தேடித்தேடி எழுதி வைத்திருக்கிறேன். நீ சொன்னது போலத் தமிழில் எழுதியிருக்கிறேன்” (ஆயிஷா, 2013, ப:22) என்று கூறுவது ஆசிரியரிடத்தில் நிலை மாற்றம் ஒன்றை ஏற்படுத்தும் வல்லமை மாணவர்களிடத்தில் உள்ளது என்பதை அங்கீகரிப்பதாக அமைகின்றது.

இவ்வாறு இரா.நடராசன் அவர்களால் படைக்கப்பட்ட ஆயிஷா, இருப்பிலுள்ள கல்வி முறைமையின் மீதும் ஆசிரியத்து வத்தின் மீதும் அதிக விமர்சனங் களை முன்வைக்கின்றது. ஆயினும், படைப்பு நோக்கில் இந்தப் படைப்புக் கலைத்துவமற்றது என்ற விமர்சனங் களும் முன்வைக்கப்பட்டது. சமுதாய சீர்திருத்த நோக்கோடு வெளிவரும் படைப்புகள் வெறுமனே அகவுலகின் தரிசனங்களாகவும் உள்ளனர இன்பந் தரும் புனைவுகளாகவும் மட்டும் அமைந்து விடுவதில்லை.

இதன் நோக்கம் கலாநுபவத்திற்கு அப்பாற் சென்று சமூக யதார்த்தத்தில் நிலைக்கின்றது. இரா.நடராசனின் ஆயிஷாவைப் போல சிறுவர் பல்வேறு சமூகச் சூழலில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்குள்ள புனைகதை வடிவங்களை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலிலும் அதிகம் இனங்காண முடியும். ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதைகளில் குறிப்பாகச் சிறுகதைகள் பல சிறுவர்களின் பிரச்சினைகளைப் பேசும் சிறுவர் பற்றிய இலக்கியங்களாக இனங்காணப்படுகின்றன. இவை சிறுவர்களின் பிரச்சினைகளை பொதுவாகக் குடும்பச் சூழல் மற்றும் கல்விச் சூழலைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டும், சிறப்பாகப் போரினையும் அதன் விளைவுகளையும் பகைப்புலமாகக் கொண்டும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இப்பிரச்சினைகளை முன்வைக்கும் சிறுகதைகள் உதிரிகளாகவும் தொகுப்புக்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. ஒரு சில படைப்பாளிகள் இது குறித்து அதிக சமூக மற்றும் படைப்பாக்க அக்கறை கொண்டுள்ளனர். சட்டநாதன் அவர்களின் சிறுகதைகளில் “ஒரு அவிழ் கூட...”(2004), “பொழிவு”(2012), “சிறுகுகள்”(2013) முதலியனவும், த.கலாமணி அவர்களின் சிறுகதைகளில் “பலூன்”(1993) என்ற கதையும், கே.ஆர்.டேவிட் அவர்களின்

சிறுகதைகளில் “வயிறு நிறையச் சோறு சாப்பிடுவம்”(1973), “குறி சுடப்பட்டவர்கள்”(1978) போன்றவையும், கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் தொகுத்த “மனதைக் கழுமும் மகா சமர்த்தர்கள்” எனும் தொகுதியில் வரும் கதைகளும், நெடுந்தீவு மகேஸ் அவர்களின் “புவனா ஒரு ஆச்சரியக்குறி” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியின் பொரும்பாலான கதைகளும், புலம்பெயர் எழுத்தாளரான நிரூபா அவர்களின் “...கணைக்கிது”(2005) என்ற தொகுப்பின் எல்லாக் கதைகளும், இ.இராஜேஸ் கண்ணனின் “இரகசியமாய்க் கொல்லும் இருள்”(2015) எனும் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளும் எடுத்துக்காட்டுக்களாகக்(பட்டியல் பூரணமானதல்ல) கவனிக்கத்தக்கவை. இவை பற்றிய ஆழமானதும் அகலமானதுமான தேடல் மேலும் பலவற்றை அறியும் வாய்ப்பைத் தரலாம். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இவ் விடயம் தொடர்பான முழுதளாவிய ஆய்வைச் செய்வதன்வழி சிறுவர் பற்றி இலக்கியப் படைப்பாக்க நெறியொன்றினையும் அப்படைப்பாக்கங்களுக்கான கோட்பாட்டு பின்புலத்தினையும் தனித்து அடையாளப்படுத்த முடியும்.

மரம் வாசிக்காத சொல்

அந்தச் சொல்
மரத்தின் ஆணியேரில்
ஒரு கோடைமழை போல்
விழும் போது நடுநிசி

மரம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்ததா
கனவின் மாயைக்குள் மிதந்ததா
எப்படி இருந்தாலும்
அச் சொல்
மரத்தின் உணர்வுக்குள்

இருள் அச்சொல்லை
வாசிக்க விடவில்லை
ஒரு மின்மினி கூட
மரத்திற்கு வெளிச்சம் காட்டவில்லை

காதலிக்காக காத்திருக்கின்றவனைப் போல்
மரம் பரிதியை பார்த்திருந்தது
மரத்தின் உஷ்ணத்தால்
இரா பனிக்கு வியர்த்தது

அந்தச் சொல்
ஒரு இலையில் பதியமான போது
ஒரு இனம்புரியாத பயத்தால்
ஆணியேர் துடித்தது
விழித்திருந்த இரவு
மரத்திற்குள் உயிர்பிரிகின்ற சோகமாய் கரைந்தது

பரிதியின் முதல் ஒளியில்
அச்சொல்லை மரம் வாசிக்க முனைகையில்
அந்தச் சொல்லை சுமந்திருந்த இலை
அந்தரத்தில் சுழன்றுக் கொண்டிருந்தது
மரத்திற்கு மரண வலி

ஈழக்கவி கவிதைகள்

கலைந்த கனவு

இன்று மலைகளை சுமந்தவாறு
நடக்க வேண்டியாயிற்று
ஒரு சிறுமியைப் போல
கழுத்தில் அமர்ந்துக்கொண்ட
கதிரவன் கால்களை ஆட்டியது
அந்த அசைவுகளால்
உருக்குலைந்த ஊர்
நெருப்பு வெயில் என்று திட்டியது
ஆவியான நீரெல்லாம்
மேகப்பஞ்சணையில்
ஓய்மாமாய் சாய்ந்து
கனவு காண்கையில்
மயில் தோகை விரித்தாடியது
பட்சிகள் தாழ்வாக பறந்தன
பாராளுமன்றத்தில்
உதைவாங்கிய பூனை
கிராமத்து அடுப்பங்கரையினுள்
பதுங்கியது
வாக்குகளை மென்று சப்பிய எருமைகள்
வானத்தைப் பார்த்து முக்காளமிட்டன
அச்சத்தில் சிவந்த கரியன்
மலைஉச்சிக்குத் தாவி
வானத்திற்கு குதிக்கையில்
கனவு கலைந்தது
நான் தொலைந்தேன்
நிலம் நனைகிறது

பரிதி

உயிர்பெய் எழுத்தாகி இருந்த
இரவும் நிலவும் பிரிந்தன
பிரிவுத் துயரில் உயிர் இறந்தது
மெய் சக்தியாகி பிறந்தது
பரிதி

இடியொன்று தனக்குள் இறங்கியது
 மாதிரி “ஏன் இப்படி செஞ்சுக்கிட்டான்”. ஏன்
 இப்படி ஒரு அவசர முடிவு... பகுத்தறிவோட
 பேசற பேர்வழி எப்படி அவசர சூழ்நிலைக்குள்
 அடிமையாகிப் போனான்... அப்படி என்ன
 தான் நடந்தது... வாழற வயசுல போய்
 இப்படி. இனி அவன் இங்கே கிடையாது...
 அவன் பெயர் மட்டும் இனி எஞ்சப்
 போகின்றது. அதுவும் இன்னும் சில
 நாட்களில் அழிந்து போய்விடும். காற்றில்
 பதிந்து போன சுவடுகளை எவரும் காண்ப
 தில்லை... அவனும் இனி அப்படித்தான்.

காற்றில் பதிந்து போன சுவடு.

இரவின் உள்ளங்கைகளில் கருப்பு
 மருதாணி. தலையில் இன்ஸ்டன்ட் கோஃபி
 யாக உருவான ஒற்றைத் தலைவலியில் இயல்
 பாக தலையில் கைகளை ஊன்றிக் கசக்கிய
 வாறு மீண்டும் ஒருமுறை தலைக்கு முன்னால்
 உலகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் மடிக்
 கணனியில் கண்களை மேயவிட்டான். அந்த
 வெப் தளத்தில் நிறைந்து போய் இரைந்துக்
 கிடக்கும் ஏராளமான செய்தித் துணுக்குளில்
 அந்த செய்தியும் ஒன்றாக ஒன்றாக என்றால்
 ஏனையவர்களுக்கும் மட்டும் ஒன்றாக ...
 ஆயிரத்தில் ஒன்றாக இருக்கின்ற அந்த சிறு
 செய்தி தைமிய்யாவுக்கு மட்டும் மின்னலை
 களை உருவாக்குகின்ற ப்ளான்டாகவும்,
 பத்தாயிரம் வோல்டேஜ் மின்சாரம் செய்யக்
 காத்திருக்கின்ற கூடங்குள இடிந்தகரை அணு
 உலைகள் போலவும்

ஒரு கணம் அழுது விட்டிருக்கிறான்
 என்பதனை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அவசர
 அவசரமாய் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் வலது
 கண்ணின் கீழ் பகுதியில் உயிர் துறந்து
 கொண்டிருந்தது.

தைமிய்யாவின் ஊர் வெப்பைட்
 அது... அந்த வெப்பைட்டின் “நிவ்ஸ் இன்
 ஃப்ளாஷ்” பகுதியில் “நேற்றிரவு சுமார் எட்டு
 மணிபோல... எனும் முகவரியைச் சேர்ந்த
 முப்பத்தெட்டு வயது நிரம்பிய ஒரு
 பிள்ளையின் தகப்பனான அப்துல் ஹக் ரினாஸ்
 எனும் குடும்பஸ்தர் தனது வீட்டில் நஞ்சுருந்தி
 தற்கொலை செய்து கொண்டார். குறித்த நபர்
 ஒரு பொறியியலாளராக அரசாங்க
 கட்டடங்கள் திணைக்களத்தில் பணியாற்றி
 வந்தார். அவரது தற்கொலைக்கான காரணம்
 எதுவென இதுவரை அறியப்படவில்லை.
 குறித்த நபரது இறந்த உடல் பிரேதப்
 பரிசோதனைக்காக தற்போது பொது வைத்திய
 சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது...
 பொலிஸார் இது தொடர்பில் மேலதிக
 விசாரணைகளை மேற் கொண்டு

உஷ் இது ரகசியம்

■ கிணர்ணியா சபருள்ளா

வருகின்றனர்... மற்றும்...

என ரயில் தண்டவாளமாய் நீண்ட அந்த தற்கொலைத்த வசனங்களை தொடர்ந்து வாசிக்கின்ற மனோநிலையில் தைமிய்யா இருக்கவில்லை. பின்னே எப்படி இருக்கும். சுருக்கென்று ஹார்ட்டின் ஆட்டெ ரிஸில் ஒரு குண்டு செருகிக் கொண்டு ஆ...ஆ... நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு தான் அமர்ந்து கொண்டிருந்த கதிரையில் சரிந்து கொண்டவனின் கண்களில் ரினாஸ் “ஹாய்” எனக் கைகட்டி ஃபோட்டோ வுக்கு போஸ் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பீ ஸீ சிறீராமின் கெமராவுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ரினாஸின் நிழல் உருவத்தில் சிட் சிறீராமின் கடல் திரைப்பட பல்லாங்குழலி பாத புரியல சின்தலைஸரில் கசிந்து கொண்டிருந்தது தைமிய்யாவின் மனசுக்குள். இன்னும் அவனுக்கு ஃப்ரெஷ்ஷாகத் தெரிந்தது ஃப்ரீஸரில் குந்திக் கொண்டிருக்கும் பச்சை வர்ண ஆப்பிலைப் போல.

“க்ளுக்” இன்னுமோர் கண்ணீர்த்துளி.

“ஏன்டா மச்சான் நீ மெளத்தாயிட்டியாடா.. ஒவ்வோர் நாள் காலையிலும் பனிபொழியும் பொழுதுகளில் வியர்வை பொழிந்தவாறு பொது மைதானத்தில் எக்ஸர்சைஸ் பண்ணி உடலையும், உள்ளத்தையும் ஆரோக்கியதாக வைத்துக் கொள்வது எப்படி எனச் சொல்லித்தந்து

“இவனுக்கு இதே வேலையாய் போச்சு...”

“சும்மா அழுத்துக்காம போ மச்சான்”

“உருப்படமாட்டிங்கடா. எப்ப பாரு காலை எட்டு மணிவரைக்கும் கும்பகர்ணனாட்டம் தூக்கம்..”

“காலை தூங்குறதுல இருக்குற சொகம் ஒனக்கெங்கேடா தெரியப் போவது.... ஜிம்முல போய் கம்முன்னு கெடக்குறது வுட்டுட்டு ஏன்டா இங்க வந்து அருமார்ந்த தூக்கத்த கெடுக்குறே...பாவி பாவி...கம்முனாட்டி”

“என்னமாவது செஞ்சு தொலங்க...”

போர்வைக்குள் நாங்கள் புகலிடம் தேடி சூரியன் உதித்தது கூடத் தெரியாமல் வழமை போல காலை எட்டுமணி லெக்சரையும் கட பண்ணியவாறு உறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் அவன் மட்டும் அஞ்சு மணிக்கெல்லாம் எழுந்து அதென்ன தமிழ்த்திரைப் படங்களில் பணக்கார வீட்டு ஹீரோவும் அவனது அப்பாவும் இல்லன்னா கரன்ஸிக்கட்டுகளில் மெத்தை செய்து கண்ணுறங்கும் ஃபுல் ஷேவிங்கில் பச்சை நரம்பு தெரிகின்ற கன்னத்துக்காரங்களும் அவர்களது புஷுபுஷுடன் ஏஜ் ஐஸ்கிரீம் அழகிகளும் ஜோக் கிங்கோ வோக்கிங்கோ.. அதென்ன எழுவோ... அந்த மாதிரி ரினாஸ் பகம் புல்வெளிகளில் கால் வைத்து...

வழிந்த வியர்வையினை துடைத்துக் குளித்து டெனிம் டீ ஷேர்ட் சகிதம் “டோன்ட் கில் மீ... ஐ ஹேட் லவ்”. “நோ வயலன்ஸ்” என வாசகங்கள் பொறிக்கப்பட்ட டீ ஷேர்ட் அணிந்து ஷூக்களை மாட்டி... அப்போது கூட நாங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருப்போம்.

“ஏன்டா முதேவிங்களா..”

“இவரு மட்டும் பெரிய மேதாவி..”

“தரித்திரம் புடிச்சவங்களா எட்டு மணியாச்சு இன்னிக்கும் லெக்சருக்குப் போற ஐடியாவே இல்லையாடா...”

“அந்த சுடு முஞ்சிட லெக்சருக்கு போய் நொந்து நூலாகி வெந்து சாம்பலாகி...” என ரைமிங் கில் நாங்கள் வாக்கியங்களினை முடிக்கு முன்னமே ரினாஸ் அங்கிருந்த எப்படி காணாமல் போனான்.

அது ஒரு அற்புதமான காலம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தைமிய்யா கலைப்பீடத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்தபோது ரினாஸ் சிவில் இன்ஜினியரிங் தைமிய்யா கலைப்பிரிவென்றாலும் தமிழ் ஸ்பெஷல் தைமிய்யா, ரினாஸ், இவர்களோடு ரும் மேட்டுகளாக குமரன் மற்றும் பைஸால்... பேச்சலர்ஸ் ரும் வழமையான அழுக்குப் படிந்த சுவர்கள்... சுவர்களில் தமன்னாக்களும்...அது யாரு...அது வந்து பொலிவுட் கிளி கரீனா...அப்புறம்...கண்ணடித்துக் கொண்டிருப்பது அனுஷ்கா...(ஒரு சுவத்துலயும் நோ ஹீரோஸ்)

டேய் அஞ்சு மாதத்துக்கு ஒரு முறையாவது பெட்ஷீட் தலையணை உறைகளை கழுவிப் போடுங் கடா எனும் ரகம். அதெல்லாம் ஒன்னும் தெரியாது. என்ஜோய்... என்ஜோய்... என்ஜோய்... தைமிய்யா, குமரன், பைஸால் இவர்கள் ஜொலிப் பேர்வழிகள். ஆனால் ரினாஸ் அவனும் ஜொலிப் பேர்வழிதான். ஆனால் அடுத்தவர்களோடு ஒப்பிட்டால் சுமார் ரகம். சிலபஸ்களில் சதாவும் பயணித்து டைம் டேபிள் வாழ்க்கைக்குள் பணயக் கைதியாகாதவன் என்றாலும் கூட பட்டப்படிப்பில் செகன்ட் கிளாஸ் அப்பர் டிவிஷனில் ஓரிஜினல் டிகிரி பெருமளவுக்கு புத்திசாலி.

ஹிர்த்திக் ரோஷன் பொலிஷுட்டின் கான்கள் என்ற பட்டியலுக்குள் வராவிட்டாலும் கூட தாளம் படத்தில் ஐஸ்வர்யாவைப் பார்த்து ஆரம்ப கட்டங்களில் எங்கே என் புன்னகை என பனியடர்ந்த சாரலுக்குள் ரஹ்மானின் சங்கீதத்தை வழிய விட்டவாறு கேட்கின்ற அக்ஷய் கன்னாவின் அப்பாவித்தனம் அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் டக்கென்று தோன்றிவிடும்.

என்னதான் நண்பனாயிருந்தாலும் ஒரே தட்டில் சோற்றுக் கண்டைகளுக்கு சண்டை பிடித்தாலும், ஒரே பெட்டில் ஆளாளின் கால்களுக்கு மேல் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவஸ்தைகளோடு ஆனால் அவஸ்தைகளற்று தூங்கினாலும் சில நேரம் நெருக்கமான நண்பர்கள் மீது நமக்கே தெரியாமல் ஒரு பொறாமை உணர்வு படக்கென்று திறந்திருந்த கதவைச் சாத்திவிடும். அந்த மாதிரித்தான் ரினாஸ் மீதும் தைமிய்யா உட்பட ஏனைய ரும் மேட்டுகள் இருவரும் பொறாமையா என மருதமலையில் அர்ஜுன் கேட்கும் போது வடிவேலு “லைட்டா” என்கிறாரே அதேதான் அந்த மாதிரி ரினாஸின் மீது லைட்டா இருக்கத்தான் செய்தது.

லைட்டா... இருந்த ரினாஸ் எப்படி எப்படி இப்படி ஒரேயடியாக நைட்டாப் போனான். சாகுறதுக்கு எப்படித் துணிந்தான்... வாழ வேண்டும்

என்ற கனவுகளோடு பல்கலைக்கழக வளாகத்தினை விட்டு கால்களில் சக்கரங்களையும் கொண்டு பறந்து போனவன் எப்படி காலனின் சக்கரங்களுக்குள் மாட்டுண்டு காலாவதியாகிப் போனான்.

பொறாமை... அப்படி அவன் மீது அந்தப் பொறாமை உருவாவதற்கு பின்வரும் விடயங்கள் காரணங்களாக அமைந்தன.

காரண இலக்கம் ஒன்று: - அவன் அழகாக இருந்தான்... அவர்களைவிட மட்டுமல்ல... அந்த வளாகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த பச்சை நரம்பு கன்னங்களுக்கு மத்தியில் காணப்பட்ட ஸ்மார்ட்டர் களில் அவனும் ஒருவன்...

காரண இலக்கம் இரண்டு: - நாங்கள் கலைப் பீடம்... அவன் பொறியியல் பீடம். இன்ஜினியராம்.. ஆர்ட்ஸ் பசங்கள யாருப்பா மதிக்குறா... இன்ஜினியரிங் இல்லன்னா மெடிஸின்...

காரண இலக்கம் மூன்று: - மேற்சொன்ன இரண்டு காரணங்களும் ரினாலைச் சுற்றி அழகான பெண்கள் எப்போதும் இருந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். கண்டதும் காதலனு எவன்ப்பா சொன்னான். இப்பல்லாம் பொண்ணுங்க ரொம்ப உஷார்.. கம்பஷல் பையன் என்ன லீபெகல்டி... அவன் ஆர்ட்ஸா, இன்ஜினியரிங்கா, மெடிஸினா என ஆராய்ச்சி... அப்புறம் பையன் ஸ்மார்ட் பேர்வழின்னா அது அடிஷனல் குவாலிபிகேஷன் .. இதெல்லாம் அனலைஸ் பண்ணினப்புறம்தான் பொண்ணுங்க காதல் அப்ளிகேஷன் போடுவாங்க... அப்படி இல்லன்னா பையன்க போடுற அப்ளிகேஷன் பரீசீலனைக்கு எடுத்துக்குவாங்க..

“ரினாஸ் நீ மச்சக்காரன்டா”

“எங்கன்னத்துல கூட ஒரு மச்சம் இல்ல... ஆனா ஒனக்கு உடம்பு பூரா மச்சன்டா”.

அதனால்தான் மச்சக்காரனாயிடுறான்.

அவர்கள் விட்ட பெருமூச்சு மட்டுமே போதும் எந்தளவு ரினாஸ் அவர்களை டிஸ்டர்ப் செய்திருக்கின்றார் என்பது பற்றி ... ஆனாலும் அவர்களது பொறாமை தீயல்ல பற்றிக் கொள்வதற்கு அவ்வப்போது வாழ்வில் வெளிப்படுகின்ற பொருக்கள், இருமல்கள் மாதிரி கலீப்சிரம் எடுத்தால் அப்படியே காணாமல் போகிற மாதிரி

ரினாஸ் பல்கலைக்கழக வாழ்வில் எல்லா நாட்களும் ஒரு ஹீரோவாகத்தான் இருந்திருக்கிறான். ஹீரோவாக இருந்தவன்... வாழ்க்கை நெடுகிலும் ஹீரோவாக இருப்பான் என எதிர்பார்க்கப்பட்டவன் எப்படி ஒரே இரவில் ஹீரோவாகிப் போனான். ஹீரோ மைனஸால் நெளிந்த குளிரையும் மீறி தைமிய்யாவுக்கு வியர்த்தது. மடக்கென்று பக்கத்திலிருந்த கிளாஸி லிருந்த தண்ணீரை ஒரே மூச்சில் தொண்டைக்குள் கொட்டிக் கொண்டான்.

உண்மையாகிலுமே அவனுக்கு வியர்த்தது.

ஸ்வெட்டர்கள் அணிந்தும் கூட ஊசி குத்து கின்ற குளிரின் இம்சையில் பொறுக்காது போர்வைக் குள் பலர் புகலிடம் தேடியும், மெல்லமாய் வெண்ணிற வர்ணத்தை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு சப்தமிடுகின்ற

மழையெனப் பொழியும் அந்தப் பனி சிரகில் பனித்துளிகள் மூடுவழி செய்திருந்த தெருக்களில் அவஸ்தைகளோடு சிலர் நடந்து கொண்டும்...

அது லண்டன் மாநகரம்.

வெடவெடக்கும் டிசம்பர் குளிரில் சிலிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் உமர் களாமின் ரத்த நிற ரோஜாக் களை ரசிக்கும் மனோநிலையிலிருந்து தொலைந்து போன தைமிய்யா இப்போது அனைத்துவிதமான ரசவாதங்களையும் புதைகுழியில் போட்டு பூட்டி விட்டான். கழுத்தில் அரும்புகளாய் வியர்வைத்துளி கள். ரினாஸின் திடீர் மரணச்சேதி மூளைக்குள் கடத்தப்பட்டதில் ஏகப்பட்ட இரசாயன மாற்றங்கள். குறுக்கே கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த குளிரை ஒரு பக்கமாய் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு அவனது மரணத்தின் பயங்கரம் தைமிய்யாவின் வியர்வை சுரப்பிகளுக்குள் வீதி உலா வந்து கொண்டிருந்தது.

மச்சான் கடந்த ரெண்டு மாசமா ஸீனியாங்குற மலைநாட்டு மயிலோட ஆடிட்டு இருந்தியே... இப்ப என்னாச்சு ஆளையும் கானோம் கோலையும் கானோம். மயிலு பறந்திடுச்சா என்ன...

ஆடத் தெரியாத மயில வச்சிக்கிட்டு மேட சரியில்லன்னு சும்மா கப்ஸா விட ரெடியில்லாததால அந்த மயிலுக்கு பாய் சொல்லிட்டேன் மச்சான்.

அப்ப இப்ப எந்த ஊர் மயில வலை போட்டுப் படிக்கிறதா திட்டம்..

மயிலா... மயில் இல்ல மச்சான் மான்...

அதுவும் அழகான புள்ளிமான். ஏற்கனவே என் வலைல விழுந்தாச்சு.

யாரு மச்சான் சொல்லுடா ப்ளீஸ் .... ப்ளீஸ் நீயெல்லாம் பெரிய வேட்டைக்காரன்... மச்சான்.

வேட்டைக்காரனா... நானெல்லாம் வலை விரிக்காமலே மயிலும் மானும் வந்து தானாகவே மாட்டிக்கொள்ளும் மச்சான்.

அவன் சொன்னது சரிதான் ரினாஸிடம் வெகு ஈஸியாக அழகான பெண்கள் சரணாகதி அடைந்து விழுவதில் பெரிய ஆச்சரியம் ஒன்றும் தைமிய்யா வுக்கோ ஏனைய நண்பர்களுக்கோ ஏற்படவில்லை. அவனாகப் பெரும்பாலும் எந்தப் பெண்களையும் தேடிப் போவதுமில்லை. பெண்களாக தேடி வந்தால் ஸ்நேகம் வைத்துக்கொள்வான். ஆனாலும் இது வரைக்கும் எந்தப் பெண்களையும் அவன் வயசின் பின்னணியில் மிஸ்யூஸ் பண்ணியதாக அவர்களுக்குத் தெரியாது. எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு அளவுகோலும் கொள்கைகளும் அதென்ன ப்ரின்ஸ்பல்கள், தியரிகள் இத்தயாதி இத்தயாதி என வைத்திருப்பவனுக்கு காதலும் அப்படித்தான் அவன் கோடுகளைத் தாண்டாத கோவலன். அப்படிச் சொல்லுவதனை விட கம்பலை விட்டு படிப்பு முடிந்து வெளியே போகும் வரை கற்போடிருந்தான். அப்புறம் அதுபற்றி தைமிய்யா வால் சொல்ல முடியாது... ஏனெனில் வாழ்க்கையில் தொழில், கல்யாணம், பிள்ளைகள், சொந்த வீடு வாசல் பொறுப்புக்கள், கொமிட்மெண்டுகள் ... என வந்த பிறகு

நண்பர்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள் எப்போதாவது செய்மதிகளுடாக ஈமெயிலிலோ அல்லது ஷெல்பேசிகளிலோ... அதுவும் மிக அரிதாக...

குறிப்பாக பல்கலைக்கழக வாழ்வு முடிந்த கையோடு அவ்வப்போது தொடர்புகளில் இருந்தவர்கள் நாட் செல்லச்செல்ல தொடர்புறுத்த தந்திக்கம்பிகளாய் கேபிள்கள் தொங்கிக் கொண்டிருக்க. தைமிய்யா இதோ லண்டன் வந்து ஏழு வருஷமாச்.. அடுத்த வருஷம் எப்படியும் சிட்டிசன்ஷிப் கிடைத்து விடும். அதற்கப்புறம்தான் ஊர் போய் பெஞ்சாதி பிள்ளைகளை லண்டனுக்குக் கூட்டி வர வேண்டும்.

வெறித்தனமாய் டொலர்களும் ஸ்டேர்லிங் பல்களும் தேடியணைத்ததில் எல்லாவற்றையும் மறந்து போனான். ரினாஸ் உட்பட பெரும்பாலும் எப்போதாவது ஒரு தடவை பைஸலோடு ஓரிரு நிமிடங்கள் பேசிக்கொள்வான். அல்லது பேஸ்புக்கில் பைஸலோடும் குமரனோடும் அவ்வப்போது கொமன்ட்ஸ் பரிமாறிக்கொள்வதோடு சரி... அதனை விட உறங்கும் நேரம் தவிர எல்லா நேரங்களிலும் யூரோக்களின் கரோக்கிகள் மாத்திரமே அவனை செலுத்திக் கொண்டிருக்கும். இந்த சந்தடியில் ரினாஸ் அவனது வட்டத்திலிருந்து முழுசாய் தொலைந்து போனான்.

பானுங்குற பெரிய மில் முதலாளியின் மகனாக கல்யாணம் முடிச்சி... ஒரு குழந்தையும் இருக்கு. எனும் திருக்குறள் சைஸைக்கும் இல்லாத ரினாஸின் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கைக்குப் பின்னரான வரலாற்றினை அறிந்து கொண்டதோடு சரி. அதற்கப்புறம் ரினாஸிடானான தொடர்புகள் இன்றுவரை நொட் ரீச்சிபிள் ஆகவே இருந்து வருகின்றது.

பெரும்பாலும் இதுதானே யதார்த்தம்... எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஒரே தட்டில் கிடைப்பதைப் போட்டு ருசியற்ற உணவையும் ருசியாக எண்ணி உண்டுசூடித்து அடுத்தவன் ஷேர்ட்டை அவனது அனுமதியில்லாமலே போட்டுக்கொள்வதும், அடுத்தவன் டவலை அவனது அனுமதியில்லாமலே பாவித்து... தீர்ந்து போன பேஸ்டினை ஒவ்வொரு வரும் பகீரதப் பிரயத்தனம் எடுத்துப் பிதுக்கி கொஞ்சுண்டு பசையில் பல் துலக்கி வளாகத்தில் வண்ணாத்துப்பூச்சியாய் திரியும் மஞ்சள் அழகிகளை ரவுன்ட்கட்டி... நட்புக்காக எதையும் இழக்கத் தயாராக இருந்த நண்பர்கள் வளாக வாழ்வுக்கு பின்னர் மீண்டும் அறிமுகமற்றவர்களையும் புதுமுக அறிமுகங்களாகவும் காலம் அவர்களை மாற்றிவிடுவது ஒன்றும் செயற்கைத்தனமோ அல்லது போலித்தனமோ அல்லது மாயையோ கிடையாது.. அதுதான் யதார்த்தம். அது தான் சத்தியம். சத்தியங்கள் எப்போதுமே பரிபூரண சாத்தியங்கள் இறுதி வருட ஃபெயர்வெல்லில் தைமிய்யாவும் ரினாஸும் குமாரும் பைஸாலும் ஆளாளைக் கட்டிக்கொண்டு அழுத அழுகையும் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த முஸ்தபாக்களும் அவர்களுக்குள் உருவாகிய அப்பாஸல்களும், வினீத்தகளும் ஹரிஹரனின் நந்தவனமேயும் சௌந்தாராஜனின் பசுமை நிறைந்த நினைவுகளேயும் வளாக

வாழ்வின் .. ஒரு வருட நிறைவுக்கு முன்னம் காணாமல் போய்விட்டன.

காலம் மனிதனின் திசைகளை ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் திருப்பிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. அனைத்து நண்பர்களின் வார்த்தைகள் கோர்த்து கண்ணீர்த் துளிகளை ஒப்பிடும் ஓட்டோகிராபுகளினை வைத்த இடத்தை மறந்துவிட்டார்கள்.

இன்று உலகையே ஒருவன் மறந்து போய் மரணத்துள் தன்னை அர்ப்பணம் செய்து அந்தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். மனசின் இடுக்குகளில் புதைந்து போயிருந்த ரினாஸின் நினைவுகள் ஒவ்வொன்றாய் தைமிய்யாவுக்குள் சிதைந்து போகாத அவனது நினைவுகள் இன்னும் உசிரோடு இருப்பதற்கு காரணம் அத்தகைய ஆழமான ஞாபகங்களுக்கு சொந்தக்காரன் ரினாஸ். கடைசிவரைக்கும் தைமிய்யாவுடனும், பைஸாலிடமும் மிக நெருக்கமாக இருந்தவன். தனது அந்தரங்க விஷயங்கள் அத்தனையும் அவர்களுடன் அந்தக் காலத்திலே அவன் அப்டேட்டட்.

மச்சான் நான் தனியா ஒரு கன்ஸ்ட்ரங்க்ஷன் கம்பனி ஆரம்பிச்சு .. அதோ ரியல் ஸ்டேட் பிஸினஸையும் சேர்த்து ... மெகா கம்பனி ஒன்றும் செய்யனும். யாருக்கும் வேல செய்யுறத விட நமக்கு நாமே பொஸ்ஸா இருப்போம். நம்மட்ட என்ன மச்சான் இல்ல... திறமை இருக்கு... நல்ல ப்ரையன் பவர் இருக்கு.. தன்னம்பிக்கை இருக்கு. எல்லாத்தையும் மிக்ஸ் பண்ணிப்பாரு... சீக்ரெட் ஓஃப் சக்ஸ்ஸ்.

இதெல்லாத்துக்கும் கெபிடல் வேணும் மச்சான். நான் சொன்னது எல்லாம் இருந்தா கெப்பிடல் எல்லாம் சும்மா சப்ப மேட்டரு மச்சான். ஜெயிப்போம்... ரெட்டை விரலை விரித்துக்காட்டியவன் இன்று தோற்றுவிட்டானா...?

மைடியர் ரினாஸ்... என்னடா என்னாச்சுடா ஒனக்கு... எங்களுக்கெல்லாம் நம்பிக்கையைத் தந்துட்டு.. எங்களுக்கெல்லாம் வாழ்நாட்குற வெறியையும், ஜெயிக்கனும்ங்குற வெறியையும் நீதானடா தந்த. எங்களுக்கெல்லாம் நீதானடா ரோல் மொடல்... நாங்கள் விரக்தியால நடைப்பிணமா இருக்கும் போதெல்லாம் ஒரு டொனிக்கா வந்து எங்கள் வளப்படுத்துன நீ இன்னிக்கு ஒரு பிணமாக அதுவும் சூய்சைடு ... எப்படி...

நினைக்க நினைக்க அந்த தற்கொலை மரணத்தினை ஜீரணிக்க முடியாத படியும் அதனை நம்ப மறுப்பதையும் தைமிய்யா தனக்குள் போராடிக் கொண்டிருந்தான். சில நிஜங்களை மனித மனம் ஜீரணிக்கத் தயாராவதில்லை. அதில் இதுவும் ஒன்று.. அவன் இறந்துவிட்டானா... என்னால இன்னும் நம்ப முடியல்ல.. நம்ப முடியல்ல.. நம்பித்தான் ஆகனும். நம்பலன்னா யாருக்கு என்ன நஷ்டம்..

நண்பா ஏன் என்னாச்சு ஒனக்கு... ஜெயிக் கனும்னு சொல்லுவியே எல்லா விஷயங்களையும் பொஸிட்டிவ்வா எடுக்கனும்னு போதனை செய்த என் போதி மாதவனே ஆதவனில்லாத ஒரு இரவில் எப்படி நீ அடங்கிப் போனாய்.. அப்படி என்னடா சமாளிக்க முடியாத பிரச்சினை உனக்கு... உன்னைப் பார்த்து உள்

அறிவைப் பார்த்து, ஸ்மார்ட்டைப் பார்த்து
கூர்மையைப் பார்த்து எத்தன தரம் பொறாமைப்
பட்டிருப்போம். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஆளுமையான
நீ எப்படி இப்படி ஒரு அவசர முடிவுக்கு வந்தாய்...
என்னாச்சு மச்சான் உனக்கு .. என்னாச்சு...

தலை வெடித்து மணிக்கு முன்னூறு கிலோ
மீட்டர் வேகத்தில் மெக்னடிக் ரயில் தைமிய்யாவின்
நெஞ்சுக்குள்...தடக்...தடக்...தடக்.

நிச்சயமாக உனது மரணத்தின் பின்னால்
ஏதோ ஒரு வலுவான காரணம் இருக்கும். இருந்தே
யாக வேண்டும். நீ எவ்வளவு பலமான மனிதனென்று
எனக்குத் தெரியும். என்னதான் நடந்தாலும் “டேக் ஈட்
ஈஸி” களையும் “கூல்களையும்” தழுவிக்கொள்ளும்
உனதின் சாவின் பின் மகத்தான காரணம் இருக்கின்றது.

எவருக்காவது அது நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும்.
யாருக்கு... எவருக்கு... ஒருத்தருக்காவது
நிச்சயமாக...

இப்போது கண்ணீரோடு தலைவலியும்
சேர்ந்து தம்பாட்டுக்கு அதிகரித்து தைமிய்யாவுக்கு
தனது நண்பனுக்காக அவன் அல்லாஹ்விடம்
பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான். ரினாஸினை
நினைக்கையில் கடலலையில் மண் வீட்டினை
துவம்சம் செய்து கொண்டிருப்பது... தூரத்தே
காட்டுப் படிமங்களாகியது.

ஏதோ ஒரு வலுவான காரணம் அவனது
சாவின் பின்னே இருந்தேயாக வேண்டும். இல்லா
விட்டால் ரினாஸ் அப்படியானதொரு அவசர
முடிவினை எடுத்திருக்கவே மாட்டான். இந்த அவசர
முடிவைக்கூட இவன் மிக ஆறுதலாக அமைதியாக
பொறுமையாக ஆற அமர்ந்து எடுத்திருப்பான்.
ஏனெனில் அவன் அந்த மாதிரி டைப்பானவன்தான்.
அப்படினா ஏதோ ஒரு ஓசத்தியான காரணம் ...
நெருக்குவாரம் அதன் பின்னணியில் மன அழுத்தம்.
அப்புறம் மனச்சிதைவு. முன் பின் எல்லையை மீறி
தாங்க முடியாத ஒரு கட்டத்தில் யோசித்து யோசித்து
வேறு வழியில்லாமல் ஒரேயடியாய்ப் போயிருவோம்..
என்ன ஒரு முட்டாள்தனம். எல்லாவற்றிலும்
எதற்காக நம்பிக்கையினம். கடைசி நம்பிக்கையையும்
இழந்து எதற்காக கழுத்தின் மீது சொந்தக்கத்தி.

போய்விட்டான்... போயே போயிட்டான்.
இனி எத நினைச்சு என்ன செய்ய.. என்னிடம்
உள்ளவை அனைத்தும்.. ஊகங்களே... அவற்றை
மறுதலிக்கவும் முடியும். ரிப்பேர்ட்டபிள்
ப்ரிஸம்ப்சன்.. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை...
ரினாஸின் மரணத்தின் பின்னே ஏதோ ஓர் ஆதார
தகுதியான காரணம்... பாறைத்தனமான காரணம்
ஆணிவேரான ஒரு காரணம்

அவனது மரணத்துக்கு காரணமான அந்தக்
காரணம் என்னவாக இருக்கும். அது காரணமாக...
இல்ல காரணங்களா...

குட்பை மைடியர் ஃப்ரென்ட்...

சின்னக்கண்ணன் அழைக்கிறான். பாலமுரளி
கிருஷ்ணாவின் குரல் சரியாக இரண்டு மணித்தி
யாலங்கள் கழித்து ஆப்பிள் ஃபோனின் டிஸ்ப்ளேயில்

பைஸால் கோலில்.

வாட் எ சேர்ப்பைஸ்... இவன மறந்து
போயிட்டேனே... பச்சை கீயை பெருவிரலால்.

“மச்சான் நான் பைஸால்டா”

“சோரி மச்சான் படு பயங்கர பிஸி... அதான்
ஒன்ன கண்டக்ட் பண்ணவே முடியல்ல”.

இட்ஸ் ஒ கே... நோ ப்ராப்ளம்... மச்சான் ...
நான் இப்ப ஏன் கோல் எடுத்தேன்னா... நம்ம பெட்ச்
மேட் ரினாஸ் நேத்திரவு...

நானும் கேள்விப்பட்டேன்.

அவன்ட மையித்துக்கு நானும் போயிட்ட
வந்தன் மச்சான். முடியல்ல மச்சான். இவன இப்படி
ஒரு நிலையில் பார்ப்பேன்னு நான் கற்பனை பண்ணல
மச்சான். அல்பாயசுல போயிட்டான். ஹார்ட்
கெடந்து துடிக்குது மச்சான். எப்படி ஸ்மார்ட்டா
அழகா இருந்தவன். ஆனா உசிரில்லாத அவன்ட
உடல் நீலம் பாரிச்சு... வாய் கோணி...

ப்ளீஸ் மச்சான் இனி மேற்கொண்டு
சொல்லாதே.. ஏற்கனவே நான் ரொம்ப நொந்து
போயிருக்கேன்.

ஓக்கே மச்சான் ... நம்மளோட ஒன்னா
இருந்தான். உருப்படியாய்ப் பார்த்தன் இப்படி உருவம்
செதஞ்சு போய்... இப்பதான் மச்சான் என்ட அழக
ஒஞ்சிருக்கு..

நொந்து போன குரலிலிருந்து உடைந்து
கிடந்தன வார்த்தைகள். பைஸல் ரொம்ப அழுதிருக்
கான். அவனது அழுத முகத்தின் பிம்பம் தைமிய்யா
வுக்குள் விழுந்தது. சற்று விசும்பும் சப்தமும் கேட்டது.

என்ன செய்ய அவ்வளவுதான் அவனுக்கு
குடுத்து வச்சது... விதிப்படி நடக்குது.. எவன் தலைல
என்ன எழுதியிருக்கோ அதுதானே நடக்கும்... வீ ஆர்
ஹெல்ப்லெஸ் மச்சான்... தன்னைத்தானே தேற்றிக்
கொண்ட பைஸலிடம்..

ஆமா பைஸல் .... திடீர்னு அவன் இப்படி ஒரு
முடிவு தனக்கு தேடிக்கொள்ளனும்... உனக்கு ஏதாவது
இதுசம்பந்தமா தெரியுமா...?

.....

ஏன்டா பேசாம இருக்குற...

.....

ஏன்டா பேசாம இருக்குற... உனக்கு ஏதாவது
தெரியுமா அப்படித் தெரிஞ்சா எனக்கு சொல்லு
மச்சான்... ஏன்னா இந்த மரணத்துக்குப் பின்னால்
சம்திங் ஸ்ட்ரோங்கா ஏதாவது காரணம் இருக்கனும்னு
எம் மனசு என் இன்ஸடிங்க்ட் சொல்லிக்கிட்டே
இருக்கு மச்சான்.

அது வந்... து... அது ... வந்...

ஏன்டா தயங்குற அப்பின்னா உனக்கு
என்னமோ தெரிஞ்சிருக்கு... கமான்.. டெல் மீ மச்சான்
என

இப்போது தைமிய்யாவுக்கு நாக்குளறியது.
தொண்டையில் திடீரென ஈரம் காணாமற்
போய் நாவரண்டு...

“சொல்லுடா”

“சொல்லுறன் மச்சான்...”

சொல்லுறன் மச்சான் என்று சொன்னவன் பிறகும் பைஸாலின் மெளனத்தின் காரணமாக சற்று இடைவெளி விட்டதும் தைமிய்யாவின் இதயத் துடிப்புக்குள் அம்பியூலன்ஸ் சப்தம்.. ராட்சத வண் டொன்று ஈரலைக் குதறிக் கொண்டிருந்தது. அப்படி என்னதான் சொல்லப் போகின்றான்.. ஏன் அநியாயத் துக்கு ரொம்பத் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“சொல்லு... மச்சான்...”

“மச்சான் நானும் நீயும் ரினாஸ்ட ரொம்பக் குளோஸ் ப்ரென்ட்ஸ்.. அதாவது ஒளிவு மறைவின்றி யும் நமக்குள் இருக்குறத எல்லாத்தையும் பகிர்ந்துக் கிட்டோம்”.

“ஆமா.. ஏன் மச்சான் இதெல்லாம் தெரிஞ்ச விஷயம்தானே... என்னவோ சொல்லப் போறன்னு ஏதொ பேசிட்டு இருக்கே... கம் டு த பொயின்ட்... ஏன் இத்தனை பீடிகை..”

“இல்லடா நான் சொல்றத மனசல வெச்சிட்டு இதக்கேளு... நமக்குள்ளேயே இருக்கட்டும்... ரொம்ப ரொம்ப சீக்ரெட்”.

“சீக்ரெட்.....”

“ஆமா சீக்ரெட் என்கிறத விட வெரி கொன்பி டென்ஷியவ்... ரினாஸ் அவன்ட மரணத்துக்கு மூனு நாளைக்கு முந்தி என் வீட்டுக்கு வந்து என்ன சந்திச் சான். அவன் வழமையான மூடல் இருக்கல்ல.. என்னத்தையோ இழந்த மாதிரி... என்னிக்கும் இல்லாம வெளுத்து ரொம்ப பயந்த மாதிரி.. என்னிக்கும் இல்லாம ரொம்ப அன்யூஷுவலா.... சோர்வா இருந்தான். என்னமோ எங்கிட்ட பேசனும்னு சொன்னான்”.

“அப்புறம் என்னாச்சு மச்சான்”

“அப்புறம் அப்புறம் என்னமோ பேசனும்னு சொல்லிட்டு அவன் பேசல்ல”.

“பேசல்லயா”

இவன் என்னடா எழுத்தாளர் ராஜேஷ்குமார் விட மோசமா இருக்குறான்... மனுஷனுக்கு பயத்துலயும் கவலயிலயும் மூச்சுத் தெணறிட்டு இருக்கு... இவன் வேறு கொஞ்சம் கொஞ்சமா கொன்னுட்டு இருக்கான்...படு பாவி சொல்ல வந்தத குயிக்கா சொல்லித் தொலையேன்டா ” மனசுக்குள் புறக்கோட்டையிலிருந்து புறப்பட்ட எக்ஸ்பிரஸ் ட்ரெயின் இப்போது அளுத்தம நோக்கி மணிக்கு எத்தனை கிலோ மீட்டர் எனக் கணித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே...

“என்னக் கட்டிப்பிடிச்சிக்கிட்டு ஒன்னு அழுதான். நானும் ரொம்பப் பயந்து போனேன். என்டானனு கேட்டேன். நல்ல நேரம் அந்த நேரம் வீட்டுல யாரும் இல்ல.. கதறி அழுதவன் எங்கிட்ட மச்சான் நீ என்ட பெஸ்ட் ஃப்ரென்ட்.. ஆகக்குறைந்தது இது உங்கக்கிட்டயாவது ஷெயார் பண்ணனும்னு எனக்கு தோணிச்சு... அதான் உன்னத் தேடி வந்தேன். எத்தனையோ பேர் எனக்கு ஃப்ரெண்டாயிருந்தாலும் எல்லார்ட்டயும் சொல்ல முடியாது. ஏன்னா எவன்லேயும் எனக்கு நம்பிக்கை

கெடயாது. ஏல்லா ணுமே ரோக்...ஸ்கவுண்ட்ரல். இந்த விஷயம் யாருக்கும் தெரியாது... உங்கக்கிட்ட சொல்லுறன்... ஒங்கக்கிட்ட மட்டும் சொல்லுறன். உனக்குள்ளேயே போட்டு அதப் புதைச்சிடு உன்ன நான் நம்புறேன்னு சொல்லிட்டு...”

ஆச்சரியமும் திகைப்பும் ஒரு சேர “என்னாச்சு”

மனசுக்குள் இப்போது குதிரை வண்டி புழுதி கிளப்பிக் கொண்டு ஓட அதன் மீதமர்ந்து கொண்ட நந்தகுமாரன் கொலையுதிர்காலம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். ஜனவரி பெப்ரவரி மோர்ச்சவரி என எங்கேயோ பார்த்து டைட்டிலில் இப்போது தைமிய்யா சினிமா எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னதான் ஆச்சு”

“அவன் எங்கக்கிட்ட சொல்ல ஆரம்பிச்சான்... அது வந்து அது வந்து” பைஸாலிடம் ரினாஸ் சொன்ன விடயங்களை பைஸால் அவனிடம் துயரம் கலந்த குரலில் தொண்டை கமர அவ்வப்போது அழுதவாறு சொல்லச்சொல்ல ... தைமிய்யாவுக்குள் ஆழிப் பேரலை... புக்குஷிமாவின் அணு உலை திகுதிசுவென எரிய ஆரம்பித்தது... மேற் கம்பியினில் விழுந்து மின்னதிர்ச்சி காரணமாக செத்துப் போன ஒரு வெளவாலின் இரங்கல் கீதம்... துணையை இழந்த ஆண் பாம்பொன்று தாங்கொண்ணாது தரையில் தலையை அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு பத்து நிமிடத்துள் ரினாஸின் வரலாறு பைஸலின் உதடு வழியாக ஓடி முடிக்கையில் மறு பக்கம் தைமிய்யாவின் அழும் குரல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது. தைமிய்யா பைஸல் சொன்ன அந்த பத்து நிமிடக் கதை நேரத்தில் விவரிக்க முடியாத உணர்ச்சிக் கலவைகளுக்குள் இரக்கமின்றி வீசி எறியப்பட்டு...

“ஓ...யா அல்லாஹ்...இவனுக்கா இப்படி... இது எப்படி சாத்தியம்...அதுவும் ரினாசுக்கு... நோ... நோ...நெவர்... இம்போஸிபிள்...பைஸல் பொய் சொல்லுறான்...அப்படி ஒரு போதும் இருக்க சான்லே இல்ல... ஃப்ரென்டஸி...”

நான் உங்களுக்கு அழைப்பு வைக்கவே இல்லையே என்று சொன்னாலும் திடீரென சொல்லாமற் கொள்ளாமல் கழுத்து பூராவும் காளானாய் முளைத்த வியர்வைத்துளிகளை விரல்களால் நீவி விட்டுக் கொண்ட தைமிய்யா

“மச்சான்...ஆர் யூ சவர்...எனக்கு நம்பிக்கை யில்ல...அதுவும் போயும் போயும் ரினாஸ்...அவன் சொன்னானனு எப்படி மச்சான் நீயும் நாக் கூசாம... அபாண்டமா...நீ அவன்ட ஃப்ரென்ட்தானே... எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு மச்சான்...நீ பொய்தானே சொல்லுற...ஆர் யூ ஜோக்கிங்...”

அவ்வப்போது சின்னச் சின்ன இடைவெளி யில் தைமிய்யாவின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் செல் பேசி வழியாக அந்த அறை எங்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத நுண்ணங்கிகளாக சிந்திச் சிதறின. அந்த வார்த்தைகளில் சற்றுக் கோபமும் மெடிட்டேஷன் செய்து கொண்டிருந்தது.

“கூல் மச்சான்...எனக்கும் ஒன்ன மாதிரித்

தான்... ரினாஸ் சொல்லும் போது ரொம்ப ஷொக்கா யிட்டேன்... ஈவன்... என்னால அவன் சொல்றது ஆரம்பத்துல நம்புறது என்கிறத விட என்னால ஜீரணிக்க முடியாம போயிட்டு... அப்படியே அழுதிட்டேன் தெரியுமா... மச்சான் ஓனக்கே தெரியும் நானும் நீயும்தான் அவன்ட பெஸ்ட் ஃப்ரென்ட்ஸ்னு. அவன் நல்லா இருக்கனும்னு நெனக்குறதுல ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷப்படுறது நானும் நீயும்தான்... அப்பி இருக்கும் போது எப்படி மச்சான் என்னால பொய் சொல்ல முடியும்... நீ என்ன சந்தேகப்பட்டுட்ட இல்ல... ஐ ஃபீல் வெரி சொரி மச்சான்..."

உண்மையாக வருத்தப்படுவது தைமிய்யா வுக்கு ஃபோன் வழி புரிந்தது.

"வெரி சொரி மச்சான்... என்னால நீ சொன்னத நம்ப முடியல்ல... நீ சொன்னதக் கேட்டு அப்படியே ஒரு கணம் ஆடிப்போயிட்டேன்... அதான் அந்த வருத்தத்துல நான் டு மச்சா எக்ஸைட்டா யிட்டேன்... வெரி சொரி மச்சான் நான் ஒன்ன காயப்படுத்தனும்னு பேசல... பட் போயும் போயும் ரினாசுக்குப் போய்... என்ட அல்லாஹ்"

"பட் எங்கிட்ட எல்லாத்தையும் அவன் ஒப்புவிச்சிட்டு ஓடனடியா போயிட்டான்... ஆனா ஆனா... இப்படி ஓடனடியா குசைடு பண்ணிக்கு வானு நான் கனவுல கூட நெனக்கல... என்கிட்ட பேசிட்டிருந்தப்ப கடையசியா ஒன்னு சொன்னான்..."

"என்ன சொன்னான் மச்சான்..."

"இதுக்கப்பறமும் இந்த உலகத்துல் வாழ்ந்து என்ன பிரயோசனமனு சொல்லிட்டு எம் பதிலுக்குக் கூட காத்திருக்காம எழுந்து போயிட்டான்..."

"அதுக்கப்பறமா அவன் ஒன்ன கன்டக்ட் பண்ணவேயில்லையா"

"இல்ல மச்சான்... அப்புறம் அவன்ட மவுத்து செய்திதான் கெடச்சிச்ச... இன்னும் கூட என்னால அவன் மவுத்தாயிட்டான் என்பத நம்ப ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்கு மச்சான்... என வே... அவன் இனி நம்மோட இல்ல... அவன்ட வரலாறு முடிஞ்சிடுச்சி..."

"புவர் மேன்... நாம கற்பன கூட செஞ்சிராத விஷயங்கள்தான் லைபுல நெறய இருக்கு... எல்லாம் அல்லாஹ் விட்ட வழி..."

"ப த பை அச்சான் தைமி... ரினாஸ் சொன்ன விஷயங்கள் எனக்கும் ஓனக்கும் அந்த அல்லாஹ்வுக் கும் மட்டுமே இது வரைக்கும் தெரியும்... டு கொன்ஃபி டென்ஷியல்... இப்ப அவனே இந்த பூமிய விட்டு போயாச்சு... இந்த விஷயத்த நமக்குள்ளேயே போட்டு மூடி வெச்சிடுவோம்... நமக்கு மட்டுமே தெரிஞ்ச ஒன்னா அந்த விஷயம் இருக்கட்டும். அவன்ட கௌர வத்த பாதுகாக்குற பொறுப்பு நமக்கு இருக்கு... சோ... நான் என்ன சொல்ல வர்ரேன்னா... நான் சொன்ன அத்தனையும் நமக்குள்ளேயே பொதஞ்ச போயிரட்டும்... யாருக்கிட்டேயும் சொல்லிடாதே மச்சான்" மறுமுனையில் பைஸல் விசம்பிக் கொண்டிருந்தான் மரணித்துப் போன தனது ஆத்ம நண்பனுக் காக இங்கு தைமிய்யாவும் தான்.

"நெவர் மச்சான்... இது நான் யார்க்கிட்டயும் ஷெயார் பண்ணப் போறதில்ல... இத்தோட நமக்குத் தெரிஞ்ச இந்த விஷயத்த நமக்குள்ளேயே குழி தோண்டி பொதச்சிடுவோம்..."

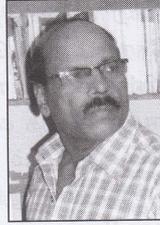
என்ற வார்த்தைகளோடு அலைபேசியின் தொடர்பாடல் அப்படியே துண்டிக்கப்பட்டது.

அன்பின் எழுத்தாளர் கிண்ணியா சபருள்ளாவுக்கு தைமிய்யா எழுதிக் கொள்வது:

எமது நண்பர்களுக்கிடையிலான நட்பினையும் எமது ஆத்ம நண்பன் அநியாயமாக தற்கொலை செய்து வபாத்தான விஷயங்களையும் இது வரை சந்தோஷத்தில் ஆரம்பித்து மிகப் பெரும் துயரத்தில் கடைசிக் கட்டத் தில் நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள் இந்த துயர் தோய்ந்த கதையினை முடித்துக் கொள்வதற்கு. கொமாவோடு நிற்கின்ற இந்தக் கதையினை முடிக்க வேண்டிய தார்மீகப் பொறுப்பு தங்களுக்கு உள்ளது என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். இந்தக் கதையினை இவ்வளவு நேரமும் நான் சொல்லச் சொல்ல நீங்கள் தங்களது பாணியில் மிகப் பொறுமையாக எழுதிக் கொண்டிருந்தீர்கள்... எமது கடந்த கால வாழ்க்கையினை சுவாரசியமா திரும் பிப் பார்க்கும் படி பழைய ஞாபகங் களை அப்படியே தங்களது எழுத்துகளில் கொண்டு வந்ததற்கு ரொம்ப நன்றிகள். ஆனாலும் ஒரே ஒரு வருத்தத்துக்குரிய என்னவென்றால் இந்தக்கதையினை இத்தோடு முடித்து விடுங்கள்... நீங்கள் பெரும் ஆச்சர்யக் குறிகளோடு என்னை நோக்குவது எனக்குப் புரியாமலில்லை... கதையினை ஆரம்பித்து வைத்த உங்களுக்கு முடிவினை கட்டாயம் சொல்லியிருக்கு வேண்டும்... ஆனால் பைஸல் மரணித்த எனது நண்பன் பற்றி சொன்ன விடயங்கள்... ஐ மீன் எமது ஆத்ம நண்பன் இறந்து போனதற்கான காரணத்தினை உங்களுக்கு சொல்ல முடியாத சூழலில் நான் உள்ளேன். எனக்கும் எனது நண்பன் பைஸலுக்கும் மரணித்த எமது நண்பன் பற்றித் தெரிந்த ரகசியங்கள் எம்மோடு மட்டும் அழிந்து போகட்டும் என்று ஆசைப் படுகின்றோம்... அதுதான் எமது மரணித்த ஆத்ம நண்பனுக்கு நாம் செய்கின்ற பேருதவி. தவிரவும் அவனது மானத்தையும் கௌரவத் தையும் பாதுகாக்கின்ற பொறுப்பும் எம்மிடம் உண்டு... எனவே தயவு செய்து என்னோடு கோபித்துக் கொள்ளாமல் நான் சொல்வதனைக் கேட்டு இது வரை பொறுமை யாக கதையினை எழுதி வந்த நீங்கள் இத்தோடு இந்தக் கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுங்கள். எனக்குத் தெரியும் எந்த ஒரு முடிவும் இன்றி இந்தக் கதை முடியப் போகின்றது என்று. இவனுக்கு என்ன பைத்தியமா என்று கூட நீங்கள் யோசிக்கலாம். தங்களுக்கு என் மேல் நெருப்புக் கோபம் கூட வரலாம்... அது நியாயம் தங்கள் பக்கம் யோசித்துப் பார்த்தால்... ஆனாலும் எனது நண்பனைப் பற்றிய முடிவினைச் வெளியே சொல்ல முடியாத சூழலுக்குள் நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். மீண்டும் எனது வருத்தத்தையும் கவலை யினையும் தெரிவித்துக் கொண்டு என்னைப் புரிந்து கொள்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் தங்களிடமிருந்து விடை பெறும்

தைமிய்யா

முருகபூபதியின் சொல்ல மறந்த கதைகள் ஒரு வாசகப் பகிர்வு

எமது வாழ்வியல் அனுபவங்கள் என்பது சமூக வாழ்வில் ஏற்பட்ட அனுபவக் கூறுகளையும், நிகழ்வுகளையும் உள்ளடக்கியதுதான். ஆனால், இவற்றை நேரடியாகப் பெற்ற ஒருவர் அவற்றை எழுத்து வடிவில் பதிவு செய்வது மிக அரிது. இந்த சோம்பெறித் தனத்தினால் பல அரிய செய்திகள் ஆவணப்படுத்தப்படாது காலப்போக்கில் மறைந்து விடுகின்றன. இன்றைய சூழலில் துணுக்குச் செய்திகள் கூட வரலாற்றுத் தரவுகளாக மாறும் தன்மையுடையனவாக உள்ளன. இதற்கு ஆய்வு நிலையில் பல உதாரணங்களைக் கூறமுடியும். அந்த வகையில் முருகபூபதியின் “சொல்ல மறந்த கதைகள்” என்ற நூலில் முறையாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட துணுக்குச் செய்திகளுக்கும், நிகழ்ச்சிகளுக்கும் கூட ஆவண மதிப்பு பெறுமானம் உண்டு என்பதனை நூலை வாசித்த போது உணர் முடிகின்றது. இந்த நூல் நூலாசிரியர் தனது சொந்த வாழ்க்கைகளில் அனுபவித்தவை பற்றிய இருபத்தி யொரு தலைப்புக்களைக்கொண்ட தொகுப்பு இது அவரது சுய வாழ்வு அனுபவங்களின் ஊடுபாவோடு உருவாகியிருக்கும் நல்ல படைப்பாக வெளி வந்துள்ளது. இதில் முருகபூபதியின் நேரடி அனுபவஞானத்தின் விசுப்பினை காண முடிகின்றது.

எழுத்தாளர் முருகபூபதி தமிழ் உலகில் நன்கு அறியப்பட்ட ஒருவர். இலக்கியத்தில் பல தளங்களிலும் செயற்பட்டுவரும் இவர் பன்முக ஆளுமையாளர். படைப்பாளியாகவும், ஊடகவியலாளராகவும், சமூகச் செயற்பாட்டாளராகவும் பன்முகங்கொண்டு தரிசித்த வற்றை தனது அனுபவப் பதிவுகளாக இந்நூலில் தந்துள்ளார்.

இவர் இதுவரை சிறுகதைத்தொகுப்புக்கள், நாவல், பயண இலக்கியம், கடித இலக்கியம், சிறுவர் இலக்கியம், நேர்காணல், கட்டுரைகள் என்ற வகையில் இருபது நூல்களை எழுதியவர்.

முருகபூபதியை ஒரு படைப்பாளியாக மட்டும் அறிந்திருந்தவர்களுக்கு “சொல்ல மறந்த கதைகள்” என்ற படைப்பு அவரது மறுபக்கத்தையும் இனங்காட்டியுள்ளது.

தனக்கென்று ஒரு பார்வையையும், கருத்தியலையும் கொண்ட படைப்பாளியின் இலக்கிய

வாழ்க்கை ஒரு போராட்டமாகவே இருக்கும் என்ற உண்மையை இந்நூலில் பல இடங்களில் தரிசிக்க முடிகின்றது. இவர் இந்நூலில் குறிப்பிடும் பல விடயங்கள் சமூக வாழ்வின் மீது ஒரு படைப்பாளி கொண்டிருக்கும் நுண்ணிய பார்வை விமர்சனத்தின் வெளிப்பாடுகளை எமக்கு உணர்த்துபவையாக உள்ளன. அதனை வாசகனிடத்திலும் தொற்ற வைக்கும் முயற்சியிலும் வெற்றி கண்டுள்ளார்.

இந்நூலில் சமூகம், இலக்கியம், அரசியல், சகோதரத்துவம், போர்க்கால நெருக்கடிகள், தோழமை, நல்லினக்கம், மனிதாபிமானம், இடது சாரி அரசியல், அதன் சரிவுகள், சர்வ தேச அரசியல், சரித்திர சம்பவங்கள், பத்திரிகைப் பணி சாவல்கள், சினிமா என பல்வேறு விடயங்கள் குறித்தான தகவல்கள் பதிவாகியுள்ளன.

அந்த வகையில், இந்த நூலாசிரியரின் அனுபவத்தொகுப்பாக மட்டுமன்றி சமூகத்தின் பல்வேறு மனிதர்கள் பற்றிய வாழ்வும் வரலாறும் பகிரப்பட்டுள்ளது. இதனால் இச்சிறப்பு இந்நூலுக்கு ஒரு சமூக ஆவணப்பெறுமதியை தந்துள்ளது.

இந்நூலில் வந்திருக்கும் “காவி உடைக்குள் காவிமம்” என்ற கட்டுரை, வண.பண்டிதர் ரத்னவன்ஸ தேரர் பற்றியது. அத்தனகல்லையில் கொரஸ்ஸ கிராமத்தில் உள்ள பௌத்த விகாரை யொன்றின் பிரதம குருவாக இருந்தவர். தமிழ்மொழியை ஆர்வத்துடன் கற்று பல நூல்களை மொழிபெயர்த்தவர். எழுபதுகளில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருக்கமாக இருந்து செயற்பட்ட ஒரு முற்போக்கான பௌத்த துறவி. தமிழ் - சிங்கள மக்களின் இன செயலன்னத்துக் காக பாடுபட்டவர். இதற்காக தனது சிங்களக் கிராமத்தில் கருத்தரங்கை நடாத்தியவர். அவர் அங்கு தமிழில் ஆற்றிய நீண்ட நேர உரையின் ஒரு பகுதி கட்டுரையில் வந்துள்ளது. எமது அரசியலில் பௌத்த பிக்குமார் இன வாத்த தீயை மூண்டெழ வைப்பவர்கள் என்ற படிமம் எமக்கு இன்னும் உள்ளது. இத்தகையவர்களிடையே வண.ரத்னவன்ஸ தேரரின் முன்னுதாரணம் மதிக்கத் தக்கது. இது நூலில் நல்ல பதிவாக வந்துள்ளது.

இதே போல, “கண்ணுக்குள் சகோதரி” என்ற கட்டுரையில் வரும் அந்த சிங்கள சகோதரியின் தோழமை, பரிவு நெகிழ்ச்சிக்குரியது. அத்துடன், சிங்கள இராணுவ சிப்பாயின் மனிதாபிமான செயல்கள் பற்றியும் கட்டுரையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சிங்களவரிடையேயும் அன்பு, கருணை, பரிவு கொண்ட நல்ல மனிதர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று எம்மிடையேயுள்ளவர்கள் சொல்ல மறந்த கதைகளை இந்நூல் சொல்ல வருவது பாராட்டுக்குரியது.

அடுத்து, காலிமுகத்திடல் பற்றிய ஒரு கட்டுரையும் பதிவாகியுள்ளது. அது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவும் கூட. நூலாசிரியர் வீதி செப்பனிடும் வேலைக்கு மேற்பார்வையாளராகப் பணியாற்றிய போது களத்தில் பெற்ற அனுபவங்களை சுவாரஸ்யமாக விரித்துச் செல்கின்றார். அதில் நாட்டின் பிரதமராக இருந்த கலாநிதி.டயிள்யூ.தஹநாயக்கா பற்றிய தகவல் அவரது

எளிமையையும் மேன்மையான குணவியல்பையும் அறியத் தந்தது. அறுபதுகளில் சர்ச்சைக்குரிய கலகக் காரனாக இருந்து சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகள் குறித்து பாராளுமன்றில் கேள்விகளை எழுப்பிய ஒருவர். பாராளுமன்றை மக்களது பிரச்சினைக்கான மேடையாகப் பயன்படுத்திய அன்றைய அரசியல் ஆளுமைகளை மறக்க முடியாது. சாதாரண பிரஜை போல, ஒரு குடையுடன் நடந்து வந்து பஸ்ஸில் பயணம் செய்து வந்த அந்த எளிய மனிதன் பற்றிய குறிப்பு சிந்திக்க வைத்தது. இன்றைய எமது மக்கள் பிரதிநிதிகள் எனக்கூறுவோர் சொகுசு வாகனங்களில் பயணித்து ஏமாற்று அரசியல் செய்கின்ற தழுவில், அன்றைய கலாநிதி. W.தஹநாயக்க போன்றவர்களது முன்னுதாரணம் வியக்க வைப்பதாக உள்ளது. அத்துடன் இக்கட்டுரை நூலாசிரி யர் மேற்பார்வையாளர் பணியில் இருந்த போது நிரந்த மற்ற கூலித் தொழிலாளர்களுக்காக W.தஹநாயக்கா வுடன் பேசமுனைந்தது அவரது இடதுசாரி மனத்தை வாசகர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியது.

இந்நூலில், எமது நாட்டில் நிகழ்ந்த அரசியல் நிகழ்வுகள், விடயங்கள் பல பதிவாகியுள்ளன. இடது சாரி அரசியலுடன் குறிப்பாக ஜே.வி.பியுடன் நூலாசிரியருக் கிருந்த ஈடுபாடு, இடதுசாரிகளுக்கிடையே நிலவிய ஐக்கியமின்மை, அரசியல் சரிவுகள் பற்றியும், அதனால் உண்மையான ஒரு இடதுசாரிக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆதங்கம், ஏமாற்றம், விரக்தி பற்றிய பதிவுகள் கூட வந்துள்ளன தவிர, தேசிய இனப்பிரச்சினை அதனால் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகள், தேடுதல் நடவடிக்கைகள், காணாமல் போதல், மக்களை மௌனிக்க வைத்த ஆயுதக்கலாசாரம், ஊடகங்கள் எதிர்கொண்ட சாவல்கள் அச்சுறுத்தல்கள் என்பவையும் அரசியல் வரலாற்றுப் பதிவுகளாக வந்துள்ளன.

“காத்திருப்பு - புதுவை நினைவுகள்” என்பது நீண்ட தொடராக எழுதப்பட்டுள்ளது. இது கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை பற்றிய பல தகவல்களைத் தருகின்றது. எண்பதுகளுக்கு முன் இடது சாரிக்கருத்திய லுடனும், பின்னர் விடுதலைப்புலிகளின் தீவிரப்போராளி யாகவும் மாறிய புதுவையுடன் தனக்கிருந்த தோழமை உறவு குறித்து மனநெகிழ்வுடன் பல சம்பவங்களைக் கூறியுள்ளார். உண்மையில் புதுவையுடன் பழகியவர் களை கலங்கவைத்த தொடர் அது.

“ஏரிக்கரை சிறைச்சாலை” என்ற கட்டுரை நீர் கொழும்பின் வரலாற்றுப் பதிவுகளுடன், ஆசிரியர் தனது சமூகச் செயற்பாடுகள், சிறைச்சாலை அனுபவங்கள் என சொல்லப்படாத பல விடயங்களை எழுதியுள்ளார். நீர் கொழும்பையும் அதனைச் சூழவுள்ள பகுதிகளிலும் முன்னக்கரை, குட்டித்தீவு, காமாட்சி ஓடை, நஞ்சண்டான் கரை, ஏத்துக்கால் பெரிய முல்லை, மாங்குழி, மணல் சேனை, பள்ளுச்சேனை, பலகத்துறை, கம்மல் துறை, தோப்பு, கொச்சிக்கடை, நயினாமடம், ஆண்டி அம்பலம் போன்ற அசலான தமிழ்ப் பெயர்களைக் கொண்ட பிரதேசங்கள் இருப்பது என்பது பலரும் அறியாத செய்தி, பல வகையிலும் முக்கியமான பதிவு

ஆகும்.

இன்னும் படிக்க வேண்டிய கட்டுரை “மரண தண்டனை தீர்ப்பு” என்பது, “துரோகம் துரத்தும்” என்ற உட்பொருளை உணர்த்தும் கட்டுரை. மிகவும் சுவாரஸ்யத் துடன் படிக்க நேர்ந்தது. ஒரு திகிலூட்டும் கதையை வாசித்த அனுபவத்தினைத் தந்த கட்டுரை அது. சமூகத்தில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றினை தனது படைப்புத்திறன் வழியாக வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்ட முறைமைபாராட்டுக்குரியது.

நூலில் எழுதப்பட்டுள்ளவற்றில் “பின் தொடரும் வியட்நாம் தேவதை” என்பதுவும் முக்கியமான கட்டுரை. இது வியட்நாம் தேவதை கிம்ஃபுக் (Jim Phuc) கை சோவியத்தின் மாஸ்கோவில் நேரில் சந்தித்த அனுபவத்தை கூறுகின்றது. இன்னும் பயனுள்ள பல தகவல்களைக் கொண்டிருக்கின்றது.

உலக வரலாற்றின் முக்கியமான ஒவ்வொரு சம்பவத்திற்கும் பின்னணியில் சில மனிதர்களின் அழியாத முகங்கள் சாட்சியங்களாக நிலைத்திருக்கின்றன. அத்தகைய மனித முகங்களின் வரிசையில் கிம்ஃபுக் கின் இடம் தனித்துவமானது அமெரிக்கா உலகிற்கு இழைத்த துன்பியல் நிகழ்வுகள் எண்ணிலடங்காதவை. அத்தகைய துன்பியல் நிகழ்வின் அடையாளமாக உலகிற்கு அறிமுகமானவர் கிம்ஃபுக். இன்று அத்துன்பியலிலிருந்து மீண்டுவந்து ஓளி வீசும் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக மிளிரும் கதையை கட்டுரையில் அழகாகத் தந்துள்ளார் முருகபூபதி.

உலகில் போர் அளர்த்தத்தில் முதலில் பலியாவது குழந்தைகளே. இது எமது அனுபவங்களுக்கும் உட்பட்டது தான். 1972 இல் வியட்நாமியப் போர் உச்ச நிலையடைந்திருந்த போது, ஒன்பதே வயதான சிறுமி கிம்ஃபுக் ஒரு புகைப்படத்தின் மூலம் உலகிற்கு அறிமுகமானாள். போருக்குள் சிக்குண்ட சிறுமி கிம்ஃபுக் புகை மண்டலமும், மனித அவலமும் சூழ்ந்த பின்னணியில் எரிகாயங்களுடன் பிறந்த மேனியாக ஓடி வருகின்ற காட்சி அந்தப் புகைப்படத்தில் வெளியானது. அந்தப் புகைப்படம் உலகின் மனச்சாட்சியை உலுக்கி அமெரிக்காவின் முத்திரையை கிழித்த முக்கிய வரலாற்று ஆவணங்களில் ஒன்று. வியட்நாம் போரில் நிராயுதபாணிகளான மக்கள் மீது அமெரிக்கா “நேபாம்” எரிகுண்டுகளை வீசிய சில நிமிடங்களின் பின்னான காட்சிகளைப்பதிவு செய்திருந்தது. அத்துன்பியல் நிகழ்வு எமக்கும் புதியதல்ல. போரின் வடுக்களைத் தாங்கியபடி எங்கள் தேசத்திலும் பல தேவதைகள் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை கிம்ஃபுக்கின் கதை மீள நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கும். “பின்தொடரும் வியட்நாம் தேவதை” என்ற தொடர் இந்நூலிலுள்ள வற்றில் முக்கியமான பதிவு ஆகும். எமது இலக்கியச் சூழலில், முருகபூபதியை ஒரு படைப்பிலக்கியவாதியாகப் பார்த்த

எமக்கு, இந்த “சொல்ல மறந்த கதைகள்” என்ற நால் அவரது இன்னொரு பரிமாணத்தை எமக்கு இனங்காட்டியுள்ளது. இதில் இடம்பெற்றவற்றில் பல மனிதாய உணர்வுகளுக்கு எம்மை இட்டுச் செல்கின்ற அதேவேளை நெகிழ்வூட்டக் கூடியவையாகவும் உள்ளன. இப்படைப்பின் மூலம், முருகபூபதி தான் வாழும் காலத்தையும், சமூகத்தையும் புரிந்து கொள்ள திறந்த மனதுடன் இயங்கியுள்ளார் என்ற உண்மை வெளிப்பட்டுள்ளது. சிக்கலான வாழ்க்கை முறை குறித்து தெளிவு பெறவும், அவற்றை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளவுமான இயலுமைக்க அவரது இடதுசாரிக் கருத்தியல் உதவியுள்ளது. படைப்பாளி ஒருவன் இலக்கியத்துடன் மட்டும் நிற்காது ஒரு சமூகச் செயற்பாட்டாளனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்பவர். அவர் பெற்றோரை இழந்து ஏழ்மையில் வாடும் குழந்தைகள் தம் கல்வியைத் தொடர உதவும் கல்விநிதியத்தை உருவாக்கி அதனை இன்றுவரை தொடர்வதுமகத்தான பணி எனலாம்.

ஒரு இடதுசாரியின் மனிதரபரிமாணப்பார்வையுடனும், சமூகச் செயற்பாட்டாளர் ஒருவரின் தீவிர அக்கறையுடனும் தனது அனுபவங்களை சொல்ல மறந்த கதைகளாக இந்நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். இதில் அவர் அனுபவித்த மற்றும் அவரைப்பாதித்த பல விடயங்களுக்கு வரிவடிவம் கொடுத்துள்ளார். முருகபூபதியின் இயல்பான நடை வாசகனை எரிச்சலூட்ட வில்லை.

ஆசிரியர் இந்நூலின் முன்னுரையில், இலக்கிய வாதியாகவும், ஊடகவியலாளனாகவும் இயங்கியதனாலும் எழுதுவதுடன் பணி முடிந்து ஓய்ந்து விடாதிருந்தமையாலும், சமூகப்பணியாளனாக அயராமல் செயற்பட்டதனாலும் பல்வேறு இன்னல்களுக்கும், தொல்லைகளுக்கும் ஆளாகியிருக்கின்றேன். அதற்காக ஓய்ந்து ஒதுங்கிவிடாமல், கிட்டிய அனுபவங்களை யெல்லாம் புத்திக்கொள்முதலாக்கிக் கொண்டேன் என இந்நூலின் வரவை நியாயப்படுத்திக் கொள்கின்றார். இவ்வாறு ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது நிஜம் என்பதை இந்நூலைப்படித்து முடித்ததும் உணரலாம்.

யாழ் நுண்கலைப்பீட விடுதியின் மரநிழலில் அமர்ந்திருந்தாள் நிஷா. அமைதி நிறைந்த அந்தச் சூழலில் இயற்கைக் காற்றை சுவாசித்து இதயத்திற்குச் சுகம் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தாள். எங்கோ தூர இடத்திலிருந்து இரண்டு குயில்கள் போட்டி போட்டுக் கூவுகின்றன. அந்த இசையினையும் காதிலே வாங்கிக் கொண்டு தன் சுருண்ட தலைக் கேசத்தினை வலது சுட்டு விரலால் கோதி காதிலே சொருகிக் கொண்டாள்.

வட்டமான முகம், அவளுக்கு. குண்டுக் கன்னங்கள், அழகாய் உருளும் விழிகள். அவளின் இயல்பான அழகு பார்த்தால் யாருக்குத்தான் பிடிக்காமல் போகும்?

கன்னத்தை அவளின் இடது கரம் தாங்கி நிற்க, அவள் அமர்ந்திருந்த கோலம் கண்டால் சோகமயமான ஒரு காட்சியைத் துலாம்பரமாகக் காட்டும் ஓர் ஓவியம் போலவே தோன்றியிருக்கும்.

மாறாத சோகம் நிறைந்திருந்த அவளது கருவிழிகளின் ஓரத்தில் கண்ணீர்த்துளிகள் திவலை கட்டிக் கொண்டிருந்தன. மனித சமூகத்தால் தனக்கு ஏற்பட்ட ஆறாத்துயர் களுக்கு இந்த இயற்கை ஓரளவாவது அவளைத் தேற்றுவதகாவே உணர்ந்து விடுகிறாள்.

அவள் மடியிலே உறங்கியபடி ஒரு புத்தகம் இருந்தது. புத்தகத்தின் மேலே ஒரு புகைப்படம்! அப்புகைப்படத்தில் அவளது அம்மாவும் அண்ணன்களும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப்புகைப்படத்தில் விழிபதித்திருந்த நிஷாவின் மனது கடந்து போன நினைவுகளை மீட்கத் தொடங்கியது.

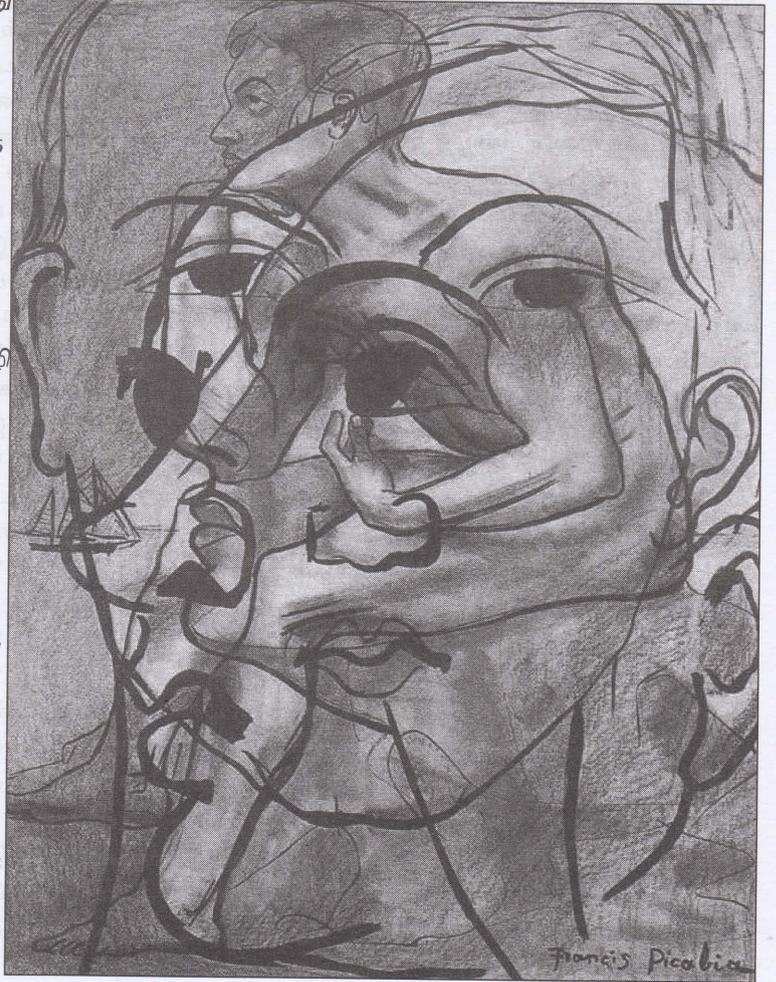
அன்று நிஷாவின் பிறந்ததின நாளாகும்.

அதிகாலையிலேயே “பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள் நிஷா” என்ற மூத்த அண்ணனின் குரலில்தான் கண்விழித்தாள். தொடர்ந்து வந்த குடும்ப உறவுகளின் வாழ்த்து மழையில் நனைந்து மனது நிறைவாகிப் போய் நின்றாள் நிஷா.

சின்ன அண்ணன் பரிசளித்த புத்தகத்தை தன் புத்தகப்பையில் பத்திரமாக வைத்தாள். அப்போது, அவளது அப்பா “இந்தா நிஷா இந்த ரொபியை பள்ளிக் கூடத்தில் எல்லாருக்கும் குடு” என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்.

நிஷா படிக்கும் பாடசாலை அவள் வீட்டிற்கு அருகாக இருந்தது. பாடசாலையின் பெயர், கலைமகள் வித்தியாலயம். மாமரங்களால் நிறைந்த அழகிய பாடசாலை அது. பாடசாலை எனும் பச்சைப் பசேல் என்னும் மரத்தில் மாணவர் நெஞ்சங்கள் பூக்கள் போல பூத்துக் குலுங்கினர். அங்கே நிஷா க.பொ.த

வி மு தா கி...

■ வினோஷா வரதராஜன்.

சாதாரண வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது.

அன்று பாடசாலை சென்ற நிஷா அதிபரிடம் தன் பிறந்தநாள் நினைவாக அண்ணன் தந்த அன்பளிப்புப் புத்தகத்தைக் காட்டினாள். மனம் நிறையச் சந்தோசமாக நின்றாள். புன்னகை அவள் முகத்தை அள்ளிக்கட்டி அலங்காரம் செய்தது.

அதிபர் நிஷாவை வாழ்த்தி அழகாய் சிரித்தார். அதுவும் அவளுக்கு மன நிறைவைத் தந்தது.

இப்ப சற்று முன்னர்தான் காலைப்பிரார்த்தனை முடிந்தது. மாணவர்களும் ஓடி வந்து அவளை வாழ்த்தினர். வகுப்பிலே மாணவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்று பிறந்தநாள் வாழ்த்துப் பாட்டுப் பாடினர்.

இப்படியாக, அன்று பாடசாலையில் அவளது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் குதூகலமாக நடந்தேறியது.

அன்று அவள் தன் வீட்டிலும், பாடசாலையிலும் அடைந்து விட்ட சந்தோசங்களை வார்த்தைகளில் வார்த்து விட முடியாது. சந்தோசமென்றால் அப்படியொரு சந்தோசத்தில் இருந்தாள்.

பாடசாலை முடிந்து வீடு வந்து சேர்ந்தாள். அங்கே, சுவையான சிற்றுண்டி உணவு வகைகளும் மற்றும் குளிர்மான வகையறாக்கள் என்றும் அவள் தாய் அவளுக்காக வைத்திருந்தார். தாய், அதை நிஷாவிடம் கொடுத்துச் சிரித்து நின்றார். நிஷாவை உச்சி முகர்ந்து கொஞ்சினார்.

அன்று மாலையான நேரம். பெரிய அண்ணன் புகைப்படக்காரனை அழைத்து வந்தான். தன் தங்கை நிஷாவை வேண்டிய ஸ்ரைலில் நிற்கவிட்டு, இருக்கவிட்டு போட்டோ எடுப்பித்துக் கொண்டு நின்றான். நிஷாவுக்கும் ஒரே மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது.

வெண்ணிறப்பற்கள் தெரிய நிறைந்த மகிழ்வுடன் அவர்களின் குடும்பம் சிரித்தபடி எடுத்த புகைப்படம். அந்தப்படம் இப்ப நிஷாவின் கைகளில் இருந்தபடி இருக்க தன் நினைவுகளிலே சின்னதாய் மீண்டாள். அவளது வாய் “அம்மா... அப்பா... அண்ணாக்கள்...” என முணுமுணுத்தது.

அந்தப் போட்டோவை எடுத்துக் கொஞ்சினாள். கண்கள் பனித்து நின்றன.

மீண்டும் அதே நினைவுகளுக்குள் அலசுப் படத் தொடங்கினாள்.

பிறந்தநாள் முடிந்து சில நாட்களிலேயே அவள் க.பொ.த சாதாரண பரீட்சை எழுதினாள்.

சரியாக நான்கு மாதம் கழித்த ஒரு பொழுதில் பெறுபேறுகள் வெளியாகி இருந்தன. நிஷாவின் பெறுபேறு குடும்பத்தினருக்கு பெரும் மகிழ்வைத் தந்தது. மிகச் சிறந்த பெறுபேற்றைப் பெற்றிருந்தாள் நிஷா.

இசைத்துறையில் நிறைந்த ஈடுபாடுடைய நிஷா கலைத்துறையில் சங்கீதத்தை ஒரு பாடமாக கொண்டு தன் கல்வியை வித்தியானந்தக் கல்லூரியில் தொடர்ந்தாள்.

இப்படியாக அவளது காலங்கள் அவள் மனசை அழகாய் நனைத்தபடி நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

தான் விரும்பியபடியே நுண்கலைப்பீடத்திற்கு முதல் விண்ணப்பப்படிவத்தை அனுப்பிவிட்டுக்

காத்திருந்தாள் நிஷா. இக்காலத்தில் தான் நாட்டின் அசாதாரண சூழ்நிலை அதிகரித்தது.

அயற்கிராம மக்கள் இடம்பெயரத் தொடங்கினர். இராணுவப் படையெடுப்பும் எறிகணைத் தாக்குதல்களும் இடம்பெறத் தொடங்கின. முள்ளியவளைக் கிராமத்திலும் எறிகணைகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. நிஷாவின் குடும்பத்தினரும் அவசியமான பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு தேவிபுரத்திற்கு வந்து குடியேறினர்.

தேவிபுரக்காணியொன்றின் தரப்பாள் கொட்டிலும் பதுங்குகுழியிலும் நாட்கள் நகரத் தொடங்கின.

அதுவொரு அதிகாலைப்பொழுது. இனி அடுத்து எத்திசை நோக்கி ஓட வேண்டும் என்ற மன அவசத்திலே எல்லோரும் இருந்து கொண்டிருந்தனர்.

நேற்றுப் பின்னேரம் அந்தத் தோப்பில் இருந்த இளநீர்க்குலைகளைப் பறித்து அதிலுள்ள நீரைக் குடித்து, அதை உடைத்து அதனுள்ளே இருந்த வழக்கலை வழித்துச் சாப்பிட்டு வயிறு நிறைத்திருந்தனர்.

அன்றிரவு யாருக்குமே நித்திரை வரவில்லை. வெடிச்சத்தம் மிகக் கிட்டவாக கேட்கத் தொடங்கியது. எல்லோரும் விழிப்பாகவே இருந்தனர். ஷெல் ஒன்று இவர்களுக்கு மேலால் கூவிக்கொண்டு போகிறது. நிஷாவும் அவள் அம்மாவும் முதலிலே பங்கருக்குள் இறங்கி பதுங்கி இருக்கத் தொடங்கினர். மூத்த அண்ணன் மட்டும் பங்கர் வாசலில் இருந்து விடுப்புப் பார்பவனாய் இருந்தான். அவன் ஒற்றைக்கால் பங்கர் வாசலில் ஆயத்தமாகவும் இருந்தது. எப்பவும் ஆபத்து வரலாம் என்ற பயத்தின் அறிகுறியாக அது.

இரண்டாவது ஷெல்லும் மூன்றாவது ஷெல்லும் போட்டி போட்டுக் கூவிக்கொண்டு போய் அப்பால் வீழ்கின்றன.

“அண்ணா..! உள்ளே இறங்குங்க அண்ணா..! கெதியாக இறங்குங்க அண்ணா!” என்று நிஷா கத்தினாள்.

இப்ப பங்கருக்கு மிகக்கிட்டவாக ஒரு ஷெல் விழுந்து வெடித்திருக்க வேண்டும். பங்கர் அதிர்ந்து கொண்டது. இப்பவும் அண்ணாவை நிஷா கூப்பிடுகின்றாள்.

“ஐயோ.. பங்கருக்குள் அவள் அண்ணாவின் இரண்டு கால்களும் நீண்டு துடிக்கின்றனவே!

“அண்ணா.. அண்ணா..” என்று அவள் கத்தினாள். “தம்பி... டேய் மூத்தவன்... டேய் மூத்தவன்...” என்று அவள் அம்மா குழறினாள்.

மெதுவாக அண்ணனின் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்து வாசலினால் பார்க்கின்றாள்.

“ஐயோ... என்ற கடவுளே... என்ற... அண்ணா...” என்று பீறிட்டு அழுதபடி பங்கருக்குள்ளேயே விழுந்து மயங்கிவிட்டாள், அவள்.

சில நேரங்களில் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தாள். மயக்கம் தெளிந்து பார்த்தபோது செத்தவீட்டில் அழுவதுபோல் எல்லோரும் குழறி அழுவதை உணர்கிறாள். ஆம், அவள் அண்ணன் ஷெல் சன்னம் பட்டு இறந்து விட்டான். சன்னம் கழுத்தைச் சீவிவிருக்கிறது. கழுத்து இரண்டாக வெட்டுண்டு இறந்து கிடந்தான், அவள் அண்ணன்.

இந்தக்காட்சி கண்டு இன்னும் குமுறி அழுதாள். ஒரு விசர் பிடித்துவிட்ட மனநிலையிலே அவள் அழுகை பீறிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“நிஷாக்குட்டி.... என்ர தங்கச்சி...” என்றெல்லாம் அன்பு பாராட்டிய அவளது அண்ணனது இழப்பு அவளது குடும்பத்தினரை மிகவும் பாதித்தது.

தேவிபுரத்திலும் அவர்களது வாழ்க்கை நீடிக்கவில்லை. எறிகணைகள் அங்கும் விழத் தொடங்கின. இப்ப பொக்கணையை நோக்கி நிஷாவின் குடும்பமும் இடம்பெயர்ந்து போனது.

மீண்டும் பதுங்குமுழி வாழ்க்கை. சரியான உணவோ உறைவிடமோ இல்லாமல் தவித்த போதும் உயிரை மட்டுமாவது பாதுகாக்க மாட்டோமா? என்ற ஏக்கமே எல்லோர் மனதிலும் நிறைந்திருந்தது.

அடுத்த நாள் பக்கத்து தரப்பாளில் அழுகுரல் கேட்டு ஓடோடிச் சென்றாள் நிஷா. அங்கு ஒரு தாய் தன் குழந்தையை அணைத்த வண்ணம் அழுது கொண்டிருந்த காட்சி அவள் மனதை உருக்கியது.

“என்னக்கா ஏன் அழுகிறியள்...?” என குழந்தையின் தாயைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

தன் இரண்டு வயதுக் குழந்தையைக் காட்டி “ஏதாவது தாம்மா?” என்று கேட்கிறாள், அந்தத் தாய்.

“என் முலையப் பாரம்மா? என் முலையிலும் பால் இல்லை” தன் முலையை அழுத்திக் காட்டுகிறாள். முலையிலிருந்து பால் வரவே இல்லை. குழந்தை முலையில் வாய் வைத்து உவிவதும் பால் வராததை உணர்ந்து அழுவதுமாக இருந்தது.

இந்தக் காட்சி கண்ட நிஷாவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் சொட்டுகிறது. கொடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லையே! என ஏங்கினாள்.

அந்தத்தாயின் அழுகை அவளின் நெஞ்சை உருக்க தான் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்கு ஓடோடிச் சென்று சிறிதளவு சிவப்பரிசிக் கஞ்சி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள், நிஷா.

இப்படி எத்தனை துன்பம்? எத்தனை சோகம்? வயித்துப் பசியை தீர்ப்பதா? எறிகணை, கிபிர் தாக்குதலில் இருந்து உயிரைப் பாதுகாப்பதா? எனத் தெரியாமல் பட்ட அவலங்களை வார்த்தையில் வடிக்க முடியுமா?

உயிர் இழந்தவர்களின் உடலுக்கு இறுதி மரியாதை செய்யவும் முடியாமல் வயல் வெளியில் கிண்டிப்புதைக்கப்பட்டோர் எத்தனை பேர்?

தமிழனாய்ப் பிறந்தது என்பது தவறான தலைவிதியா? என்ற வினாவிற்கு இன்னும் விடை கிடைத்தபாடில்லை.

அடுத்தடுத்த நாள் இரவு எப்படியாவது இங்கிருந்து சென்றிட வேண்டும், என முடிவெடுத்தனர் நிஷாவின் குடும்பத்தினர்.

மிக அவசியமான பத்திரங்களை மட்டும் எடுத்தபடி வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டனர். நேரம் இரவு 11 மணி இருக்கும். வீதியைக் கடந்து ஆற்றுப்பகுதியில் இறங்கியதுதான் தெரியும்.

மளமளவென்று எறிகணைகள் அருகில் வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன.

அந்த இரவில் ஷெல் எத்திசையில் இருந்து

வந்து விழுவது என்பதுகூடத் தெரியாமல் எல்லோரும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள் தந்தையும் மற்றைய அண்ணனும் இவர்கள் அருகிலே காணவே இல்லை.

தாய் நிஷாவை அழுங்குப் பிடியாகப் பிடித்த படி ஓடிக்கொண்டிருந்தார். ஓடும்போது அவள் பார்வைகள் தகப்பனையும் அண்ணனையுமே தேடிக்கொண்டிருந்தன.

நிஷாவும் தாயும் துவக்குச்சன்னம் வந்து விழ காயத்திற்குள்ளாகினர்.

நிஷாவும் தாயும் மாத்தளன் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

நிஷாவின் அப்பாவும் அண்ணனும் ஷெல் விழுந்து செத்துக்கிடக்கின்றார்கள் என்று அந்த ஊர் கணேஸ் வாத்தியார் வந்து சொல்லிப் போனார்.

மரணித்த உடல்கள் பல புதைக்கப்படாமல், எரிக்கப்படாமல் புழுப்பிடித்து உருக்குலைந்த கோலங்களை நிஷாவும் கண்டிருக்கின்றாள்.

தன் தந்தைக்காவும், அண்ணனுக்காகவும் அவளால் அழ முடியவில்லை. அப்படியாக அவள் மனம் கல்லாக்கப்பட்டிருந்தது.

“பட்ட காலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்” என்பது போல நிஷாவும் தாயும் இருந்த வைத்தியசாலையிலும் இப்ப குண்டுகள் வந்து விழத்தொடங்கின. அங்கே நிஷாவின் தாய் உடல் சிதறி இறந்து போகின்றார். வைத்தியர்கள், நோயாளிகள் அத்தனை பேரும் வைத்திய சாலையை விட்டு ஓடிப்போகிறார்கள். ஒரு சிலர் மட்டும் தங்கள் உன்னத கடமை நிமித்தம் நின்று தாக்குப் பிடிக்கிறார்கள். இவளால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

கணேஸ் வாத்தியார் வந்து அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறார். நிஷாவின் ஓலமான அழுகை இன்னும் நின்றுவிடவில்லை. அவளைப் போல் இன்னும் நிஷாக்கள் நிறையப்பேர் அங்கே... ஐந்து பேர் கொண்ட அந்தக் குடும்பத்தின் வேர்கள் சிதைந்து போக இப்போது நிஷாவும் அவளது மற்றோர் அண்ணனுமே மிஞ்சியிருந்தனர். அவனை அவள் தற்செயலாகவே கண்டிருக்கிறாள். அவனும் எங்கே இறந்திருப்பானோ? என்று ஏங்கியிருந்தவளுக்கு ஓரளவு ஆறுதலைத் தந்தது.

இப்ப பொக்கணையை இராணுவத்தினர் சுற்றிவளைக்க நிஷா வவுனியா வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டாள்.

அவளது அண்ணன் முட்கம்பிக் கூண்டு முகாமிற்குள் அடைக்கலமாய் கொண்டு சேர்க்கப்பட்டான். அவன் புலியில் இருந்தவன் என்று அவன் நண்பனே தலையாட்டிக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டான்.

முட்கம்பிக்குள் தொடர்ந்தும் முகம் புதைத்திருக்காமல், பல்கலைக்கழகத்திற்கு பயணமானாள் நிஷா. அவள் இப்ப கணேஸ் வாத்தியாரின் உதவியால் சித்தப்பாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டாள்.

கண்ணீர் சிந்த நினைவுகளிலிருந்து மீண்டாள். கன்ன ஓரமாக வடியும் நீளமான கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

தன் உடன்பிறந்த உறவின் விரைவு விடுதலை வேண்டி அவள் எண்ணங்கள் தேடத்தொடங்கின.

நல்லூர் கோவில்
 திருவிழா என்றாலே பக்திநிலை
 என்றிருந்த நிலை மாறி குதூ
 கலிக்கும் விழாவாக மாறிப் பலகால
 மாகிவிட்ட நிலையில் ஆன்
 மிகத்தைத் தாண்டி ஆடம்பரமும்,
 கேளிக்கைகளும், வியாபார நிலை
 யங்களுமாக களைகட்டுகிறது.
 ஆலயச் சூழல். காலத்திற்குக் காலம்
 புதிய புதிய பொருட்களின்
 விற்பனை ஆலயத்தின் நான்கு
 மருங்கிலும் வீதிகளை நிறைத்
 திருந்தன. இம்முறை “செல்பி ஸ்ரிக்”
 அந்த இடத்தைப் பிடித்திருந்தது.
 ஆலயத்தினுள் இருக்கும் பக்தர்
 களைவிட பன்மடங்குமக்கள்
 கடைத்தெருவில் நிறைந்திருந்தனர்.
 ஆண்டாண்டுகாலமாக கோவில்
 வாயிலில் இருந்த பிச்சைக்காரர்கள்
 கடந்த சிலகாலங்களாக கிழக்கு
 வீதிக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளனர்.
 ஆலயத்திற்கு வரும் மக்கள்
 கூட்டத்தில் காற்பங்கு மக்களே
 அவர்களைத் தரிசிக்கமுடியும்.
 யாழ்ப்பாணத்தின் அழகும்
 அசிங்கமும் ஒரே இடத்தில் சங்க
 மிக்கும் இடங்களாகவே இன்றைய

திருவிழாக்கள் அமைந்துவிடுகின்றன. விதம்விதமான
 ஆடையலங்காரங்களுடன் பெண்களும் முடியை
 காணிக்கை கொடுத்த காலம்போய் தலைமுடியில்
 வரம்பு கட்டி இளநரைபோல் “டை” அடித்த
 இளைஞர்களும் ஆங்காங்கே பரந்திருந்து
 அரட்டையடிப்பதும், சாமி இருப்பிடம் வந்ததும்
 எழுந்து நின்று அரோகரா கோசங்கள் ஒலித்து ஓய்ந்து
 ஆரவாரம் ஆரம்பித்தது. ஆரவார அலம்பல்கள்
 மத்தியில் வாய்பேசவியலாதோர் சிலரின்
 அமைதியான அழகான மொழி எம் கவனத்தை ஈர்க்கத்
 தவறவில்லை இரைச்சலே இல்லாத இனிமையான
 சம்பாசனையும் ஒலிக் கவனக்கலைப் பான்களுக்குள்
 அகப்படாத அந்த சைகைமொழியும் எம் வாய்களை
 மெளனிக்கச் செய்தது.

இம்முறை கற்பூரம் விற்கும் சிறுவர்களை
 சந்திக்காது ஒருவகையில் மனதிற்கு ஆறுதலளித்தது
 கல்வியின் முக்கியத்துவம் சிலருக்கு புரிந்துவிட்ட
 தென்றே எண்ணத்தோன்றியது. இருந்தபோதும்
 இளம் விதவைகளின் சந்தனக் குச்சி வியாபாரம்
 ஆடம்பரப் பொருட்களுடன் போட்டியிட முடியா
 மல் தவிப்பது மனவருத்தத்தைத் தந்தது. கடைகளுக்கு
 வாடகைகொடுக்க முடியாத வியாபாரிகளாக ஒரு
 பெரிய துணிப்பையை தோளில் சுமந்திருந்தனர்.
 அதனுள் சந்தனக் குச்சிகள் விற்பனைக்காக காத்திருந்
 தனர். அந்தச் சந்தனக் குச்சிகள் ஆலயத்தில் எரிவதற்கு
 சாத்தியமில்லை நம் வீடுகளில் எரிவதே அதன் கடமை.
 சந்திராவும் ஓர் இளம் விதவை. துணையிழந்த
 பின் துரத்திக்கொண்டிருக்கும் வறுமையிலிருந்து

சந்தனக் குச்சிகள்

■ கந்தர்மடம் பி.பி.ஜந்தன்

விடுபடும் பொருட்டு இந்தத் திருவிழாவை ஒரு சந்தர்ப்பமாக பயன்படுத்துவதென்ற முடிவோடு சந்தனக் குச்சிக் கம்பனியின் உதவியுடன் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டாள். இதனால் வரும் வருமானம் அவளது வயிற்றுப்பசியை போக்க ஓரளவு உதவியது. பட்டுப்புடவைகளின் அணிவகுப்புக்களுக்கு மத்தியில் ஒட்டுப்போட்ட பழைய உடையோடு விற்பனையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அனைவரிடமும் கையேந்தி விற்க அவள் விரும்பவில்லை ஏனெனில் பலர் அவளைப் பார்த்ததும் முகம் சுழித்து விலகிச் சென்றனர். இந்தத் தொழிலும் இடமும் அவளுக்குப் புதிதென்பதால் பசியையும் தாண்டி கூச்சமும் அச்சமும் போட்டி போட்டுக்கொண்டன. இருப்பினும் மனதின் போராட்டத்தை வயிற்றுப்பசி என்றும் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. ஆனால் எந்தத் துன்பத்தையும் தாண்டி தன் ஒரே மகனை நேர்வழியில் படிப்பிப்பதே அவளின் குறிக்கோளாக இருந்தது. தினமும் ஜஸ்கிரீம் பரிமாறுபவர்களுக்கு ரிப்ஸ் கொடுப்பவர்களுக்குக்கூட 100 ரூபாவிற்கு 4 சந்தனக் குச்சிப் பெட்டி வாங்குவதற்கு மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. ஒருமுறை அவள் வியாபாரத்தில் மூழ்கியிருக்கையில் சற்றுத் தூரத்தில் தனது மகனின் வகுப்பாசிரியர் வருவதைக் கண்டவள் மக்கள் திரளை திரையாக்கிக்கொண்டு தன்னை மறைத்துக் கொண்டாள். தன் மகனின் மதிப்பை பாதுகாப்பதிலும் அவள் உறுதியாக இருந்தாள். ஆசிரியர் தன்னைத் தாண்டிப் போன பின்பு வெட்கத்துடனும் அச்சத்துடனும் தன் கடமையின் நிமிர்த்தம் மெல்ல வெளிப்பட்டாள். பல்வகை உணவுகளையும் ஆடம்பரப் பொருட்களையும் வாங்கிப் பணம்கரைக்கும் கும்பலில் ஒரு சிலரின் கண்களிலேயே இந்தச் சந்தனக் குச்சிகள் தென்பட்டன. ஒரு சில பெட்டிகளை விற்பதற்குள் அவளது தொண்டைத்தண்ணீர்

வற்றிவிட்டது. வீதியோரமாய் இருந்த நீர்க் குழாயில் நீரருந்தித் தன்னை தெம்பாக்கிய பின்பு மீண்டும் தன் விற்பனையில் கவனத்தை திரும்பினாள்.

மறுநாளும் சந்திராவின் பணியாகச் சனக்கூட்டத்தில் மனிதர்களைத்தேடும் அவளது விற்பனைமுயற்சி தொடர்கிறது. ஒருசிலர் மட்டுமே அவளிடம் சந்தனக்குச்சியை வாங்கினர். அவ்வப்போது தெரிந்தவர்களைக் கண்டால் ஒளிந்துகொள்வதற்கும் எப்பொழுதும் தயாராகவே இருப்பாள். பின்பு அவர்கள் அவளைக் கடந்ததும் கார்முகில் விலக முகம் காட்டும் சூரியனாய் வெளிவருவாள். ஒவ்வொரு நாளும் இப்படி போராட்டமாகவே கடந்தது அவளது நாட்கள். ஒரு நாள் ஆலயத்தின் வீதியில் பிச்சையெடுப்பவர் ஒருவர் கையேந்தியபடி அவளை தாண்டிச் சென்றபொழுது அவரிடமிருந்து மதுவின் வாடை அருவருக்க வைத்தது. இரக்கப்பட்டு கொடுத்த பணத்தில் குடித்துவிட்டு தன் குடியையும் கெடுக்கும் இவர்களை நம்பியிருக்கும் பிள்ளைகளின் வாழ்வையெண்ணி மனம் நொந்தவளாய் இயல்பு நிலைக்கு மீண்டாள். சிறிது நேரத்தின்பின் மக்கள் கூட்டத்தில் திடீரென்று ஒரு சலசலப்பு ஓடிச்செல்லும் சிலரை இடைமறித்து என்ன பிரச்சினையென்று வினாவினாள். “இரு திருடர்கள் கையும் களவுமாக பிடிபட்டுள்ளனர்” என்று பதிலளித்தனர். சராசரிப்பெண்ணாக அந்தத் திருடர்களை பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவலில் அவளும் முண்டியடித்துக்கொண்டு சம்பவ இடத்திற்குப் போனாள். அழகாய் உடையணிந்த கணவனும் மனைவியும் கைகள் பிண்கட்டப்பட்ட நிலையில் மக்களின் அடியையும் திட்டுக்களையும் வாங்கித் தலைகுனிந்து நின்றிருந்தனர்.

சந்திராவின் மனதில் இனம்புரியாத உணர்வு அவளைத் தெரிய வைத்தது உற்சாகப் படுத்தியது. கணவனும் மனைவியும் திருட்டுத்தொழிலில் இருக்கும்

பொழுது துணையிழந்த நான் என் பிள்ளைக்காக சந்தனக்குச்சி விற்பதில் என்ன தவறு?, எதற்கு நான் வெட்கப்படவேண்டும்?, நான் அவர்களைப்போல் பிச்சையெடுத்து குடித்தழிக்கவோ திருடியுண்ணவோ இல்லை வயிற்றுப்பசிக்காக உழைத்து உண்பது பெருமைப்படும் விடயம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். பிச்சையெடுத்து வாடைவீசக் குடிப்பதைவிட வாசனைமிக்க சந்தனக் குச்சி விற்பது ஒன்றும் தப்பில்லை என்று அவள் உணர்ந்து கொண்டாள். மறுநாள் தனது மகனின் வகுப்பாசிரியர் ஆலயத் திற்கு வந்தபொழுது துணிந்து அவர்களை வழிமறித்து தான் அபிசனின் தாயார் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்தியவள். சந்தனக் குச்சியை அவர்கள்முன் நீட்டி “சேர் முடிந்தால் இதை வாங்குங்கள்” என்றாள். ஆசிரியர் சிரித்துக் கொண்டே அபிசன் கெட்டிக்காரன் உங்கள் கஸ்டங்களை உணர்ந்து படிக்கின்றான் அவனைப் பற்றிய கவலை உங்களுக்குத் தேவையில்லை என்றார். அவனுக்கான கல்விசார் உதவிகளை கண்டிப்பாக செய்வோம் என்று கூறி சில சந்தனக் குச்சிப் பெட்டியை வாங்கி ரூபா 500ஐ கொடுத்து மிகுதிப் பணம் தேவையில்லை வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றார். “சேர் பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே என்று நானும் படித்துள்ளேன். ஆனால் இன்னமும் அந்த நிலைக்கு நான் தள்ளப்படவில்லை” என்று கூறி சிரித்தபடி மிகுதிப் பணத்தைக் கொடுத்தாள்.

சந்திரா அன்று உற்சாகமாகச் சந்தனக் குச்சி விற்பணத்தில் அபிசனுக்கு ஏழைகளின் ஒரே விளையாட்டுப் பொருளான பூலானோடு வீடுசென்றாள் தன் மகனைப்பார்ப்பதற்காய். இன்று அந்த சந்தனக் குச்சிகள் சில வீடுகளில் மணம்வீசி எரிந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன அவள் வீட்டில் அடுப்பெரியமென்ற நம்பிக்கையோடு.

ஆறாம் திணை

யாருக்கு நான் சொல்லி அழ
எவரிடம் கூறி ஆறுதலடைய...

அன்பாய் அறிவு வழங்கிய பேராசிரியர்
திலைரென
அறுபது வயதில் மரணிக்கிறார்
மருத்துவ அறிக்கை மாரடைப்பாம்...

கற்றுக்கொடுப்பவர் கவிதையில்
சிகரம் தொட்டவர்
முனைவராய் முன்னிற்பவரின் சிறுநீரகம்
அறிவிப்புக் கொடுக்காமல்
செயற்பட மறுக்கிறது.

நான் யாரிடம் இதை முறையிட...

வாழ்க்கையில் சவாரிவிடுகின்றது
வணிகக்காற்று
மலிந்துவிட்டன மரணச்செய்திகள்.

இயந்திர வாழ்க்கையில்
ஒருநாள் பார்வைக்கு வைப்பர்
மறுநாள் மரணச் சடங்கின்பின்
எரிப்பர் / புதைப்பர்
முப்பது வருடங்களாக...
இதுதான் இறுதிப்பயண வழமை...

குதிரை வேகத்தில் சீற்றமாய்
வாழ்வியல் இப்போது பாய்வதால்
மதியம் மக்களின் பார்வைக்கு வைப்பர்
மாலையில் மின் மயானத்தில் எரிப்பர்
மரணத்தை மிதித்தோடுகின்றது

மரதனோட்டம்.

நான் யாரிடம் இதைச்சொல்லி அழ...

அன்பான அறிஞன் அருமையான
ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதுபவன்
கவலை வரிகள் முகத்தில் கோடிட
“எனக்குக் கான்சர் பிடிச்சிருக்கு”
என்று சொல்லும்போது
எனது இதயத்தினுள்ளே
இடி ஓசை கேட்கிறது.

நான் எங்கே நின்று ஆறுதல் பெற...

பக்கத்துத் தெருவில் வாழ்ந்தவன்
ஐம்பதைக் கடந்த இருபிள்ளை உடையவன்
காலையில் வேலைக்குச் சென்றவனை
மாலையில்
பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

பாரவண்டிக்குக்கீழே வீதி விபத்தில்
நசிந்துவிட்டதாம் அவனது மகிழ்வு.

உலகமய வேகவாழ்வுப் போட்டியில்
துயர்தரும் பலவித துன்பச்செய்திகள்...

நான் எந்தக் கடவுளிடம் போய் முறையிட...?

- பாரவண்டி : Truck.
- மகிழ்வு : Car.

— க. முத்துராஜா

உன்னோடு எனக்கென்ன பகை
உன்னை எழுதியதற்காய் நரகத்தை பரிசளித்தாயே
அதன்பின்னும் எனக்கெதற்குப் பகை

போலிக்காளைகளை வண்டில்மாடாக்கும்
அழகியல் கொண்டவையல்லவா
உன் தண்டனைகள்

இப்போதெல்லாம்
உன்னைப் புகழ்ந்தே எழுதுகிறேன்...
துதிப்பாடல்களும், ஆராதனைகளும் தான்...

கள்ளுண்ண மாட்டாய்...
காமத்தை அறியவே மாட்டாய்...
கறிகூட ஒருபோதும் உண்ண மாட்டாய்...
இப்படித் தான் எழுதுகிறேன்...
துதிப்பாடல்களும்... ஆராதனைகளும்...

உணவருந்திக் கொண்டிருந்தவனையும்
கடைக்குப் போனவனையும்
வண்ணம் தீட்டி
விளையாடிக் கொண்டிருந்தவனையும்
காணவில்லையென பிதற்றித்திரிகிறார்கள்...

முன்னிரவொன்றில் ... நீதான் பிடித்துச் சென்றாயாம்...
கடைசியாய் காணாமல் போனவனின் உள்ளகைகளுக்கு
உன் கால்சராயில் என்ன வேலை என்கிறார்கள்...
பிற்பொருள் தீண்டா தீரன் நீயென
எனக்குத் தெரியும் தானே...
துவைத்துக் கொடுப்பதற்காய் பத்திரப்படுத்தியிருப்பாய்...

நீயும், உன்னோடு
என் மேலேறியவர்களும் நல்லவர்கள் தான்
நான் தான் இங்கிதம் தெரியாமல்
எங்கும் கால் பரப்பி இருந்தேன்...

கூட்டாயுதத்தை என் கூல்பையில்
சொருகிய போது துடித்துவிட்டேன்...
நீ சொல்வது போல்
ஒருமுறையில்
நால்வரையாவது நான் அனுமதித்திருக்க வேண்டும்...

உன்னைப் பின்னும், அவனை முன்னும்
ஒருவனைக் கையிலுமாய்
மூவர் போதுமெனத் தீர்ப்பளித்தாயே...
அன்று நான் உருகிப்போனேன்
உன் கருணையை எண்ணி ...

மெனிக்.பாம் வந்த போது
முதலில் நீரும் உணவும் தந்து
பின்னிரவெல்லாம் வெறிகொண்டு
வயிற்றில் குழந்தைகளையும் தந்தவனல்லவா நீ....

உன்னை விட எவனால் முடியும்
அரச வாரிசுகளை
அபலைகளின் வயிற்றில் புகைக்க....

அவர்கள் எதுவுமே செய்யவில்லை...

உனக்குச் சிரித்த முகம்...
நீ சப்பாத்துகளால் மிதிக்கும் போதும்
அடிவயிற்றில் இயங்கும் போதும்
நான் பெருங்குரலெடுத்திருக்கக் கூடாது
உன் லயமும் தாளமும் பிழைத்து
முகமல்லவா கோணி விட்டது....

அம்மா சொல்வது போல்
நான் மொக்கு மோடு தான்...
உன் மோனப்புன்னகையை இரசிக்காமல்
பிலாக்கணம் பாடுகிறேனே...

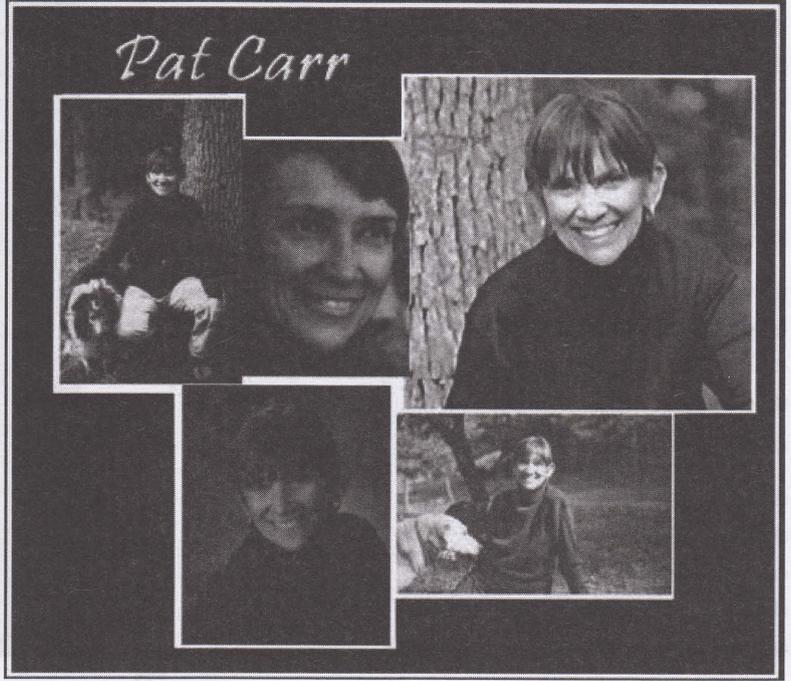
எனக்குள்ள ஆச்சரியம் எல்லாம் ஒன்று தான்...
உனக்கு என் மூத்த அண்ணாவின் வயதிருக்குமா..
ஓம்... காணாமல் போனவன் தான்...

நீ எப்போதும் சொல்வது போல் "ரொட்டி போதாதென்று
அம்மாவோடு சண்டைபிடித்து
காணாமல் போனவன் தான்..."
அவன் எலியை அடித்துவிட்டு
எட்டுவீட்டிற்கு சொல்லித் திரிபவன்..
ஏழு நாட்களுக்கு தூங்க மாட்டான்...

இவ்வளவு இரத்தம் பார்த்தும்
நீ மட்டும் எப்படி .....
எல்லாம் இயல்பாய் இருப்பது போல்
மௌனியாய்...
மோனப்புன்னகையோடு...
சாந்த சொருபியாய்...
ஒளிவட்டங்கள் சூழ நிஷ்டையில் கிடக்கிறாய்...

PAT CARR

அமெரிக்காவின் டெக்ஸாஸ் மாநிலத்தின் எழுத்தாளர். அமெரிக்காவின் தென் பிரதேசக் கல்லூரிகளில் இலக்கியம், எழுத்து என்பவற்றைக் கற்பித்தார். பதினெட்டு நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். 'The House on Prytania ...' 2014இல் பிரசுரமான அவரது அற்புதமான நவீன சிறுகதைகளின் தொகுப்பாகும். 'The Death of a Confederate Colonel' Faulkner விருதுக்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்ட நூலாகும். PEN Southwest Fiction Award, the John Estes Cooke Fiction Award வென்றது. இன்னும் பல விருதுகள் வென்றவர். Library of Congress Marc IV, an NEH, the Texas Institute of Letters Short Story Award, an Al Smith Literary Fellowship, and a Foundation Ledig-Rowohl Writing Fellowship in Lausanne, Switzerland, The Porter Fund Literary Prize என்பன அவற்றுள் சிலவாகும். 'One Page at a Time: On a Writing Life' Texas Tech University Press டிசம்பர் 2010இல் வெளியிட்ட அவரது சுயசரிதையாகும். அமெரிக்காவின் அர்கானாஸ் மாநிலத்தில் ஏறக்குறைய முப்பத்தியாறு ஏக்கர் கொண்ட பண்ணை நிலமொன்றில் டூவான் கார் என்கிற அவரது எழுத்தாளர் கணவனோடு வசித்த படி நிறைய எழுதிவரும் அவருக்கு நட்புகளென ஒரு கறுப்புப் பூனை, கறுப்பு நிறத்தில் ஒன்றும், செம்மஞ்சள் நிறத்தில் இரண்டுமாய் மூன்று நாய்கள், ஏழு கறுப்பு கோழிக்குஞ்சுகள் என்பன உள்ளன.

ஆங்கிலத்தில்:- Patt Carr

தமிழில்:- ரெகிளாவ ஸ்ரீலலவரா

கிழக்கினை எதிர்கொண்டு... Facing East

கெனியொன் உயர்தரக் கல்லூரியின் மண்டபங்களுள் எங்கேனும் என்னை நீங்கள் சந்திக்க நேர்ந்தால், என்னை நீங்கள் உங்கள் வயதொத்த சாதாரணமான இளம்பெண் என்றுதான் நிச்சயமாக நினைப்பீர்கள். ஆமாம். நான் என் தலைமயிரை ஒவ்வொரு மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறையும் கழுவிக்கொள்கிறேன். பள்ளிக்கூட கூடைப்பந்து அணியில் இணைந்து முன்னணியில் விளையாடுகிறேன். என் எல்லா நண்பர்களையும் போலவே எல்டன் ஜோன் என்றால் ரொம்பப் பிரியம் எனக்கு. ஆனாலும் நான் ஒரு “ஹொப்பி இந்திய” இனத்தைச் சார்ந்தவள் தெரியுமா? “ஹொப்பி” என்ற சொல்லானது “சமாதானம்” என்று அர்த்தம் தருவது. அது எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்குமே.. மட்டுமல்ல.. மாடிகளும், கல்வீடுகளும் நிறைந்திருக்கிற நாம் வாழும் இக்குடியிருப்பையே ஒரு பொன் நகரமாய் ஜொலிக்கச் செய்கின்ற காலைச் சூர்யோதயக் காட்சியை அங்கிருந்தபடி அவதானிப்பதையும் ரொம்ப நேர்ஸிப்பவள் நான். “கச்சினா” நடன நிகழ்வுகளுக்குச் சென்று வருகிறேன் நான். “கச்சினா” என்பது இறந்தலையும் ஆன்மாக்களுக்கு கௌரவம் கொடுக்கிற ஒருவகை பாரம்பரிய நடனம். என்றுமே எவருமே

கண்டுபிடிக்க முடியாத மிகுந்த சுவையுடைய “பிக்கி” பாண் உணவையும் பிடிக்கும் எனக்கு. அதிலும் ரொம்ப வியப்பான விடயம் என்ன தெரியுமா...? ஹொப்பி இந்தியனாகவும், அமெரிக்கனாகவும் ஒரே நேரத்தில் இருக்க நேருவதுதான். கடந்த சனியன்று என் பாட்டன் நெசவு செய்து தந்திருந்த உடையைத்தான் நான் உடுத்தியிருந்தேன். அது அவரது அப்பா, அவரதும் அப்பா, அவரதும் அப்பா என்று ஒவ்வொருவரும் பரம்பரை பரம்பரையாக செய்து வந்த காரியம்தான். மேலும், “ஓல்லா” என்று நம் பாஷையில் நாம் அழைக்கின்ற மண்குடத்தில் தண்ணீர் அள்ளி ஆயிரம் வருஷங்களாக நம் மூதாதையர் செய்துவந்த மாதிரியே தலையில் சுமந்து வரவும் தெரிந்திருக்கிறது எனக்கு.

இன்றோ நான் ஜின்ஸும் நவீன மேற்சட்டையும் அணிந்திருக்கிறேன். உயிரியல் பாடவேளையில் தவளையைப் பிளந்து ஆராயும் பாடத்தையும் நான் இன்று முடித்து விட்டேன். முற்றிலும் வேறுபட்ட இருவேறு உலகங்களில் வாழ்வதாய் என்னைக் குறித்து நான் எண்ணிக் கொள்கிறேன்.

அவ்விரு உலகங்களுள் ஒன்றை நான் கைவிட வேண்டும் என்பதுதான் என் அப்பாவின் விருப்பம். வைத்தியராக வரவேண்டும் என்கிற இலட்சியத்தை நான்

நெஞ்சுள் சுமக்கிறேன். அப்பாவோ அதை ஒரு கேலியாகவே பார்க்கிறார். அதுபற்றிப் பேசக்கூடப் பிரியம் கிடையாது அவருக்கு. அதனால்தான் பாருங்கள் சுமார் இருநூறு மைல்களுக்கப்பால் ஃபீனிக்ஸ் பிரதேசத்தில் இருக்கும் ஸ்கைலைன் உயர்கல்லூரியில் மருத்துவ விஞ்ஞானப் பிரிவில் கற்க நான் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை அவரிடம் சொல்ல இவ்வளவு பயப்படுகிறேன் நான்.

ஏழாம் தரத்தில் கற்கிறபோதே ஸ்கைலைன் உயர்கல்லூரி பற்றி என் ஆசிரியர் ஒருவர் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார். அப்போதிருந்தே அக்கல்லூரி என் கனவாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. அது மட்டும்தான் தொழில் மையக் கற்கையை வழங்குகின்ற அரசு கல்லூரியாக இருக்கிறது. அதில் கற்பிப்பவர்கள் கூட அவரவர் துறைசார்ந்த அறிவை வெகுவாகப் பெற்றவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அங்கே உண்மையான ஒரு மருத்துவப் பணிப்பாளரிடம் கற்ற வண்ணமே என் திறமையை நான் வெளிக்காட்டிப் பாராட்டுப் பெற்றபோது ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியுற்றேன் நான். சந்தோஷமிகையில் கூச்சல் போடத் தோன்றிற்று எனக்கு.

எங்கள் தலைமையாசிரியர் திரு.ஹட்சன்ஸ் ஸ்கைலைன் உயர்கல்லூரிக்கு நான் தெரிவாகியிருப்பதை என்னிடத்தே சொன்னபோது, கூச்சலாய் ஒரு சத்தம் எழுப்பாமலிருக்க என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமற் போனது. முதல்தவிர்பிரிவிற் பணியாற்றும் செல்வி.மில்லரை தள்ளிக் கொண்டே வந்து காரியாலய வாசலில் நான் நிறுத்த அவள் காரணம் புரியாமல் கோபம் மிகைக்க, தலைமையாசிரியர் என் சந்தோஷத்துக்கான காரணத்தை சொன்னபோதுதான் புரிந்து கொண்டு என்னை மன்னித்தாள்.

“உன் பெற்றோர் உன்னைப் பற்றி வெகுவாய்ப் பெருமிதம் கொள்வர் லோலா...” அவள் சொன்னாள்.

என் வயிற்றுக்குள் இரண்டு மடங்காய் என்னவோ ஒன்று புரளுவதாய் உணர்ந்தேன் நான். “என்னைப்பற்றிப் பெருமிதம்...?” என் அப்பா இது பற்றி எதுவும் கேள்வியுறாதவரை நான் அதிஷ்டக்காரி.

வீடு திரும்புகிறபோது பேருந்தில் பின் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொள்கிறேன். என்னைத் தனியே விடுமாறு தோழியரிடம் சொல்லி வைத்தேன் நான். ஒருவரை நல்லமுறையில் அணுகுகின்ற விதத்தை நான் ஆங்கிலத்தில் இதுவரை கற்ற அனைத்து உத்திகளையும் பயன்படுத்தி என்னை ஒரு பேச்சுக்குத் தயார் செய்து கொண்டேன் நான்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன் நான். பெரிய தைரியம் எல்லாம் கிடையாது என்றாலும், என் அப்பாவுக்கு முகம் கொடுக்க என்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டேன். வீட்டுப் பின் முற்றத்தில் நின்று அம்மா அடுப்பில் எதையோ சமைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது எனக்கு. அப்பா தனியேதான் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்தேன் நான். அவர் களைத்துப்போய் இருக்கிறார். அவர் அணிந்திருந்த உடைகளும் அழுக்குப்படிந்து காட்சியளித்தன. அவர் வயலில் வேலை செய்துவிட்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

அவர் கொஞ்சம் கோபமாகவும் இருக்கிறார்

போலத் தெரிகிறது. அம்மா அங்கிருக்க வேண்டும் என்று அவாவினேன் நான். அப்படியே அம்மா இருந்தாலும் அப்பாவை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசமாட்டான் என்பது தெரிந்திருந்தாலும், அம்மாவைத் தேடிற்று என் மனம். நான் முந்திக்கொள்ளத் தீர்மானித்தேன்.

“அப்பா...”

“இல்லை...” அவர்குறுக்கீடு செய்தார்.

“ஆனால், நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது அப்பா...” அவரது குறுக்கீட்டை எதிர்த்து நான் சொன்னேன்.

“ஆம்... எனக்குத் தெரியும் நிச்சயமாக. தலைமையாசிரியர் திரு.ஹட்சன்ஸ் அவர்களை நான் இன்று பகல் ஊர் தபாலகத்தில் கண்டேன். எது எப்படியாயினும், நீ ஸ்கைலைன் உயர்கல்லூரிக்கெல்லாம் போக முடியாது.”

“ஸ்கைலைன்”

“பரவாயில்லை... ஏலவே, கெனியொன் நகரிலமைந்திருக்கும் கெனியொன் கல்லூரிக்குப் போய்க் கொண்டுதானே இருக்கிறாய்.. அது போதும்.. அவ்வளவு தூரத்தில் உள்ள இன்னொரு கல்லூரிக்கு நீ போக வேண்டும் என்கிற அவசியம் எல்லாம் இப்போதைக்கு கிடையாது.”

ஆனால்...அது விஷேடமான உயர்கல்லூரி அப்பா... அவர்கள் நிறைய துறைகளில் கற்பிக்கிறார்கள் தெரியுமா... கணினி விஞ்ஞானம்... நவீன ஆடைத் தொழில் நுட்பம்... கட்டடக்கலைகள்... பொறியியல்... மற்றும்...”

பொறுமையற்ற நிலையின் தாண்டவத்தை அவரது முகத்தில் காண நேர்ந்ததும் என் வார்த்தைகள் வெளிவர மாட்டாமல் சமூன்றடித்தன. இவையெல்லாம் அவரை அசைக்க முடியாது. “மருத்துவ விஞ்ஞானம்...” வெறுமனே அவரைப் பார்த்தபடியே என் வார்த்தையை நான் முடித்துக் கொண்டேன்.

அவர் பின்வாங்கினார். எதைப் பேசினால் அவரைக் கோபம் உண்டாக்க முடியுமோ அதை நான் தொட்டுவிட்டேன் போலிருக்கிறது. உங்களுக்குத் தெரியுமா.. என் அப்பா ஒரு வைத்தியர். மருந்து மூலிகைகள் பற்றி ஒரு புத்தகமே எழுதுமளவுக்கு அவருக்கு அது பற்றி நிறையவே தெரியும். அவரது சிகிச்சை முறைபற்றி எனக்குக் கற்பிக்குமாறு அடிக்கடி அவரை நான் வற்புறுத்துவதுண்டு. அவர் மறுப்பார் அவை பற்றிய இரகசியங்களையெல்லாம் காப்பாற்ற முடிகிறவளவு நான் இன்னும் பக்குவப்படவில்லை என்ற முணுமுணுப்போடு. இந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு தலைசிறந்த மூலிகை மருத்துவர் அவர். அதில் அவர் மிகத் திறமைசாலியும் கூட. ஆதலினால் மருத்துவ விஞ்ஞானத்தை தாழ்த்திக் சொல்ல அவருக்கு நிறைந்த அதிகாரம் இருக்கிறது.

“நீ மறுபடியும் அன்ட்ரூவோடு கதைக்கிறாயாக்கும்... அப்படித்தானே...” அவர்குற்றம்சாட்டினார்.

இல்லை என்கிறாற்போல தலையசைத்தேன் நான். நீண்ட விளக்கம் சொல்லி பதிலளிக்கத் தேவையில்லை என்று பட்டது எனக்கு. என்னாகப்போகிறது என்பது தெரியும் எனக்கு. அப்பா இனிச் சொல்லத் தொடங்குவார். அன்ட்ரூ பெரியவர்களுக்கு கீழ்படிவாக நடந்து கொள்ளத் தெரியாதகடுமையானபையன் என்று.

பெற்றோருக்கு அடங்காத பிள்ளைகளைப் பயங்காட்டி நல்ல வழிக்கு கொணர வீடு வீடாய் சில குலப்பெண்கள் வருடத்துக்கொருமுறை வருவதுண்டாம். அப்படி ஒரு பெண் அன்ட்ரூவிடம் வந்தபோது “நான் உனக்குப் பயமில்லை... போ” என்பதாக அவன் ஏசி விரட்டியதை அவர் இப்போது மறுபடியும் வழமைபோல ஞாபகிக்கக்கூடும். இறுதியாய் என் அப்பா என் தலையில் நவீன சிந்தனைகளைப் புகுத்திக் குழப்புகிறான் என்று கூறி அன்ட்ரூவை ஏசித்தீர்ப்பார்.

ஆனால் அதுவெல்லாம் நிஜம் கிடையாது. ஏனென்றால், என் தலைக்குள் என் சொந்தக் கருத்துகளை இட்டு நிரப்புமளவுக்கு எனக்கு வலிமை இருக்கிறது. அது முதல் காரணம். இரண்டாம் காரணம் எது தெரியுமா...? அன்ட்ரூ தன் எதிர்காலம் பற்றிய திட்டமிடலில் ரொம்ப ஈடுபாடாக இருக்கிறான் என்பதால் எனது பற்றியெலாம் சிந்திக்க அவகாசம் கிடையாது அவனுக்கு. அவன் ஒரு ஆசிரியராக வரவேண்டுமென்று விரும்புவான். அதற்காக அவனது ஆசிரியை செல்வி. கேய்தர் அவனுக்கு நிறைய வழிகாட்டி வருகிறார். நிச்சயம் அவன் அதிலே சிறப்பானவனாய் வருவான் ஒருநாள். விஷேட உதவி தேவைப்படும் நமது கிராமத்தின் மாணவர்கள் பலருக்கு இரவிரவாய்ப்பாடம் நடாத்தி இரண்டு வாரங்களாய் அவன் ரொம்ப சுறுசுறுப்பாக இருக்கிறான்.

“மடத்தனமான வைத்தியராகும் கனவில் இன்னும் நீ திளைத்திருக்கிறாயாக்கும்... இல்லையா..?” “அப்பாவின் வார்த்தைகள் ஒரு பெரும் குலுக்கலோடு அசைத்து என்னைப் பழைய நிலைமைக்கு மீட்டது.

“ஆமாம்...” நான் சொன்னேன் ரொம்ப உறுதியாக அவரது கண்களுக்குள் நேராகப் பார்வையைச் செலுத்தியபடியே.

அவரது அந்தக் கேள்விக்கு “இருக்கலாம்” என்றோ, “என்றேனும் ஒருநாள்” என்றோ அல்லது அதுமாதிரி உறுதியற்ற வண்ணமாய் எந்த பதிலையும் சொல்லவில்லை நான். ஃபீனிக்ஸில் இருக்கும் மின்னுகின்ற தரை மேற்பரப்பையும், வெண்ணிற சீருடையும் உடைய நவீன வைத்தியசாலையில் ஒரு முறை சின்னதாய் ஒரு பயன் பெற்றுக்கொண்டவர்தான் அப்பாவும். பாட்டிக்கு உடல்நலம் குன்றியபோது ஒருநாள் அங்கே கொண்டுவர, பயத்தில் அவளது நிலை இருந்ததையும்விட சீர்கெட்டுப் போக, உடனடியாக அப்பா வீட்டுக்கே பாட்டியை திரும்பக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார் இனியெப்போதுமே அந்த வைத்தியசாலைக்கு காலடி எடுத்து வைக்க மாட்டேன் என்கிற உறுதியோடு.

ஒருவகையில் நானும் என் அப்பாவோடு உடன் படுகிறேன். எனக்கும் அங்கிருக்கும் பொது அறைகள் மற்றும் பரபரப்பு நிலவரம் எல்லாம் பிடிப்பதில்லை. ஹொப்பி இனத்தவர்கள் நோயில் வீழ்ந்துவிட்டால் போதும் சிறுவயதிலிருந்தே நம்மை மிக அறிந்த ஒரு நபரே நமக்கான சிகிச்சைகளை அளிக்கிறார். எங்கள் சுற்றங்கள், நட்புகள் எங்களை சூழ்ந்தமர்ந்து கொண்டு, நாம் நலம்பெறப் பிரார்த்தித்தவண்ணம் உள்ளனர். என் அப்பா நோயாளர்களிடம் பேசுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்... “நீங்கள் கிழக்கினை எதிர்கொள்வீராக.

அன்பானவரே...” அவர் குரல் ரொம்பத் தாழ்ந்து மெல்லிசாய் ஒலிக்கும். “கடந்து போன நாட்களையன்றி எதிர்வரக் காத்திருக்கும் நாளை முகம்கொள்ளப் புறப்படுக! கெட்ட சிந்தனைகள் நீக்கிடுவோம் நாம். நமக்குள் இருக்கும் நல்லவைகளை வெளிக் கொணர்வோம் நாம். நலம்பெறுதல்பற்றி சிந்தனை கொள்க...”

இப்படியெல்லாம் ஃபீனிக்ஸ் பொது வைத்திய சாலையில் யாரும் கதைக்க மாட்டார்கள் உங்களோடு. உண்மையில் அது பெரும் வெட்கக்கேடுதான். இருந்த போதிலும், அங்கு பிரயோகிக்கப்படும் கிருமிகொல்லிகள் நோய்களை எதிர்த்துப் போரிடலை, அங்கு நடைபெறும் இதய சத்திரசிகிச்சைகள் ஜீவிதங்களைக் காப்பாற்றும் விதத்தை மறுதலிக்க முடியாது என்னால். ஆக, மறுபடியும் இங்கு நான் இருவேறு உலகங்களின் நடுவில் சிக்கித் தவிக்கிறேன்.

ஸ்கைலைன் உயர்கல்லூரிக்கு மிகச் சொற்ப மைல்களுக்கப்பால் வதியும் என் சித்தி மொல்லி ஜாஉன் அவர்கள் இல்லத்தில் எனக்குத் தங்கிப் படிக்க முடியும் என்பதை நான் அவருக்குச் சொன்னேன். வாராயிறுதி நாட்களில் இல்லம் வந்து போகிறேன் என சத்தியவாக்கு செய்து கொடுத்தேன் அவருக்கு. எனக்கு புலமைப்பரிசில் நிதி கிடைக்கும் ஆதலால், அப்பாவுக்கு என் செலவுகள் பற்றி சிந்திப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று விளக்கவும் செய்தேன்.

“இல்லை... உன் எல்லாப் பரம்பரையினரும் போல உனக்கு இவ்விடத்தை விட்டு அப்படியெல்லாம் போய்விட முடியாது. நகர்புறம் நோக்கி நகர்ந்தவர்கள் எவரும் மறுபடி ஊருக்குத் திரும்பி வருவதேயில்லை...” அவர் கர்ஜனை செய்தார். தழுதழுத்த குரலோடு அவர் மறுபடியும் தொடர்ந்தார். “...வயது போகிறது நமக்கு.. இந்தக் கிராமத்தின் வயதில் மூத்தோராக நாம் இருப்போம் வெகுவிரைவில்... நமது பாரம்பரிய வழிமுறைகள் இறந்து போய்விடும். இந்நிலத்தின் முதல் மக்கள் நாம்.. நாம் இங்கிருந்து போனால் இதுகூட இல்லை யென்றாகிவிடாதா...? நவீன ஹொப்பி பெண்ணே.. சொல்... இதுதானா முன்னேற்றம் தருவது சொல்...?”

அவரது குரலில் தொனித்த துயரம் என்னை அழ வைத்துவிடும் போல உணர்ந்தேன் நான். அவரது கேள்விக்கும் என்னிடத்தே பதிலில்லை. என் பிரச்சினைக்குத் தீர்வும் புரியவில்லை.

அன்ட்ரூவிடமும் கூட இதற்கு பதிலில்லை தான். நமது தோட்டத்தில் நான் அவனை சந்திக்க விரும்புவதாய் தகவல் அனுப்பினேன். அது நமது கிராமத்தின் மிக அழகான இடம். மணல் நிறைந்த தரைத்தோற்றத்தே, பச்சைப்பசேலென சோளச்செடிகள், மஞ்சளாய்ப் பூத்திருந்த தோடைமரங்கள், பேரை எல்லாம் கண்குளிரக் காட்சிதரும் பிரதேசம் அது.

“நிறைய நேரம் தாமதிக்க முடியாது லோலா...” எனதருகிருக்கும் மலைக்குன்றின் மீது அமர்ந்திருந்த அவன் சொன்னான். “...அம்மாவுக்கு இன்று சுகமில்லை.. நான்தான் சமையல் மற்றும் குழந்தைப் பராமரிப்பு எல்லாவற்றுக்கும் இன்று பொறுப்பு...”

நேரடியாக விஷயத்துக்கு வந்தேன் நான். ஸ்கைலைனுக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் சேதியை

நான் அன்ட்ரூவிடம் சொன்னபோது, அவன் முகம் ஒளிர்ந்தது. தந்தை என்னை போக விடாமல் மறுப்பதைச் சொன்னபோது அவன் ஆழமான ஒரு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பொறுமையற்றும், எரிச்சலாயும் அவன் இருக்கிறான் என்பதன் அடையாளமாய் விரல்களை அவன் ஓடித்துக் கொள்வதில் புரிந்து கொள்ள முடியுமாயிருந்தது எனக்கு.

“காலம் மாறிவிட்டது என்பதை ஏன் அவர் புரிந்து கொள்கிறார் இல்லை...?” அவன் கேட்டான். அக்கேள்விக்கு பதில் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை அவன். “புதிய விடயங்களை கற்றுக் கொள்ளா விட்டால் உலகத்தில் இருந்து நாம் தூக்கி வீசப்படுவோம் என்று ஏன்தான் அவருக்குப் புரியாமலிருக்கிறதோ...? எப்போதுமே ஹொப்பி வழிமுறையைப் பற்றி மட்டும் தானே அவர் பேசுகிறார்.”

“நல்லது...” நான் தளர்ந்து போய்ச் சொன்னேன், பக்கத்திலே என் தலைக்கு மேலே கிளையில் தொங்குகின்ற பேரைப்பழங்களில் இரண்டைப் பறிக்க முயற்சித்தபடியே. “எதையாவது சொல்லியாக வேண்டும் பதிலாக அதற்கு.”

அஃது நிஜம்தான். ஹொப்பிகளாகிய நாம் உண்மையில் அற்புதமாய் உரையாடக் கூடியவர்கள். தண்ணீரை, விதைகளை, மண்ணை நாம் வீண்விரயம் செய்ய விரும்புவதில்லை. இயற்கையை ஆராதிப்போர் நாம். எல்லா வாழும் உயிர்களும் சுதந்திரமாய் வாழத் தகுந்தவைதாம் என எண்ணுபவர்கள் நாம். எம் அயலவர்களை நாம் அக்கறையுடன் எப்போதும் அணுகுகிறோம், அவை இருகால்கள் உடையவையாய் இருந்தாலென்ன... நான்கு கால்கள் உடையவையாய் இருந்தாலென்ன..

“ஹொப்பி வழிமுறையை அகிலமே ஆராதிக் காதா என ஏங்குவதுண்டு சிலபோதுகளில் நான்...” சொல்லியபடியே அன்ட்ரூவிற்கு ஒரு கனியை நீட்டினேன் நான்.

“நீ எதைச் சொல்ல வருகிறாயென புரிந்து கொள்ள முடிகிறது...” அவன் சொன்னான் ஒரு துயரம் மிகைத்த சிரிப்போடு.

நாம் இருவரும் நமது பேரைக்காய்களை உண்டபடி இருள் நிழல்பரவத் தொடங்கும்வரை கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். என் குழப்பம் மிகு பிரச்சினையில் எம்மால் எந்தத் தீர்மானத்துக்கும் வர முடியவில்லை. என்றாலும் அது பற்றி இப்படியேனும் பேசுவது பெரிய ஆறுதலாய்ப் பட்டது எனக்கு.

மாலையுணவு உண்டு முடித்து அன்றிரவு ஸ்கைலைன் உயர்கல்லூரி விடயமாக மறுபடி எங்ஙனம் ஆரம்பிப்பதென நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது, கதவைத் தட்டாமலேயே திடீரென்று எங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான் அன்ட்ரூ. அவன் வெற்றுக்கால்களோடு வந்திருந்தான். மேற்சட்டையும் போட்டிருக்கவில்லை. வழமைக்கு மாறாக அவன் காணப்பட்டான். ஓடியோடி வந்திருக்கிறான் போலும்.

“என் அம்மா...” அவன் என் அப்பாவிடம் சொன்னான், “...மூச்செடுக்க முடியாமல் தடுமாறுகிறான்... நீங்கள் வந்து அவளுக்கு உதவ

வேண்டும்.. மிக அவசரம்!”

அன்ட்ரூ பேச்சை முடிக்குமுன்னம் என் அப்பா எழுந்து கொண்டார். அவரது மருந்துப் பெட்டகத்தை சுவரில் அது கொழுவி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆணியிலிருந்து கழற்றிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

“நானும் வருகிறேன்...” நான் பகர்ந்தேன். எவரும் என்னுடன் வாதிடவில்லை. நான் என் தந்தையையும், அன்ட்ரூவையும் பின்தொடர்ந்தேன் வாசல்வழி வெளியேறி.

அன்ட்ரூவின் இல்லத்துக்குள் நுழையுமுன்பே மூச்சிழுக்க அன்ட்ரூவின் அம்மா திணறுகின்ற சத்தம் எனக்குக் கேட்டது. “இவரது தொண்டைக்குள் எதுவோ அடைத்திருப்பதாய்ப் படுகிறது எனக்கு...” அப்பா தன் கருத்தை அறிவித்தார். அதை நீக்கித் துடைத்தெடுக்க நாம் ஒரு மூலிகையை சுடுநீரில் காய்ச்சியாக வேண்டும்...” அப்பா சொன்னதும் உடனடியாக அன்ட்ரூ ஒல்லாவி லிருந்து ஒரு பாணைக்கு நீர்நற்றத் தொடங்கினான். நான் அவனுக்கு உதவி செய்ய ஆரம்பித்திருந்தவேளை என் மூளைக்குள் எதுவோ இடறி, கேலியாய் பேசுவதை செவிமடுக்காதிருக்கவும் முயன்றபடியிருந்தேன். திருமதி. ச்சோலோவை மறுபடியும் பார்த்தேன். நிச்சயித்தேன்.

“அவசரமாய் எனக்கு ஒரு காகிதப் பை கொண்டு வந்து தருகிறாயா அன்ட்ரூ...? நான் அமைதியாகச் சொன்னேன். அவனும், என் தந்தையும் என்னை வியப்புடன் பார்த்தனர்.

“காகிதப்பைக் காரியங்களுக்கெல்லாம் நமக்கு ஒன்றும் இங்கே அவகாசம் கிடையாது...” அப்பா கடுப்புடன் சொன்னார்.

“... ஆனால் அப்பா நான் நினைக்கிறேன் என்ன பிரச்சினை என்று எனக்குப் புரிவதாய்... என் பாடங்களில் நான் இதைக் கற்றிருக்கிறேன்....இது இயல்பு நிலைமீறிய காற்றடைப்பு...”

அவர் கோபமாய்க் குறுக்கீடு செய்தார், “...நீயும் உன் வகுப்பறையும்... எனக்கந்த யோசனைகள் சரிபட்டு வராது...”

என் வெறுப்பு கோபமாய் மாறத் தலைப்படும் போதே அன்ட்ரூ வேகமாய்ச் சென்று ஒரு காகிதப் பையைக் கொணர்ந்து நீட்டினான். அவன் என்னை பார்க்கக்கூட இல்லை. பதிலாய் என் அப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“வாருங்கள் திரு. பவாத்தியா... தண்ணீர் கொதிக்கும் தருவாயில் இருக்கிறது... உங்கள் மருந்தைத் தயார்படுத்துங்கள்..”

சற்று நேரத்தில் அப்பா என்னை மறந்து போனார். தேவையான மூலிகைகளைப் பரத்தி வைக்கத் தொடங்கினார். திருமதி. ச்சோலோவை படுக்கையில் இருந்து எழுப்பி ஒரு கையால் உட்கார்நிலையில் மெல்ல வைத்தேன் நான். மறுகையால் காகிதப்பையை அவர் முகத்துக்கு நேராய்ப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

“பைக்குள் மூச்சை விடுங்கள்...” நான் அவரிடம் சொன்னேன்.

அந்த வீட்டின் நிசப்தத்தில் திருமதி. ச்சோலோவின் உடைவுற்ற மூச்சுக்காற்றும், காகிதப்பையின் சலசலக்கும் ஒலியும் பெரிதாய்க் கேட்டன. அவ்வண்ணமே

என் சொந்த இதயத் துடிப்பினது ஓசையும் இருந்தது அப்போது. எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும் என் அப்பா இதைக் கேட்டிட முடியும். நீண்ட நேரம் போல அது தோன்றினாலும், சடுதியாய் ஓரிரு கணங்களுள் திருமதி. ச்சோலோவால் இயல்பாய் மூச்சு விட முடியுமாகி சட்டென பழைய நிலைமைக்கு வர முடிந்தது.

“தேநீர் ஆயத்தமாகி விட்டது...” அப்பா சொன்னார் திருமதி. ச்சோலோவிற்கான சூடாய் ஆவிபரக்கும் கோப்பையை ஏந்தி வந்தவாறே. குடித்த வுடன் அவளது கண்கள் தெளிவாகி நம்மைப் பார்த்தன மட்டுமன்றி, நம்மை நோக்கிப் புன்னகைக்கவும் முடிந்தது அவளால்...

அன்ட்ரூவின் மென் கரங்களின் ஸ்பரிசத்தை என் தோள்களில் உணர்ந்து கொண்ட பின் அவனைப் பின் தொடர்ந்து வெளியேறி மேலே படிக்கட்டு வழியால் வீட்டின் மாடிப்பகுதிக்கு சென்று இருவருமாய் அமர்ந்து கொண்டோம். இரவின் குளிர் தென்றல் மூலிகைப் பூண்டின் வாசனையை நம் புறத்தே அள்ளியிறைத்த வண்ணம் இருந்தது.

“... சரி சரி... சொல் இப்போது..” அருகிருக்கும் பாத்திரங்களை அப்பால் நகர்த்தி தான் உட்கார்ந்து கொள்ள வழி சமைத்தபடி என்னைப் பார்த்து அன்ட்ரூ வியப்பு மாறாமல் கேட்டான், “எப்படி நீ காகிதப்பையால் என் அம்மாவை சுகப்படுத்தினாய் லோலா...?”

“அதுவா ...அது இப்படித் தொழிற்படும்... மனிதர் நோய்வாய்ப்படுகையில், இவர்கள் காற்றை அதிகம் உள்ளிழுப்பர் அல்லவா..? அது அவர்களது சுவாசிப்பை அழுத்தத் தொடங்கும். இன்னொரு வார்த்தையில் சொல்லப்போனால், ஓட்சிசனை அவர்கள் அதிகமாய் உள்ளிழுத்திருப்பர். உன் அம்மாவுக்கு காகிதப்பையைக் கொடுத்து மூச்செடுக்கச் சொன்னபோது அவர் அதிகமாய் காபனீ ரொட்சைட்டை உள்ளெடுத்து, மிகைப்பட்டிருந்த ஓட்சிசனை சமப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது..”

“எங்ஙனம் நீ அதை அறிந்து வைத்திருந்தாய் சொல்...”

“சடுதியாய் ஒரு யோசனை வந்தது அவ்வளவே...”

“லோலா.. ஒரு நல்ல வைத்தியருக்கான ஆரம்பம் இது..” பாராட்டுகின்ற தொனியில் அவன் சொன்னான்.

“ஆமாம்... நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்... தற்பெருமைக்காய் சொல்லவில்லை... என்றேனும் அது நனவாகக் காத்திருக்கும் என்கனா...”

“நான் சிந்தித்த வண்ணமே இருக்கிறேன்...” கேலித் தொனி தாங்கிய அவன் பார்வையை எதிர்த்த படியே நான் சொன்னேன், “இல்லை அன்ட்ரூ... நான் ஆழமாய் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன் அது பற்றி... நம்மூர் “தேர்ட் மெஸா”விலிருந்து நமக்கு அருகிருக்கும் வைத்தியர் எத்தனை மைல்களுக்கப்பால் இருக்கிறார் தெரியுமா...? கிட்டத்தட்ட இருநூறு மைல்களுக்கப்பால்... நமக்கே நமக்கென இங்கொரு வைத்தியர் இருக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகிறது...”

அன்ட்ரூ என் உறுதியைக் கண்டு சொன்னான் சட்டென... “அந்த வைத்தியர் நீயேதான்...”

“மருத்துவக் கற்கையை கற்றபின் இங்கே இலகுவாக வரலாம்... உன் அம்மாவுக்கு இன்றிரவுக்கான உறக்கத்தை நிம்மதியாக்கிவிட்டேன் என்பதில் மனசுக்கு இதமாய் இருக்கிறது அன்ட்ரூ...” அவனருகில் சென்று மெல்லச்சாய்ந்து காதோரமாய்ச் சொன்னேன் நான், “கூடவே என் அப்பாவிடம் இருக்கும் மருத்துவ இரகசியங்களையும் பெற்றுக் கொண்டவளாய் வர வேண்டும் நான்...”

“நாம் உள்ளே போகலாம் என்று நினைக்கிறேன்...” அவன் சொல்லியபடி இல்லத்துக்குள் செல்லலானான்.

என் அப்பாவின் “பாட்டு”க்கும் முகம் கொடுக்கலாம்” என் அப்பா என்னவாய் சினத்தில் இருப்பார் என்பதனை கற்பனையில் கொணர்ந்தவளாய் நானும் சொல்லிக் கொண்டேன்.

உள்ளே நுழைகையிலேயே அப்பாவின் சொற்கள் காதில் வீழ என்னால் என்னையே நம்ப முடியவில்லை... “நாம் ஒரு நல்ல மருத்துவக் குழுவாய் இயங்க வாய்த்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா திருமதி. ச்சோலோ... நான்... என் மகள்.. அப்படித்தானே...?” படிகளில் நடந்து கொண்டு வந்த என்னை அண்ணாந்து பார்த்துப் புன்னகைத்த வண்ணமே அப்பா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அப்பப்பா..! அப்பா என்னோடு கோபமாய் இல்லை.. மாறாக நான் குறித்து பெருமிதமாய் இருக்கிறார்.

சுகம் கொடுக்கும் மெல்லிய தொனியில் அப்பா திருமதி. ச்சோலோவுக்கு வழமையான அவரது வாசகங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கையில் அவர் அருகில் சென்று நானும் உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

“நீங்கள் கிழக்கினை எதிர்கொள்வீராக. அன்பான வரே... கடந்து போன நாட்களையன்றி எதிர்வரக் காத்திருக்கும் நாளை முகம்கொள்ளப் புறப்படுக! கெட்ட சிந்தனைகள் நீக்கிடுவோம் நாம். நமக்குள் இருக்கும் நல்லவைகளை வெளிக் கொணர்வோம் நாம். நலம் பெறுதல் பற்றி சிந்தனை கொள்க...!”

அப்பா சொல்ல பலமுறை நான் கேட்ட வாசகங்கள் தான். ஆனால் முதல்தடவையாய் என் காதுளை அவ்வாசகங்கள் இன்று வேறொரு அர்த்தத்தில் வந்தடைகின்றன. என் அப்பாவின் கண் களை நேரடியாகப் பார்த்தேன். அக்கண்களில் இன்று புரிந்து கொள்ளாதலின் புது வகைமை ஒன்றைக் கண்டேன் நான். ஸ்கைலைனை நோக்கி நான் செல்லுவதுதான் நான் கிழக்கினை எதிர்கொள்ள விருக்கும் விதம் என்று அவர் புரிந்து கொண்டு விட்டார். என்னை அங்கு செல்ல அனுமதிப்பதுதான் அவர் கிழக்கினை எதிர்கொள்ளும் விதம் என்று நானும் புரிந்து கொண்டேன்.

தெரிந்து கொண்டிருந்தவராலோ அல்லது அத்தகைய வரால் உணர்த்தப் பெற்று அறிந்து கொண்டிருந்த வராலோ தரப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டின் இறுதியிலுள்ள குறிப்பிற் காணப்படும் “தமிழறிவித்தல்” என்பதனைத் “தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவித்தல்” எனப் பொருள் கொண்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு பாடப்பெற்றமைக்கான காரணம் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் பயிற்றுவித்தலே என்று மேம்போக்காகச் சொல்லி விட முடியாது.

அதே வேளை, ஆரிய அரசன் பிரகத்தன் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து சிறிது தமிழ் கற்ற பின்னர் தமிழின் பெருமையில் சந்தேகம் கொண்டிருந்த போது, அதனை யறிந்த கபிலர் அவனுக்குத் தமிழின் ஒப்புயர்வில்லாத சிறப்பைத் தெரிவிக்க எண்ணி இக்குறிஞ்சிப்பாட்டினை இயற்றிக் கற்பித்தார் என சிலர் காரணங்கூறுவர். ஆனால், குறிஞ்சிப்பாட்டு உணர்த்தும் குறிஞ்சித் திணை மரபையும் அதன் சுவையையும் அறிந்து கொள்ள தமிழிற் போதிய பயிற்சியும் ஈடுபாடும் அவசியம் என்பதனால் இக்காரணத்தை வேறு சிலர் மறுத்துரைப்பர்.

இன்னொரு சாரார், “பிரகத்தன் ஒரு புலமையாளன்; தமிழ் மொழியைப் பயிலத் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தவன், தன் புலமை காரணமாக எளிதில் தமிழ் மொழியில் பெரும் தேர்ச்சி பெற்றான்; இவனைக் கண்ட கபிலர் இவனின் தமிழண்பையும் புலமையையும் வியந்து பாராட்டவே குறிஞ்சிப்பாட்டைப் பாடினார்” என்று காரணம் கொள்வர்.

ஆனால், தமிழரது களவு மரபு கற்பு மரபாதல் என்பது வடமொழியாளரது கந்தர்வ மரபிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதனை விளக்குமுகமாகப் பாடப் பெற்றதே குறிஞ்சிப்பாட்டு என தமிழண்பைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு மொழிக்குப் பொருளிலக்கணம் உடைமையே சிறப்பு என்றும் இப்பொருளிலக்கணத்தில் தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பாக அமைவது களவொழுக்கம் என்றும் “தமிழறிவித்தல்” என்பதில் “தமிழ்” என்பது களவினைக் குறிப்பிடுகின்றது என்றும் மார்க்கபந்து சர்மா குறிப்பிடுவார்.

இவ்வாறு பலவாறாக குறிஞ்சிப்பாட்டினைக் கபிலர் பாடியமைக்கான காரணம் கற்பிக்கப்படுகின்ற போதிலும் இவற்றுக்கும் அப்பால் வேறு காரணங்கள் ஏதும் இருப்பின் அவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு குறிஞ்சிப்பாட்டினைப் பாடிய கபிலரின் வாழ்வியற் பின்னணியை அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

கபிலரின் வாழ்வியற் பின்னணி

குறிஞ்சிப்பாட்டினை இயற்றிய கபிலர் தென்புறம் நாட்டிலுள்ள திருவாதவூர்ப் பிறந்தவர். இவர் அந்தண குலத்தைச் சேர்ந்தவரென்பதற்கு புற நானூறுப் பாடல்களில் சான்றுகள் உண்டு. இவர் பறம்பிற் கோமான் வேள்பாரியினால் ஆதரிக்கப்பட்டவர். இதனால் இவர் வேள்பாரியின் உயிர் நண்பராயும்

அவை களத்துப் புலவருமாக இருந்து வேள்பாரியை மகிழ்வித்து வந்தார்.

பாரியின் மகளிர் மணப்பருவமடைந்த காலத்தில் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்கள் ஒவ்வொருவரும் அம்மகளிரை மணஞ்செய்து கொள்ள விரும்பி வேள்பாரிக்கு அக்கருத்தை அறிவித்தனர். ஆனால், இனக்குழுச் சமுதாயத்தினர் மூவேந்தர்க்குப் பெண் கொடுக்கும் மடையு இல்லாமையால், வேள்பாரி மூவேந்தர்க்குப் பெண் கொடுக்க மறுத்தான். இதனால் வேள்பாரி மீது பகைமை கொண்டு மூவேந்தரும் அவனது பறம்புமலையை முற்றுகையிட்டனர்.

இவ்வேளை, பாரியின் வீரச் சிறப்பையும் கொடைச் சிறப்பையும் மூவேந்தர்க்கும் எடுத்துக் கூறி, போரைத் தவிர்ப்பதற்கு கபிலர் முயற்சி செய்தார். அது பயனளிக்காமற் போகவே போரில் பறம்பு மலை மூவேந்தர் வசமனது; பாரியும் உயிர் நீத்தான். அப்பொழுது கபிலர், பாரி மகளிரைத் தக்காருக்கு மணஞ்செய்து வைக்க வேண்டிய ஒரு தந்தையின் கடப்பாடு தனக்கு உள்ளது என்பதை உணர்ந்து அவர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார்.

வேள்பாரியின் பிரிவாற்றாமையால் வருந்திய கபிலர், அவனின் நற்குணங்களையும் கொடைத் திறனையும் நினைந்து பல செய்யுட்களைப் பாடினார். இதேவேளை, விச்சிக் கோ எனும் குறுநில மன்னரிடமும் சென்று பாரி மகளிரை மணந்து கொள்ளமாறு கபிலர் வேண்டினார். ஆனால், அக்குறுநில மன்னர்கள் இருவரும் இதற்கு உடன்பட மறுத்ததனால், பாரி மகளிரை அந்தணர்க்கு வாழ்க்கைப் படுத்தி, பின்னர் வேள்பாரியின் பிரிவாற்றாது வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தார்.

இவ் வாழ்க்கைச் செய்திகள் பலவும் கபிலரின் செய்யுட்களிலும் வேறு புலவர்களின் செய்யுட்களிலும் சாசனங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து, வேள்பாரியின் பிரிவு தந்த துயர் ஒரு புறமிருக்க, பாரி மகளிரை குறுநில மன்னர்க்காயினும் மணம் முடித்துக்கொடுக்க வேண்டுமே என்ற தந்தை நிலைப் பொறுப்புணர்வு கபிலரிடத்தே உள நெருக்கீட்டைத் (stress) தோற்றுவித்திருக்க வேண்டும். இந்த உள நெருக்கீட்டைத் தணித்தலுக்கான வடிகாலை கபிலர் உள்ளம் விழைந்திருக்க வேண்டும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடல் பாடப்பெற்றமைக்கான உளவியல் உந்தல்

மனித நடத்தையைத் தோற்றுவிப்பதிலே புறச் சூழலும் அகச்சூழலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இவை மனிதரிடையே முரண்பாடுகளையும் பூசல்களையும் கூட தோற்றுவித்துவிடுகின்றன. இப்பூசல்களின் விளைவாக மனிதமனம் குழப்பத்திற்குள்ளாகி நெருக்கீட்டை எதிர்கொள்கின்றது; இந்நெருக்கீட்டைத் தணித்தலுக்கான வடிகாலை மனம் விழைகின்றது.

குறுநில மன்னர்கள் பாரி மகளிர்க்குத் திருமணஞ்செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற

தந்தைமைப் பொறுப்பு நிறைவேற்றப்பட முடியாமற் போனதனால் கபிலரிடத்து ஏற்பட்ட உள நெருக்கீடு அமுக்கப்பட்டு (suppressed), இதனால் ஒடுக்கப்பட்ட (Repressed) உள்ளத்தின் வெளிப்பாடாக குறிஞ்சிப்பாட்டு காணப்பெறுகிறது என உளவியல் அணுகுமுறையில் குறிஞ்சிப்பாட்டை ஆராய்ந்த முனைவர் கமலா குறிப்பிடுவார்.

முனைவர் கமலா அவர்கள் பயன்படுத்தி உளவியல் அணுகுமுறை பிராய்ம் முன்வைத்த உள் பகுப்பாய்வு முறையாகும். நனவில் நிகழாதவற்றைக் கனவில் காணுதல் மனித உள்ளத்தின் இயல்பு என்பதைக் கபிலர் நன்கு அறிந்திருந்தார் என்றும் குறுநில மன்னர்கள் பாரி மகளிரை மணந்து கொள்ள மறுத்த நிலையில் நனவில் நிகழாத அச்செயல் கபிலரின் கனவாக விரிந்தது என்றும் பாரி மகளிர்க்குத் துணை தேடுதலாகிய இயற்கை நிகழ்ச்சி, தாமே துணை தேடும் இலக்கிய நிகழ்ச்சியாக - குறிஞ்சிப்பாட்டாக உருவெடுத்தது என்றும் நனவில் நிறைவேறாத பாரி மகளிர் திருமணம் கபிலரின் கனவில் நிறைவேறு கின்றது என்றும் முனைவர் கமலா குறிப்பிடுகிறார். இதற்குச் சான்றாதாரமாக, கபிலர் வாழ்வின் நனவு நிகழ்வுகளையும் குறிஞ்சிப்பாட்டாகிய கனவு நிகழ்வு களையும் அவர் ஓர் அட்டவணையில் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறாக, நனவில் நிறைவேறாத கபிலரின் விருப்பங்களும் ஆசைகளும் அவற்றின் பேறான உணர்ச்சிகளும் நனவிலி நிலையில் ஒடுக்கப்பட்டு, அவை பின்பு கபிலரின் குறிஞ்சிப்பாட்டில் வெளிப் பட்டன என உள்பகுப்பாய்வுக் கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையில் குறிப்பிடப்படுவதன் பொருத்தம் பற்றி நோக்குவது அவசியமாகும். ஒரு படைப்பின் உள்ளடக்கக் கூறுகளாக அமையும் பாத்திரங்களின் நடத்தைகள், நிகழ்வுகள், பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், அந்த உரையாடல்களில் இடம்பெறும் சொற்கள், நிகழ்வுகளின் விபரிப்பின் போதான உவமைகள், உருவகங்கள் ஆகியன யாவும் அடிமன அழுத்தங்களின் அல்லது ஒடுக்கங்களின் வெளிப்பாடுகளே என்று பிராய்மின் உள்பகுப்புக் கண்ணோட்டத்தில் விளக்கமளிப்பதும் இன்று விமர்சனத்துக்குரியதாகும்.

படைப்பு ஒன்று எவ்வாறு உருவாக்கம் பெறுகின்றது என்பது குறித்து உள்பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை தெரிவிக்கும் கருத்துக்கு மாறாக இன்று அறிகை உளவியல் அணுகுமுறை விளக்கமளிக்க முயற்சிக்கின்றது. இதன் பிரகாரம் படைப்புச் செயல்முறை என்பது ஓர் உடனடித் தயாரிப்பன்று அது நான்கு படிநிலைகளுடாக முன்னேறுவதாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஆயத்த நிலை, அடைகாக்கும் நிலை, ஒளிரும் நிலை, மீட்டுப்பார்க்கும் நிலை ஆகிய நான்குமே அப்படிநிலைகளாகும்.

ஆயத்த நிலை என்பது புற முரண்பாடுகளை உள்வாங்கி ஒரு கருப்பொருள் பற்றிய தரவுகளுடனும்

தகவல்களுடனும் மனவெழுச்சி பெறும் நிலையாகும். அடைகாக்கும் நிலை என அழைக்கப்படும் உள் வளர்ச்சிப் படிநிலையில் தகவல்களை ஒன்றிணைத்து செய்பனிடும் தொழிற்பாடு உள்ளத்தில் இடம்பெறும். அடுத்து வரும் ஒளிரும் படிநிலையில் முரண்பாடு களுக்கான விளக்கம் கிடைக்கப்பெற்று தகவல்களின் ஒழுங்கமைப்பில் புதிய வடிவமைப்பும் உருவாகி, முரண்பாடுகளுக்கான தீர்வும் உணரப்படும். இறுதிப் படிநிலையான மீட்டுப்பார்க்கும் நிலையில் உள்ளத்துப் பதிவு வெளிப்படுத்தப்படும்; அது ஒரு கலைப்படைப்பாக உருப்பெறும்.

உள்வளர்ச்சிப் படிநிலையில் படைப்பாளரின் சிந்தனையானது நனவிலி பிரச்சினை தொடர்பாக அலசிக் கொண்டிருப்பதாகவே ஊக்குவிக்கப்படும். ஆனால், புகழ்பெற்ற ஓவியர்களுடனும் கலைஞர் களுடனும் மேற்கொள்ளப்பட்ட நேர்காணல்களில், படைப்பாளிகள் தம் படைப்புக்களை, உள்ளத்தில் நனவு நிலையில் நிகழ்ந்த உள்மன உரையாடல்களாக (Inner Dialogues) உணர்ந்ததாகத் தெரிவித்தனர். கபிலரின் உள்ளம் வரைந்த ஓவியமான குறிஞ்சிப்பாட்டும் கபிலரின் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த உள்ளார்ந்த உரையாடலின் விளைவே ஆகும். நனவு நிலை அறிகைச் செயல்முறை களிநூடாக (conscious cognitive process) உருவாக்கம் பெற்ற படைப்பாகவே குறிஞ்சிப்பாட்டைக் கொள்ள வேண்டும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு நூற்சிறப்பு

அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் மக்கள் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் சித்திரங்கள் என்பர். ஆனால் அவை ஒவ்வொன்றும் வாழ்க்கையில் ஒரு நிகழ்ச்சிளை மட்டுமே புனைந்துரைக்கும். பல நிகழ்ச்சிகளைக் கோவைப் படுத்தி, காரண - காரியத் தொடர்புடன் விபரிப்பது கதையின் இலக்கணமாகும்.

சங்கப்பாடல்கள் இத்தகைய நோக்கம் உடையன வல்ல. கபிலரே முதன் முதலில் கதை இலக்கண அமைப்புள்ள குறிஞ்சிப்பாட்டு எனும் பாடலை இயற்றி யுள்ளார். இது குறிஞ்சிப்பாட்டின் முதலாவது சிறப்பாகும்.

இவ்வாறு சங்கப்பாடல்களின் அமைப்பு முறையிலிருந்து முற்றிலும் புதியதொரு அமைப்பு முறையில் குறிஞ்சிப்பாட்டினைக் கபிலர் பாட நேர்ந்தமைக்கு, தாம் உணர்த்த விரும்பிய பொருள் இலக்கண மரபைப் பாடுவதற்குப் பொருத்தமானது கதை இலக்கண மரபே என உணர்ந்து கொண்டதானாலாகும். ஏற்கனவே தமிழைத் துறை போகக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்த ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குக் கபிலர் அறிவுறுத்த விரும்பியது தமிழ் மொழிமரபுக்கே சிறப்புடையதாய்க் காணப்படும் களவொழுக்கம்.

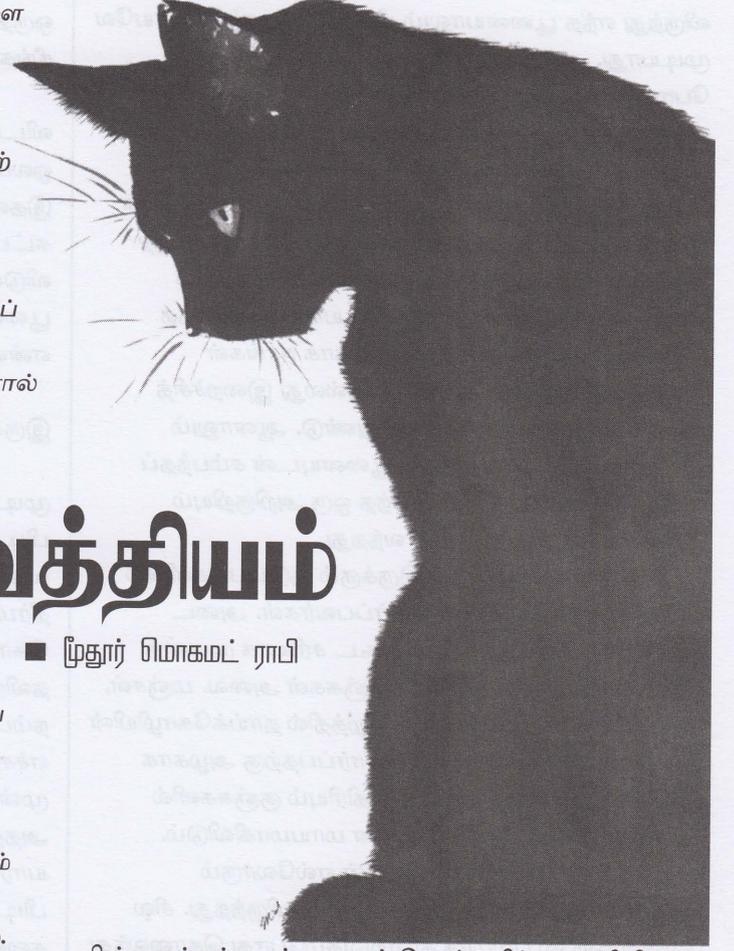
களவொழுக்கமானது இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தொடங்குகிறது. எவர் உதவியுமில்லாமல் ஒரு தலைவியும் தலைவனும் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு, அதனால் இருவரும் ஒருவரிடம் மற்றவர் மாற்ற முடியாத அன்பு கொண்டவராய் ஆகிவிடுவது இயற்கைப்

அப்போது எனக்கு பத்து அல்லது
பதினொரு வயதிருக்கும்.

வெகுநாட்களாக எங்கள் வீட்டில் ஒரு பூனை மிகவும் தொல்லை தந்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளை நிறத்தில் ஆங்காங்கே சாம்பல்நிற பொட்டுகள் பரவியுள்ள நல்ல அழகான பூனை அது. எங்கள் குடும்பம் அப்போது வசித்து வந்தது ஒரு மாடி வீட்டில். இரண்டு குடும்பங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்தாற்போல வாழ்ந்து வந்த வீடு அது. எங்கள் வீட்டில் உலாவும் பூனைதானே தவிர, உண்மையில் நாங்கள் யாரும் அதை வளர்க்கவில்லை. ஆனாலும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் அதை எங்கள் வீட்டுப் பூனை என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எனது உம்மாவின் பெயர் ஸாஹிரா. அதனால் “சாராட பூனை” “சாராட பூனை” என்று அவர்கள்

அதிர்ச்சி வைத்தியம்

■ முதுர் மொகமட் ராபி

சொல்லிச் சொல்லியே கடைசியில் அது அப்படியே ஆகிப்போய்விட்டது.

அந்தப் பூனையால் பெரிய தொல்லைகள் என்று ஏதுமில்லை.

ஆனாலும் நாங்கள் பார்க்கும்போதெல்லாம் எங்கள் வீட்டிலுள்ள சமையலறையை அண்டியுள்ள இடங்களிலேதான் அது நடமாடிக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் மற்றப் பூனைகள் மாதிரி திறந்து வைத்திருக்கும் சாப்பாடுகளிலெல்லாம் வாய் வைப்பதில்லை. அதுமட்டுமல்ல, அங்கு எவ்வளவு தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் இறைந்து கிடந்தாலும் ஒரு சிறு அரவம்கூட இல்லாமல் வெகுகவனமாய் நடந்தும் தாவியும் செல்வதிலே படுகில்லாடி.

அது அநாவசியமாக கத்துவது கூடக் கிடையாது. எப்போதாவது அபூர்வமாகத்தான் அது கத்தும். அப்படி அது கத்தினால் ஒன்றில் அது ஆபத்திலிருக்கின்றது அர்த்தம். அல்லது அதனால் யாருக்கோ ஆபத்து இருக்கின்றது என்றுதான் அர்த்தம். அதிலும் கூட மற்றப்பூனைகள் போல “மியாவ்” என்றெல்லாம் கத்துவதில்லை. தமிழில் அதிகம் வழக்கித்திலில்லாத “ஈ”யை பயன்படுத்தி “ஈயோவ்!.. ஈயோவ்!” என்று தான் கத்தும். அப்படியொரு வித்தியாசமான பூனை தான் அது.

எங்கள் வீட்டின் இண்டு இடுக்குகள் அத்தனையும் அதற்கு அத்துப்படி. அதுமட்டுமல்ல வீட்டிலிருக்கும் மனிதர்களின் குறிப்பறிந்து நடந்து கொள்வதிலும் படுசமர்த்து அது. மதிய உணவுண்ட

பின்பு எங்கள் வாப்பா வாய் கொப்புளித்ததும் நிமிர்ந்து அவரை ஒரு பார்வை பார்க்கும். வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுக்கும் வரை காத்திருக்கும். வெற்றிலையை எடுத்துக் காம்பு கிள்ளி எறிவதற்குள் சட்டென வாப்பாவின் சாய்மணைக் கதிரைக்கு இடது பக்கமாக இருக்கும் சிறு ஸ்டூலிலே ஏறி அமர்ந்து கொள்ளும். நல்ல மூடியல் வாப்பா இருந்தால் வெற்றிலை போடுவார் என்பதையும் தனது முதுகை வாஞ்சையோடு தடவிக் கொடுப்பார் என்பதையும் எப்படியோ அது தெரிந்து வைத்திருக்கும். இடது கையால் அதை தலையிலிருந்து முதுகுவரை தடவிக்கொடுத்தவாறு வாப்பா குட்டித்தூக்கம் போடும் வரை அது அங்கேயே இருக்கும்.

அதேபோல எங்கள் வீட்டிலே தனக்கு ஏதாவது சிக்கல் என்று அதற்குத் தோன்றிவிட்டால் அடுத்த நிமிடம் சட்டென மேல்மாடிக்குத் தாவியேறிச் சென்று விடும். அப்படி மாடியேறி அது ஓடும்போது நானும் எனது பக்கத்துவீட்டு நண்பன் சரீனும் சிலவேளையில் அதைத் துரத்திச் செல்வதுண்டு. அப்படியான வேளைகளில் மாடியின் மேலே மறுபுறம் அரைகுறையாய் விடப்பட்டிருந்த பாய்ச்சுக்கல்லின் வழியாக

அஸ்பெஸ்டாஸ் கூரைத்தகட்டின் மீது செக்கனில் ஏறிவிடும்.

நாங்களும் ஆர்வமிகுதியால் அதே பாய்ச்சுக் கல்லைப் பிடித்துக் கூரைத்தகட்டில் ஏறிச்சென்றால் அங்கு பூனை இருக்காது. எங்குதான் போகுமோ தெரியவில்லை எப்படியோ மாயமாய் மறைந்துவிடும். ஏறக்குறைய இருபது அடி உயரமுள்ள அந்த இடத்திலிருந்து எந்த பூனையாலும் நிச்சயம் தரைக்குப்பாயவே முடியாது. அப்படியானால் அது எங்குதான் போகின்றது என்பது எங்களுக்கு வெகுசாலமாக புதிராகவே இருந்து வந்தது.

சமையலறையிலே சிலசமயங்களிலே அதனுடைய நடமாட்டங்கள் சந்தேகத்திற்குரியதாக இருப்பதுண்டு. ஆனாலும் நாங்களாக எதையாவது அதற்குப் போட்டால் தவிர அதுவாக எதிலுமே வாய்வைத்து இதுவரை நாங்கள் யாருமே பார்த்த தில்லை. சிலவேளை சமையலுக்காக நாங்கள் வைத்திருக்கும் மீன், கருவாடு அல்லது இறைச்சித் துண்டுகள் மாயமாய் மறைவதுண்டு. ஆனாலும் அவற்றையெல்லாம் இந்தப் பூனையுடன் சம்பந்தப் படுத்தி யோசிப்பதற்குரிய எந்த ஒரு அறிகுறியும் இல்லாமலே அது இருந்து வந்தது.

எங்கள் அயலில் இருக்கும் குடும்பங்களிலே பலர் நாட்டுக்கோழிகள் வளர்ப்பவர்கள். அடை காத்துப் பொரித்து சிறகுகள் கூட சரியாக முளைத் திராத மென்பஞ்சுக் கோழிக்குஞ்சுகள் அவை. மஞ்சள், செங்கபிலம் மற்றும் கறுப்பு நிறத்தில் தாய்க்கோழியின் பின்னால் அவை திரிவதைப் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும். ஆனால் அப்படித் திரியும் குஞ்சுகளில் ஏதாவது ஒன்றிரண்டு திடீரென மாயமாகிவிடும். அதற்கு இந்தப் பூனையைத்தான் எல்லோரும் சந்தேகிப்பதுண்டு. அதற்கு காரணமுமிருந்தது. சில வேளைகளிலே பலமாக காற்று வீசும்போது தொலைந்து போனதாகத் தேடப்படும் கோழிக்குஞ்சுகளின் அதே நிறமுள்ள சின்னஞ்சிறு இறகுகள் எங்களது மேல்மாடியின் கூரைத்தகட்டிலிருந்து சீழே விழுவதை நானும் மற்றவர்களும் பார்த்திருக்கின்றோம். அந்தப் பகுதியில் உலாவும் பூனைகளிலே எங்கள் வீட்டு மேல்மாடி கூரையில் அதிகம் சஞ்சரிப்பது எங்கள் பூனைதான். ஆனாலும் அது எந்தக் கோழிக்குஞ்சையும் பிடித்ததையோ பிடிக்க முயற்சித்ததையோ இதுவரையில் யாருமே கண்டதில்லை.

அதேவேளை ஏற்கனவே கோழிக்குஞ்சுகளை பிடித்துத்தின்று கெட்டபெயர் வாங்கிய வேறு பல பூனைகளும் அந்தப் பகுதியில் உலாவும் காரணத்தால் சந்தேகத்தின் பேரிலே தரம் அடிகள் வாங்குவதிலிருந்து எங்கள் வீட்டுப் பூனை தப்பித்துக் கொண்டே யிருந்தது. ஆனால் கோழிக்குஞ்சுகள் மாயமாவது மட்டும் தவறாமல் நடந்து கொண்டேதானிருந்தது. இது தவிர இன்னுமொரு பிரச்சினையும் இருந்தது.

எங்கள் பூனை ஒரு பெண்பூனையாகவும் அழகான பூனையாகவும் இருந்து தொலைத்ததால்

அதனைத் தேடி வருகின்ற அக்கம்பக்கத்து கடுவன் பூனைகளுக்கு அளவேயில்லை. மனிதர்களைப்போலவே பூனைகளுக்கும் அவற்றின் அழகிய தோற்றம் இனவிருத்திக்கான கவர்ச்சியைத் தூண்டும் என்பதை உங்களைப்போல நானும் முதலில் நம்பாமல்தான் இருந்தேன். ஆனால் அந்த வட்டாரத்திலிருந்த ஏனைய பெண் பூனைகளோடு எங்கள் பூனைக்கு இருந்துவந்த ஒருதலைக் காதலர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நீங்களும் உங்கள் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்வீர்கள்.

இரவெல்லாம் வீட்டில் எவரையும் உறங்க விடாமல் அந்த ஒருதலைக் காதலர்களின் காதல்-தூது ஓலம் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது வழமையாகிப் போனது. இதனால் எரிச்சலடைந்த எங்கள் குடும்பத்தினர் ஒரு கட்டத்தில் எங்கள் பூனையை வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விடுவது என்று ஏகமனதாக தீர்மானித்தனர். அதன்படி பூனையைப் பிடித்து அப்புறப்படுத்தும் வேலை என்னிடமும் எனது நண்பன் சரீனிடமும் தரப்பட்டது.

ஆனால் அது ஒன்றும் அத்தனை சுலபமானதாக இருக்கவில்லை.

முதலில் அந்தப் பூனையைப் பிடிப்பதற்கே முடியவில்லை. அதுதான் எதையும் சட்டென மோப்பம் பிடித்துவிடும் பிறவியல்லவா. அதனை நாடு கடத்து வதற்கு மன்னிக்கவும்.. வீடு கடத்துவதற்கு நாங்கள் தீர்மானித்ததை எங்களுடைய உடல்மொழியைக் கொண்டு எப்படியோ அது கண்டுபிடித்து விட்டது. தவிர அது சாதாரணமாகவே யாரையும் இலேசில் நம்பாதது. இது தெரிந்ததும் முன்னரைவிட அதிக எச்சரிக்கையாக இருந்து வரலாயிற்று. ஆம், முன்பெல்லாம் மீன்முள், இறைச்சித்துண்டு என்று அதற்கு மிகவும் விருப்பமானவற்றை எங்கள் வீட்டிலே யார் கொடுத்தாலும் அருகில் வந்து அவற்றை ஒருபிடி பிடிக்கும். ஆனால் இப்போதெல்லாம் தன் தவம் கலைக்க வந்த மேனகையின் நாட்டியத்தை ஏறெடுத்துப் பாராத ஆரம்பகால விசுவாமித்திரர் போல சட்டென்று மயங்கிவிடாமல் இருந்து வந்தது. சிலவேளை பசியும் சபலமும் உந்தித் தள்ள அவற்றிலே வாயை வைத்தாலும் உணவு தருவருக்கும் தனக்குமிடையே ஒரு தற்காப்பு தூரத்தையும் பேணிக் கொண்டது.

அப்படியும் ஒருநாள் எப்படியோ எங்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட நானும் சரீனும் அப்படியே அதை ஓர் உரப்பையினுள் போட்டுக்கட்டி விட்டோம். அது உள்ளிருந்து “ஈ...யாவ்.. ஈ...யாவ்” என்று அவலக் குரலெழுப்பி நெளிந்து கொண்டிருக்க அதை அப்படியே வாப்பாவின் சைக்கிளில் உள்ளூர் மீன்சந்தைக்கு அருகிலிருக்கும் பாலத்திற்கு கொண்டு சென்றோம். அப்போதெல்லாம் அந்த பாலத்தடியில் உடைந்து போய் கைவிடப்பட்ட நிலையில் வத்தை எனப்படும் பெரிய படகு ஒன்று கிடக்கும். அதற்குள்ளே ஒரு ஆளின் உயரத்திற்கு வளர்ந்திருந்த கோரைப்புற்களும் வளர்ந்திருக்கும். பாலத்தின் மீதிருந்தே படகினுள் பூனையை ஓர் உதறு உதறியதுதான் தாமதம். எங்கே பூனை எங்களுக்குப் பின்னால் வந்துவிடுமோ என்ற

பயத்திலே அப்படியே திரும்பிப்பாராமல் சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டே பக்கீர்த்தம்பி ஹாஜியாரின் பாத்தும்மா ஸ்டோர் வரைக்கும் ஓடிவந்ததிலே இருவருக்கும் மூச்சு வாங்கியது. அதோடு சைக்கிளின் செயினும் கழன்று போய் விட்டது.

“டேய் அது நாம ஓடிவந்ததைப் பாத்திருக்குமாடா?” என்று கேட்டான் சரீன்.

“இல்லடா நம்மதான் ஓடனேயே வந்திட்டோமே. வா கெதியா வீட்டுக்குப் போவோம்”

“இல்லடா அது காலடியை மோப்பம் புடிச்சி வருமாண்டா.. நம்ம இப்ப வீட்ட போகாம வேற எங்கேயாவது போயிட்டு பொறவு போவோம்”

“அங்க பாருடா.. இன்னைக்கு முத்தவெளியில ஜாயாக்கும் பொப்பியுலருக்கும் மெச்சிருக்குடா! வா அங்க போவோம்.” என்று சுவரிலிருந்த போஸ்டரைப் பார்த்தபடி கூவினான் சரீன்.

அந்தக் காலத்தில் எங்கள் ஊரிலே குறித்த இரு உதைபந்தாட்ட அணிகளும் மோதும் ஆட்டம் என்றால் ஆண்கள் அத்தனை பேரும் வயது வித்தியாசமில்லாமல் முற்றவெளியில்தான் நிற்பார்கள்.

மதினா ஸ்டோருக்கும் மூலைச்சிங்களவன் கடைக்கும் இடையில் நின்ற பூவரச மரத்தில் ஒரு கூள்ளியுடைத்து கையில் க்ரீஸ் படாமல் செயினைப் போட்டுக் கொண்டு அப்படியே முற்றவெளிக்குச் சென்றோம். அன்றைய ஆட்டத்தை ரசித்துப் பார்த்துவிட்டு மஃரிபு தொழுகைக்கு பாங்கு சொல்லும் நேரத்துக்குத்தான் வீட்டுக்கே வந்தோம். சொல்ல மறந்து விட்டேனே.. வீட்டு வாசலிலே எங்களை வரவேற்றது யார் தெரியுமா?

நாங்கள் பாலத்தடியில் உதறிவிட்டு வந்த அதே “நீயோவ்” பூனைதான்!

000

எங்களது முயற்சியின் தோல்வியினால் பூனையை ஒழிக்கும் வேலை என்னுடைய உம்மாவின் எங்கள் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்களில் ஒருவரான கமால் மாமா என்பவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. கொஞ்சம் இருங்கள்.. எங்கள் பூனையின் கதையை முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வதானால் நிச்சயம் நீங்கள் கமால் மாமாவைப்பற்றியும் சிறிது அறிந்திருக்க வேண்டும்.

கமால் மாமா ஒரு படுசுவாரசியமான பேர் வழி. தூரத்தில் பார்ப்பதற்கு சற்றே மெலிந்த சிவாஜி கணேசன் போலிருப்பார். பாடசாலைக் காலத்தில் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலும் சினிமா நாயகர்கள் போல நடந்து கொள்வதிலும் மிகுந்த ஆர்வமாக இருந்தவராம். அதற்காகவே பாடசாலைப் புத்தகங்கள் நோட்டுகளுக்காக வீட்டிலே தருகின்ற பணத்தை யெல்லாம் செலவழித்து வந்தவராம். கடைசியில் படிப்பையும் கோட்டை விட்டு சிறுவயதிலேயே திரும்ணமாகி குடும்பமும் பெருத்து நிரந்தர தொழிலும் இல்லாமல் கஷ்ட ஜீவனம் செய்து வருகின்றவர்.

ஆனால் அவரது நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தால் நான் மேலே கூறியதை நம்பவே

மாட்டீர்கள். அந்தளவுக்கு நையாண்டியும் சிரிப்புமாகத் தான் இருப்பார் அவர். எங்கள் குடும்பத்தினரின் நல்லது கெட்டது அனைத்திலும் தவறாமல் ஓடியாடும் நபர் என்றால் அவர்தான். ஊரிலுள்ள எங்கள் குடும்பத்தவர்கள் அனைவரின் வீட்டிற்கும் தினமும் ஒரு நடைசென்று வருவது அவரது வழமை. தான் போகுமிடமெல்லாம் சுவாரசியமாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பார். அவரைக் கண்டால் சுற்றி ஒரு சிறுகூட்டம் சேர்ந்து விடுமளவுக்கு ஏதாவது தகவல் வைத்திருப்பார். கைத்தொலைபேசிகள் இல்லாத அந்த நாட்களில் ஒருவகையிலே கமால் மாமாதான் குடும்பச் செய்திகளுக்கான இணைப்பாளராகவும் இருந்து வந்தார்.

அவரைக் கூப்பிட்டு, “இது மிச்சம் ரகசியம், ஒங்களுக்கிட்ட மட்டுந்தான் நம்பிச் சொல்றேன். யாருக்கிட்டயும் சொல்லிராதீங்க” என்று நீங்கள் ஏதாவது ஒரு தகவலைச் சொல்லி விட்டால் போதும். உத்தரவாதமாக அதை குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் தேடிப்போய்ச் சொல்லி விடுவார். இவை தவிர, மந்திர தந்திர வேலைகளிலும் பேய் பிசாசுகளிலும் நம்பிக்கை அவருக்கு அதிகம். யாருக்கும் ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் தானாகவே வந்து அதிலே தலையிட்டு மாந்திரீக உச்சாடனம் செய்து ஒதியும் பார்ப்பார். அதற்காக குடும்பத்தவர்களிடம் தேனீர் சிறுண்படி உபசரிப்புகளையும் வெளியாட்களிடம் சிறுதொகையையும் தட்சணையாகப் பெற்றுக்கொள்வார்.

அதேவேளை எங்கள் தாய்வழிக் குடும்பத்தில் உண்டாகும் ஐந்து பிணக்குகளிலே குறைந்தபட்சம் மூன்றுக்காவது கமால் மாமா காரணமாக இருப்பார். இடையிடையே சில நாரதர் வேலைகளும் பார்த்து உறவுகளை மோத விடுவதிலும் பின்பு அவரே முன்நின்று சேர்த்து வைப்பதிலும் படுகில்லாடி. இருந்தாலும் அவரை ஏனோ எல்லோருக்கும் பிடிக்கும். எல்லோருக்கும் பிடிக்கும் அவரை எனக்கும் எனது நண்பன் சரீனுக்கும் மட்டும் பிடிப்பதில்லை.

நாங்கள் அவ்வப்போது வீட்டுக்குத் தெரியாமல் ஊரின் எல்லையிலிருந்த இம்பீரியல் சினிமாத் தியேட்டருக்குப் போய் ஆங்கிலப்படம் பார்ப்பதை எப்படியோ மோப்பம் பிடித்து போட்டுக் கொடுத்து விடுவதுதான் அதற்குக் காரணம். இதற்காக அவர் எங்கள் வீட்டில் நல்லபெயரும் பால்தேனீரும் சம்பாதித்துக் கொள்வார். ஆனால் அவரது புகார் உம்மாவின் புண்ணியத்தில் பல சமயங்களிலே வாப்பாவின் கவனத்துக்கு தெரியாமல் இடையில் மரித்து விடும். அதையும் தாண்டி எப்போதாவது தெரிய வந்து நான் வாப்பாவிடம் பெல்ட் அடிபட நேர்ந்தால் உடனே அங்கு ஆஜராகி, “வுடுங்க மச்சான்.. இதென்ன சின்னப் புள்ளையைப் போய் அடிச்சிக்கிட்டு!” என்று குறுக்கே பாய்ந்து காப்பாற்றி என்னிடமும் ஒரு குறுகியகால நல்ல பெயரை சம்பாதித்துக்கொள்வார்.

அவரது வெற்றியின் ரகசியமே அதுதான். கமால் மாமாவிடம் பூனைவிடயம் பாரம் கொடுக்கப்பட்டதும் மாமா சுறுசுறுப்பானார்.

பூனையை வெற்றிகரமாக அப்புறப்படுத்தினால் அதனால் கிடைக்கும் நல்ல பெயரை வைத்தே சிறிது காலத்தை ஓட்டிவிடக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை விடுவாரா என்ன? ஆனாலும் பூனையைப் பிடிப்பது அதைக்கட்டிக்கொண்டுபோய் தூரத்தில் கைவிட்டு வருவது போன்ற உடலை அலட்டிக் கொள்ளும் விடயங்களையெல்லாம் செய்வதிலே அவருக்கு நாட்டமில்லை. பூனையைக் கொல்வதும் பாவம் என்பதால் இரண்டுமல்லாத வேறு ஒரு புதிய வழி யொன்றை எங்கிருந்தோ கண்டுபிடித்து வந்தார். அவருடைய திட்டத்தைக் கேட்டதும் நாங்கள் மட்டு மல்ல அந்த வட்டாரமே சுவாரசியமாகிவிட்டது.

உருளக்கூடியதும் தரையில் விழுந்தால் நொருங்கி உடையக்கூடியதுமான ஒரு மண் பாணையினுள் பூனையை அடைத்துவைத்து உயரமான கட்டிடமொன்றின் கூரையிலிருந்து அந்தப் பாணையை உருட்டிவிட வேண்டும். அது உருண்டு வரும்போது உள்ளிருக்கும் பூனை தலைசுற்றி மூளை குழம்பிப் போகும். அந்தக் குழப்பத்தோடு கூரையின் விளிம்புக்கு பூனை வந்ததும் பாணை கீழே தரையை நோக்கி விழும். அந்த நேரத்தில் திடீரென நிலவும் அமைதியை பூனை சுதாரிப்பதற்குள் பாணை தரையில் வேகமாக வீழ்ந்து மோதி நொறுங்கும். அந்த அதிர்ச்சியில் பூனை வீட்டைவிட்டு ஒரேயடியாக ஓடியே போய்விடுமாம்.

இதுதான் அவரது திட்டம்!

நல்ல உயரமான சரிவான கூரை வேண்டுமென்றால் எங்கள் பாடசாலையிலே உள்ள மூன்று மாடிக்கட்டிடம்தான் சரியான இடம் என்று பட்டது எங்களுக்கு. அதை நாங்கள் மாமாவிடம் சொன்னபோது சிரித்து எக்காளமிட்டார்.

“டேய், பூனையை அங்க ஸ்கூல் மாடியை உருட்டினா அங்கிருந்து பயந்துபோய் இஞ்ச ஓடிவந்து நிற்கும். இஞ்ச நம்மட வீட்ட வச்ச உருட்டி வழந்திச்செண்டா இந்தப்பக்கமே வராம வேற எங்கயாவது ஓடிப்போயிரும்...”

“யாரு மாமா இந்த ஐடியாவ தந்தது ஒங்களுக்கு..?”

“அதெல்லாம் சொல்லேலாது..!” என்றார் ஏதோ பெரிய இராணுவ ரகசியம் போல.

“அது சரி மாமா, இது சரிவருமா?”

“மொதல்ல செஞ்சு பார்ப்போம்.. அதுக்குப் பொறவு இந்த ஏரியாவுல அந்தப் பூனையை கண்டாச் சொல்லு”

கடைசியில் பூனையை எங்கள் வீட்டு மாடிக் கூரையில் வைத்து உருட்டுவது என்று முடிவானது.

அதன்படி ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மாஸலயில் அந்தப்பூனை மிகுந்த சிரமத்துடன் பிடிக்கப்பட்டது. சரீனின் வீட்டிலிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு புதிய மண்பாணையினுள் அது இடப்பட்டு பாணையின் வாய் ஒரு மாட்டுத்தான் எனப்படும் தடிப்பான சீமெந்துப்பை தாளினால் மூடிக்கட்டப்பட்டது. பூனையைக் கட்டும்போது பூனையைவிட கமால்

மாமா படுத்திய பாடுதான் அதிகம்.

“அதைப்பிடிடா!..இதைக்கட்டுறா..!” என்ற கமால் மாமாவின் அட்டகாசத்தினால் கவரப்பட்டு அந்தச்சுற்றுவட்டாரத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் வெளியே வந்து கூடிவிட்டார்கள். கூட்டம் கூடியதும் மாமாவின் புளுகமும் அதிகரித்து ஏதோ அப்போலா 11 ஐ சந்திரனுக்கு அனுப்பும் தலைமை விஞ்ஞானி போல பரபரப்பாக ஊடாடித் திரியலானார்.

உள்ளே “நீயா...வ்” என்ற அவலக்குரலுடன் மண்பாணையின் அடிப்பகுதியைப் பிறாண்டிக் கொண்டிருந்தது பூனை.

“என்னடா இன்னுமா அது கரைச்சல் படுத்துது?”

“ஓம் மாமா, கொஞ்சமும் அடங்காம பாய்ஞ்சு கிட்டேயிருக்கு!” என்றேன்.

“கொஞ்சம் வெலகு!” என்றவர் தலையிலே கைலேஞ்சைக் கட்டிக்கொண்டு பாணையின் அருகே குந்திக் கொண்டார். கண்களை அரைத்துக்கத்தில் இருப்பதுபோல வைத்துக்கொண்டு எதையோ வாய்க் குள் ஓதினார். பின்னர் கண்களை முழுமையாகத் திறந்து பாணையின் வாயைச் சுற்றிக்கட்டியிருந்த மாட்டுத் தாளிலே காற்றுக்காக நாங்கள் வைத்திருந்த சிறுதுளையினூடாக “சூ ஊ...ப்!” என்று மூன்று தடவை ஊதினார்.

என்ன ஆச்சரியம்?

அதன் பிறகு பூனையிடம் அசையவேயில்லை. ஒரேயடியாக அடங்கிப்போனது அந்த வாயில்லா ஜீவன்.

கமால் மாமா பெரிய ஆள்தான் என்று கூட்டமே வியந்தது. அருகிலிருந்த பெரியவர் ஒருவர், கமால் மாமாவின் வாப்பா முன்பு ஒருமுறை வேதத்தீவு ஆற்றிலே அட்டகாசம் புரிந்து கொண்டிருந்த ஆள் கொல்லி முதலையொன்றின் வாயை மந்திரத்தால் ஓதிக் கட்டிய கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க கமால் மாமாவோ புளுகத்தின் உச்சாணிக் கொப்பிலிருந்தார்.

இத்தனை களேபரத்திற்குமிடையில் எங்கள் உம்மாவிடம் இரண்டு தடவை பிஸ்கட்டுகள் சகிதம் தேநீர் கொண்டு வரச்செய்து அருந்தியும் விட்டார்.

“சாராத்தா, இதுக்குப் பொறவு பூனையை மை போட்டாலும் கண்டுக்க மாட்டா நீ, பாரு!”

எனக்கு மட்டும் பூனை காற்று இல்லாமல் மயங்கி அல்லது செத்துத் தொலைத்து விட்டதோ என்ற மெல்லிய சந்தேகம் ஏற்பட்டது. பூனையை உருட்டுவ தற்காக பாணையோடு வீட்டின் உட்புறமாக மாடி ஏறிக் கூரைக்கு கொண்டு போனான் சரீன். நானும் கமால் மாமாவும் மற்றவர்களும் கீழே நின்றுகொண்டு கூரையையே பார்த்தவாறிருந்தோம். கூரை உச்சியில் சரீனின் தலை தோன்றியது. அவன் பாணையை வைத்துக் கொண்டு தடுமாறிக்கொண்டு இருப்பது தெரிந்தது.

“என்ன சரீன் உருட்டுறியா.. இன்னுங் கொஞ்சம் மேல வச்சு உருட்டு”

“பாணைக்குள்ள அசைவே இல்லியே மாமா”

“அது.. வந்து.. ஆள் மந்திரத்தில மயங்கிக்

கெடக்கிறாரு.. பரவாயில்லை, நீ உருட்டியுடு
எழும்பிரும்!”

மாமா எவ்வளவு கத்தியும் சரீன் பாணையை
உருட்டி விடாமல் ஏனோ தாமதித்துக் கொண்டே
யிருந்தான். அவனுக்கு பூனையின் நிலைமையில் ஏதோ
சந்தேகம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

“சரி, நீ உருட்டியுற்றா சரீன்! உருட்டியுடு!”

என்று அதட்டும் மாமாவின் குரல்கேட்டு
அந்த பகுதில் மிச்சம் மீதியிருந்தவர்களும் வந்து ஒன்று
கூடிவிட்டார்கள். சிறிய வாண்டுகள் கூட்டம் ஒ
வென்று கத்திக் கொண்டிருக்க அந்த இடமே ஒரே
ஆரவாரமாகிப் போனது. பூனை உருண்டு விழுந்து
தலைதெறிக்க ஓடப்போகும் காட்சியைக்காண
எல்லோரும் காத்திருந்தார்கள். நேரமாக ஆக விடயம்
சுற்று வட்டாரம் முழுவதும் பரவி, பூனை விழும்
காட்சி காணும் ரசிகர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து
எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் ஆட்கள் நிற்பதற்கு
இடமில்லாதளவுக்கு ஆகிவிட்டது.

“டேய், கொஞ்சம் தள்ளி நில்லுங்கடா..
உருண்டு வாற பாணை ஒங்கட மண்டையிலயாடா
வுழுந்து ஓடையிறது...? பூனையும் ஓடுறதுக்கு இடம்
வேணுமே.. தள்ளு... தள்ளு!”

“மாமா, மாமா! பூனை எப்பிடி ஓடுதுண்டு
நாங்களும் கொஞ்சம் பாக்கிறமே மாமா”

“சரி, அப்பிடி ஒரு ஓரமா நில்லு!”

“தம்பி கமால், பாணையோட வாற பூனை
கெணத்துக்குள்ள வுழுந்திரப்போவுது தம்பி பாத்து..”
என்றா என்னுடைய உம்மா.

“சரி தாத்தா.. நான் பாக்கிறன் அதை! டேய்
இவனே, பாணையை சுல்தான் மாமா வூட்டுப்பக்கமா
கொஞ்சந் தள்ளி வச்சி உருட்டிச் சொல்றா!” என்றார்
கமால் மாமா என்னைப் பார்த்து.

“அந்தப்பக்கம் சீற்றுல போல்ட் ஆணி ஒண்ணு
நீட்டிக்கிட்டு இருக்கு மாமா! பாணை உருளாது இடை
யில நிண்டுரும்” என்று மேலிருந்து கத்தினான் சரீன்.

“சரி சரி நீ இப்பயிருக்க எடத்துலருந்தே
உருட்டி வுடு!”

எல்லோரும் ஆவலாய்ப் பார்த்திருக்க
பூனையிருந்த பாணையை உருட்டிவிட்டான் சரீன்.
கீழேயிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு
கூரைத்தகட்டின் மேற்பரப்பிலே விரைந்து வரும்
பாணை தெரியவில்லை. ஆனால் அது வேகமாக
உருண்டு வரும் சத்தம் மட்டும் கேட்டது.

பாணை விழுந்து நொறுங்கி பூனை அலறி
யடித்து ஓடப்போகும் அந்த உச்சகட்டக் காட்சியைத்
தானும் காண்பதற்காக பாணையை உருட்டிவிட்டு சரீனும்
மின்னல் வேகத்தில் இறங்கிக் கீழே வந்து விட்டான்.

பாணை தடதடவென உருண்டு
கூரைத்தகட்டின் விளிம்புக்கு வந்து கீழ்நோக்கி விழ
ஆரம்பிக்க கூடி யிருந்த எல்லோரும் நம்மையறியாமல்
“ஹோ”வென ஆர்ப்பரித்தோம்.

“படர்”

அடுத்த கணம் தரையில் விழுந்து உடைந்து
அனைத்து திசையிலும் சில்லுகளாய் சிதறியடித்தது
அந்தப் பெரிய மண்பாணை! அடுத்த கணம் அத்தனை
கண்களும் பாணை சிதறிய இடத்தை மொய்த்தன.
என்ன ஆச்சரியம்? எங்கள் கண்களையே
நம்பமுடியவில்லை...

ஆம், அங்கே பூனையைக் காணவில்லை!
சுற்றியிருந்த கூட்டம் ஹோவென்று
நையாண்டிச் சிரிப்புடன் நகர்ந்தது.

“எங்கடா பூனை..?” என்று கேட்டார்,
“பராசக்தி” சிவாஜி போலிருந்து “பாகப்பிரிவினை”
சிவாஜி மாதிரி ஆகிவிட்ட கமால் மாமா.

“உருட்டிக்கொள உள்ளதான் இருந்திச்சி
மாமா...”

“அப்ப எப்பிடிரா பூனை இல்லாம போவும்..
பாணையிட வாயை நல்லாக் கட்டினியாடா?”

“நீங்கதான மாமா கட்டுனீங்க...?”

“நல்ல இறுக்கித்தானடா கட்டுனேன்.. நீ
எதுக்கும் மேல ஒருதரம் ஏறிப்பாரு!”

சரீன் மேலே ஏறிப்பார்த்து விட்டு, “இஞ்ச
எங்கயும் அது இல்லியே” என்றதும் எல்லோருமே
விக்கித்துப்போனார்கள். பாணைக்குள்ளே இறுக்கக்
கட்டிய பூனை எப்படி மாயமாய் மறைந்தது?

தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள முடியாமல்
குழப்பமாகி யோசனையிலாழ்ந்திருந்த கமால் மாமா
வின் முகத்தில் சட்டென ஒரு தெளிவு பிறந்தது.
“டேய் மக்காள், இது செய்த்தான்ட விளையாட்டுறா..!
அதான பாத்தேன். அது சாதாரண பூனை இல்லடா.
எப்பிடிரா ஒரு பூனையால கண்முடிக் கண் தொறக்
கிறதுக்குள்ள இப்பிடி மறையேலும்? இதுக்கு வேற
பெரிய மந்திர வேலைதான் செய்யணும் இரி..இரி..
அதுக்குரிய சாமானோட வாறேன்..” என்றவாறு
என்னுடைய உம்மா வருவதற்குள் மெல்ல நழுவி
விட்டார் கமால் மாமா. மற்றவர்களும் தங்களுக்குள்
சிரித்துக் கதைத்தபடி கலைந்து செல்லலாயினர்.

எல்லோரும் போன பின்பு சரீன் இறங்கி வந்து,
“எங்கடா மாமா? அவரும் அவர் ஐடியாவும். இப்ப
என்னடா சொல்லிட்டுப் போனாரு?”

நான் சொன்னேன்.

“சே! எங்கட புதுப்பாணை ஓடைஞ்சதுதான்
மிச்சம்”

நொறுங்கிச் சில்லுகளாய்த் தெறித்துக் கிடந்த
பாணையை இருவரும் பார்த்தோம். அதன் வாய்ப்பகுதி
உடைந்திருந்தபோதிலும் அதைச்சுற்றிக் கட்டியிருந்த
மாட்டுத்தாள் தனியாகக் கிடந்தது. அதை நான்
கையிலே எடுத்துப் பார்த்த போது அதன் நடுப்பகுதி
கூர்மையான நகத்தால் பிறாண்டிக் கிழிக்கப்பட்டிருந்
ததைக் கண்டேன்.

“இதைப் பார்ப்பா சரீன்..!” என்று அதை எடுத்து
நான் அவனுக்குக் காண்பித்துக் கொண்டிருக்கும்போது
மேலே கூரையிலிருந்து, “நீயோவ்..! நீயோவ்!” எனும்
ஒலிகேட்டது.

புதைமணல்

சிறுகதைத்தொகுப்பு ஒரு பார்வை

கவிதை என்பது “மன உணர்வின் வெளிப்பாடு” எனக்கொள்ளப்படுமாகில், சிறுகதை என்பது “படைப்பாளனின் பார்வையின் தெறிப்பு” என்றே கூறலாம்.

ஏனெனில், படைப்பாளி என்பவனின் மனதை அவனது பார்வையை எது உறுத்தும் செயலாக அமைகிறதோ அந்த உறுத்தலை, அவன் தன்னுள் வாங்கி வைத்திருந்து, வேளைவரும் போது தனது ஆற்றலுக்கேற்ப, தனது மொழி நடைக்கேற்ப படைப்பிலக்கியமாக வெளிப்படுத்துகின்றான்.

இதில் சிலரது கதைகள் சமூகத்தின் அவலத்தைச் சட்டிநின்று வாசகர்களுக்கு அம்பலப்படுத்திக் காட்டும். வேறு சில சலனமற்ற வாசகர்களுக்கு நீரோட்டம் போல் அமைதியாகச் சென்று முடிவடையும் இன்னும் சில “வெறும் கதை”களாகவே அமையப்பெற்று, படிப்பவர்களுக்கு சலிப்பையும் எரிச்சலையும் ஏற்படுத்திச் சென்றுவிடும்.

அந்த வகையில், ம.பா.மகாலிங்கம்சிவம் எழுதியிருக்கும். “புதைமணல்” எனும் சிறுகதைத்தொகுப்பினுள் அடங்கியிருக்கும் பதின் மூன்று சிறுகதைகளும் மேற்கூறப்பட்ட எந்த வகையினுள் அடக்கலாம்?

ஒரு படைப்பாளன் தனது கதைக்கான கருவை எந்தச் சமூக மட்டத்தில் இருந்து எடுத்துக் கொள்கின்றானோ, அந்தச் சமூகத்தினர் மட்டுமன்றி அதற்குப் பாலும் உள்ள அடிமட்டவர்க்கத்தினர் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில் தனது மொழி நடையை (எழுத்து) லாவகமாக இலகுவாகக் கையாள வேண்டும். சிலர் இந்தக் கையாளும் விதத்தைத் தவற விடுவதினால் தான், கதைக்கான கரு உயிர்த்துடிப்புள்ளதாக இருந்தாலும், கதையானது உப்புச் சப்பற்றதாக அமைந்து விடுகின்றது.

நவீனம் என்ற கால மாற்றத்தில் படைப்புக்களை வாசிக்கும் வாசகனைக் குழப்பும் சொல்லாடல்குகள்... சலிப்பூட்டும் உரையாடல்கள்... திரும்பப் திரும்பப் படிப்பினும் விளங்காத நீள்வாக்கிய வரிகள், எதுவுமற்ற எழுத்துக்களை இத்தொகுப்பினுள் அடங்கியுள்ள கதைகளில் காண முடிகின்றது.

உதாரணத்துக்கு - மூன்றாவதாக “புதைமணல்” எனும் சிறுகதையில் (பக் : 17 11, 12 ஆம் வரிகள்) “ஐயா... எனக்குக் கைரேகை பார்க்கத் தெரியும் பார்க்கட்டோ?”

“என்ன பூழலுக்கு...? பார்த்தாப்போல என்ரை பிள்ளையள் திரும்ப வரப்போதுகளே...?”

இதிலே “பூழல்” என்பது அடிமட்ட மக்களின் மனச்சினப்பில் இருந்து வெளிவரும் ஒரு சொல்.

இப்படியான சொற்பதங்களை பாமரமக்களின் உரையாடல்களில் படைப்பாளிகள் பெரும்பாலும் பயன்படுத்துவது குறைவு இங்கே இவர் தனது கதையில் பயன்படுத்தியிருப்பது ரசிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

(சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் “சித்திரா ரீச்சர்” சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கான கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களின் விமர்சனத்தில் இப்படியான “பூழல்” எனும் சொல் ஒரு சிறுகதையில் வந்தது குறித்து அவர் குறிப்பிட்டு எழுதியதை ஞானம் சஞ்சிகையில் படித்தாக (ரூபகம்)

“மகாலிங்கசிவத்தின் பெரும்பான்மைக் கதைகளில் “எளிமையே” முதன்மையாய் அமைகின்றது” என்று இவரது இச்சிறுகதைத்தொகுப்பு பற்றி தனது அணிந்துரையில் கூறும் ரமேஸ் தொடர்ந்தும் “வாழ்வில் தான் காணும் உண்மையை ஊடுருவிப்பார்க்கும் இச்சிறுகதைகள் வாழ்வின் சாதாரண, அசாதாரணமான சம்பவங்களை உணர்வும் துடிப்பும் மிக்க மொழிக்கூடாக வெளிப்படுத்துபவை” என்று கூறுவது யதார்த்தமான கூற்றுக்களே.

இது தவிர, மனித மனத்தின் உணர்வுகளை இயற்கையின் மாறுதலோடு உவமானமாக ஒப்பீடு செய்யும் விதம் ரசிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

“புதை மணல்” அதே கதையின் இன்னொரு பக்கத்தில் (பக்:16) துரியனை மேகக்கூட்டங்கள் மறைக்கவும், விலக்கவும் வானம் இருண்டு ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்குமே, அது மாதிரிக் குழப்பமும் தெளிவும் கலக்கும் கண்கள்... என மனித முகபாவத்தன்மையை வெளிப்படுத்திக்காட்டுகின்றார்.

தொகுப்பின் சில கதைகள் பாடசாலை மட்டத்தோடு கூடிய கருக்களங்களைக் கொண்டிருப்பதனால், குறிப்பாக ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்கள் விரும்பிப் படிக்க வேண்டிய தொகுப்பு என்றே கூறலாம்.

இது தவிர, தொகுப்பினுள் நிலவும் சில குறைபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டலாம் என நினைக்கிறேன்.

ஒரு படைப்பாளி தனது படைப்புக்களை பல ஆயிரம் ரூபா செலவுத்து தொகுப்பாக போடும் போது அந்தப்படைப்பாளியும், நூல் வெளியீட்டாளர்களும், அச்சிடுவோரும் மிகுந்த கவனத்துடன் செயற்பட வேண்டும்.

தொகுப்பினுள் ஆங்காங்கே சில எழுத்துப் பிழைகள் இடம் பெற்றிருப்பினும், உரையாடல்களுக்குப் பாவிக்கப்படும் மேற்கோள் (“-”) அடையாளம் - உரையாடலின் முடிவில் வளம்மாறி அமைந்திருக்கின்றன. இது தவிர, ஒரு சம்பவத்தின் நீட்சியை அன்றித் தொடர்பு போகும் நிகழ்வை வெளிப்படுத்தும் குறியீடான லீடர் (...) அடையாளம் சில இடங்களில் தேவை யில்லாமல் நீண்டிருக்கின்றன. மேலும் அட்டைப்படத்தின் பின் பக்கத்தில் எழுத்துக்கள் (தை, னா, கை) இரண்டாகப் பிரிந்த நிலையில் உள்ளன. முன் அட்டை ஓவியம் நன்றாக உள்ளது. ஆயினும் எழுத்து விளம்பரத்தை (வெளியீடு) தவிர்த்திருப்பின் இன்னும் நன்று என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்புப் பட்டமும் முதுமாணிப்பட்டமும் பெற்ற திரு.ம.பா.மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் தமிழ்ப்புலமை பாரம்பரியமிக்க குடும்பத்தின் நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். இவரது தந்தையார் புகழ்பூத்த ஒரு மரபுக் கவிஞர். தந்தையின் அடியொற்றி இவர் மரபுக்கவிதைகள் எழுதிவந்த போதும், கால ஓட்டத்தில் அந்த மரபு நிலைக்குள் இருந்து வெளியேறி வந்து சமூக அவல யதார்த்தத்தை சிறுகதைப் படைப்புக்களாகத் தந்திருக்கும் திரு.ம.பா.மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் கவனிப்புக்குரியவர் மட்டுமல்ல வித்தியாசமானவராகவுமே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

ஓசாயா -5:11

கிணறு வெட்டும் வேலையொன்றுக்கு உதவிக்கு வரும்படி ஊரவன் ஒருவன் பெரியண்ணனை அழைத்துச்செல்ல அவரது வீட்டிற்கு வந்திருந்தான்.

கடந்த மூன்று நாட்களாக எதுவித வேலைகளும் கிடைக்காதநிலையில், இன்று ஒரு வேலை கிடைத்ததை நினைத்து சந்தோஷப்பட்ட வராய்... தனது மிதிவண்டியை எடுத்துக்கொண்டு, வந்தவனுடன் கூடப்பறப்பட்டார் பெரியண்ணன்

பெரியண்ணன் நாளாந்த ஒரு கூலித்தொழிலாளி. அதுவும் கடினமான உழைப்பாளி! அவரிடம் எந்தவிதமான கெட்டபழக்கங்களும் இருந்ததில்லை. இதனால், ஊரில் அவருக்கொரு மரியாதை இருந்தது. ஊரவர்கள் தங்களுக்கான எந்த வேலையானாலும், அவரைக்கூட்டிச்செல்வதற்கு விடியற்காலையிலேயே அவரது வீட்டு முற்றத்துக்கு வந்துவிடுவார்கள்

கிணறு வெட்டும் வேலையொன்றுக்கு ஒருவர் மேலதிகமாகத் தேவைப்பட்டபோது, ஒருவன் பெரியண்ணனைத் தேடி வந்திருந்தான். கிணறு வெட்டுமிடத்தில் அவரோடு சேர்த்து மொத்தம் எட்டுப்பேர் நின்றார்கள். அதில் இருவர்...?

பெரியண்ணன் அந்த இருவரையும் உற்றுப் பார்த்தார்.

முதல்நாள் மாலைநேரம்... வேலை முடிந்ததும் அருந்திய மதுவின் தாக்கம் இன்னமும் அவர்களைவிட்டு நீங்கவில்லையென்பது, அவர்கள் இருவரது முகங்களும், அணிந்திருந்த ஆடைகளின் தோற்றமும் நன்கு வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. அவர்களது வாயிலிருந்து வார்த்தைகளும் தடுமாற்றாக வெளிவரத் தொடங்கின. உடல்களில் இருந்தெழும் வியர்வையின் துர்மணம்... அவர்கள் தமது உடல்களைச் சுத்தம் செய்யவில்லையென்பதும் தெரிந்தது.

வேலைக்காக வந்தவர்களில் ஒருவன், இவர்கள் இருவரினதும் நிலைமையை அவதானித்துவிட்டு, அவர்களைக் கேலி செய்ய முனைந்தான்.

“என்ன அண்ணாச்சி...? நேற்றுப் பின்னேரம் வாய்க்குள்ள ஊத்தினது இப்பவும்

வயித்துக்குள் தேறி நிற்குது போலக்கிடக்குது...!”

கூடி நின்றவர்கள் சற்று பலமாகச்சிரித்து விட்டார்கள்.

அண்ணாச்சிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“டேய்...! அதெல்லாம்

உனக்குத்தேவையில்லை. நான் வாய்க்குள்ள

ஊத்துவன்.... உறிஞ்சுவன்! அதைக்கேட்க நீ யார்...?”

அவர்களை வேலைக்கு அழைத்து

வந்தவனுக்கு இன்றைய வேலை குழம்பி விடுமோ...
என்ற அச்சம் ஏற்பட, யாவரையும் அமைதியாக
இருக்கும்படி எச்சரித்தான்.

கேலி செய்தவன் மேற்கொண்டு எதுவும்
பேசவில்லை. மௌனமாக அடங்கிக்கொண்டான்.

“சரி...சரி கயிற்றை எடுத்துக்கப்பியில
கொளுவுங்கோ. கயிறு கட்டிய உரப்பையனை
கிணத்துக்குள்ள போடுங்கோ ஆர்...? மிதியில நிண்டு
மண் இழுக்கப்போறியள்...?”

வேலையாட்களை அழைத்து வந்தவன்,
தனக்கு முன்பாக நின்றவர்களைப் பார்த்துக்கேட்டான்
“நாங்கள் இழுத்துப்போடுறம்...” என
அவர்களில் இருவர் முன்வந்தனர்.

பெரியண்ணனும் வேறு இருவரும் கப்பி
யில் இருந்து கயிறு இழுப்பதாகக் கூறிக்கொண்டனர்.
“அப்ப ஆர் கிணத்துக்குள்ள இறங்கிறது...?”
அவர்களை அழைத்து வந்தவன் மீண்டும்
கேட்டான்

“நாங்கள் இரண்டு பேரும் இறங்கிறம்...”

மதுபோதை விலகாத அந்த “அண்ணாச்சி”
யும் அவனுடன் கூட வந்தவனும் கூறினார்கள்.

சற்று முன்பு அவர்கள் இருவரையும்
கேலிசெய்தவன், திரும்பவும் அதையே செய்தான்.

“உங்களைப் பார்த்தால் வானோங்கி
வளர்ந்த கமுகமரம் ரண்டு, வீசுகிற சோளக்கக் காத்துக்கு
ஈடுகொடுக்காமல் நிண்டாடுகின்ற மாதிரிக்கிடக்குது.
உங்களை நம்பி என்னெண்டு கிணத்துக்கை இறக்கிறது?”

இப்பொழுது பெரியண்ணன் உட்பட,
கூடி நின்றவர்கள் மட்டுமல்ல, அவர்களை அழைத்து
வந்தவனும் வாய்விட்டே சிரித்துவிட்டார்கள்.

“டேய்... எங்களுக்கு எவ்வளவுதான்
“மப்பாக” இருந்தாலும், நடக்காது அந்த இடத்தில்
தப்பு! முதல்ல கிணத்துக்கை எங்களை இறக்கு...”

அவர்களைக் கூட்டி வந்தவன்
அண்ணாச்சிக்கு எவ்வளவோ அறிவுரை எடுத்துக்
கூறியும், அவன் செவிமடுக்கவில்லை. பிடிவாதத்
தோடு, அவர்கள் இருவரும் கிணற்றுக்குள் இறங்கிக்
கொண்டார்கள்.

அவர்களின் செயற்பாடு வேலைக்குக்
கூட்டி வந்தவனுக்கு மிகுந்த யோசனையைக்
கொடுத்தது.

கிணற்றின் வளையில் கட்டப்பட்டிருந்த
கப்பி சுழலத் தொடங்கியது.

கிணற்றினுள் உரப்பையின் மீது போடப்
பட்ட மண், வெளியே வருவதற்கு பெரியண்ணனும்
அவருடன் கூட நின்ற இருவரும் கயிற்றினை இழுத்து...
உதவி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வெளியே வரும்
மண்ணை கிணற்றின் விளிம்பில் இருந்து இழுத்து
விடுவதற்கு அவ்விடத்தில் நின்றார்கள்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பெரியண்ணனோடு கயிறு இழுத்துக்
கொண்டிருந்த இருவரில் ஒருவன் மற்றவனுக்குக்

கூறத்தொடங்கினான்.

“கிணத்துக்கை இறங்கி மண்வெட்டுறானே
ஒருத்தன் (அண்ணாச்சி), அவன் நல்லதொரு உழைப்
பாளி! என்ன வேலையென்டாலும் செய்வான்.
கூப்பிட்டால் மறுக்காமல் வந்திடுவான். ஆனால்,
அவ்வளவு வாழ்க்கையில் விடிவில்லை; சந்தோஷம்
இல்லை.”

“ஏன்...?” இரண்டாமவன் கேட்டான்

“குடி! ஒரே குடி...!”

கப்பியூடாக வரும் கயிற்றை, அவர்கள்
இருவரோடும் சேர்ந்து இழுத்தபடி... பெரியண்ணன்
அவர்களின் பேச்சை செவிமடுத்துக் கேட்டுக்
கொண்டிருந்தார்.

“அந்தாளுக்கு நாலு பிள்ளையள் மச்சான்!
மூத்த பொடியனுக்கு பன்னிரண்டு வயசிருக்கும்.
ஒண்டுமே பள்ளிக்கூடம் போறதில்லை. உடம்பில
அரைகுறை உடுப்பு களோடை ஆங்கினைக்க விளை
யாடிக்கொண்டு நிற்குங்கள். வீடும் வந்து எங்க ஆட்டுக்
கொட்டில், கோழிக்கொட்டில் மாதிரி ஒரு குச்சு வீடு.
அதுக்குள்ள தான், எல்லாம் அடக்கம்! மனிசன் வேலை
முடிஞ்சு போகேக்கை கடையில் அரிசியும், தவறணை
வாசல்ல மீனும் வாங்கிக்கொண்டு போனால், பேந்தும்
அடுத்த நாளைக்கு அதே நேரம் தான் சாப்பாடு...”

“ஏன் மனிசிக்காரிக்கு காசு குடுத்திட்டு
வாறேல்லையே...?”

இரண்டாமவன் திருப்பிக்கேட்டான்.

“இல்லையடாப்பா! அவளிட்டை
குடுத்திட்டு வாறதுக்கு காசு மிஞ்சாது ஓரே குடி!
தவறணையில் கூட்டாளிமாருக்கும் வாங்கிக்குடுக்கிற
தால எங்க காசு மிஞ்சப்போகுது?”

“என்ன கறமம் பிடிச்ச வாழ்க்கையடா...”

இரண்டாமவன் சலித்தபடி கூற... முதலாம்
வனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.

“டேய்! கறமமாவது...”

கத்தரிக்காயாவது... எல்லாம் மனம் தான் நாங்களும்
தான் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யிறம். உடம்பில அலுப்
பேறினால், ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் வாங்கிக்
கொண்டு போய், வீட்டில வைச்சுக் குடிச்சப்போட்டு,
எங்கட பாட்டில இருக்கிறம்தானே! அதேமாதிரி
உவனும் இருந்தால் என்ன...?”

முதலாமவனின் கேள்விக்கு மற்றவனால்
பதில் கூறமுடியாமல் போய்விட்டது.

கிணற்றுக்குள் இருந்த மண் பெருவாரியாக
வெட்டி வெளியே எடுக்கப்பட்டு விட்டது. நேரமும்
மதியத்தை விட்டு நகர்ந்து சென்றதால் சாப்பாட்டுக்குச்
செல்வதற்கு ஆயத்தமாகினர் வேலையாட்கள்.
கிணற்றின் ஆழத்தில் நின்ற இருவரையும் வெளியே
வரும்படி அழைத்தான் அவர்களை வேலைக்கு
அழைத்து வந்தவன்

அச்சமயம் -

கயிறு இழுத்தவர்களில் ஒருவன் வந்து,
ஆழத்தை அறியும் நோக்கில் கிணற்றை எட்டிப்

பார்த்தான்.

சில விநாடிகளில் எதையோ கிணற்றினுள் உற்றுப்பார்த்த அவன், அதற்குள் நிற்பவர்களைப் பார்த்துக்கேட்டான்.

“அதென்ன! ஒரு பக்கமாக மண்ணுக்கு வெளியில கண்ணாடி மினுங்கிற மாதிரித்தெரியுது...?”

கிணற்றுக்குள் நின்ற இருவரும் ஒருவரை யொருவர் மௌனமாகப் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

வெளியில் நின்ற யாவரும் ஆச்சரியப் பட்டவர்களாக, கிணற்றின் மிதியடியில் வந்து உள்ளே எட்டிப்பார்த்தார்கள். அவர்களது பார்வையில் கிணற்றுக்குள் “ஸ்பெஷல் மென்டிஸ்” சாராய வெற்றுக் காப்போத்தல் ஒன்று கிடப்பது தெரிந்தது.

அண்ணாச்சி ஏற்கனவே சாரத்துக்குள் ஒளித்துவைத்திருந்த நிலையில், கிணற்றுக்குள் இறங்கும் போது கொண்டு சென்று, எவரும் கவனிக்காத நிலையில், குடித்து முடித்திருந்தான்

அவர்களை வேலைக்கென கூட்டிக் கொண்டு வந்தவனுக்கு ஆத்திரமும் அருக்களிப்பும் ஏற்பட்டன. வெற்றுப்போத்தலோடு வெளியே வரும் படி பணித்தான்.

கிணற்றுக்குள் நின்ற இரண்டாமவன் முதலில் வெளியே வருவதற்கு கயிறுவிட்டு அவனை இழுத்தெடுத்தார்கள். அதன் பின்... அண்ணாச்சி கப்பிக்கயிற்றின் கொளுக்கியில் கால்பாதத்தை வைத்து நிற்க சிரமப்படுவது வெளியே நிற்பவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஒரு வாறாக.... கொளுக்கியில் அவன் தன் கால்பாதத்தை வைத்து, கயிற்றை இரண்டு கைகளாலும் பற்றிப்பிடித்தபின், கயிற்றை இழுக்கும் படி பணிக்கப் பட்டது. அண்ணாச்சி மெல்ல மெல்ல மேலே வந்து கொண்டிருந்தான். கிணற்றின் மேல் மட்டத்திற்கு அவன் வந்ததும், வெளியில் நிற்பவன் அவனின் கையைப்பற்றி, இழுப்பதற்கிடையில் மது மயக்கத்தில் இருந்த அவன், கயிற்றைப் பற்றிப் பிடித்திருந்த தனது பிடியைத் தளரவிட்டான்.

மறுகணம் -

சமதரையில் கயிறிழுத்த பெரியண்ணன் உட்பட மூவரும் ஒருமித்த நிலையில் கயிற்றோடு போய் விழுந்தார்கள். அண்ணாச்சி அலறியபடி.... கிணற்றுக்குள் விழுவது கண்டு, அவர்களை அழைத்து

வந்தவன் மற்றும் அனைவரும் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். கிணற்றைச்சுற்றி நின்று அவலக்குரல் எழுப்பினார்கள் கிணற்றுக்குள் மயக்கடைந்த நிலையில், இன்னொருவனின் உதவியோடு, ஊரவர்களால் அண்ணாச்சி மீட்கப்பட்டு, வைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்பட்டான்

நான்கு வாரங்களின் பின்பு

வயல் பக்கம் ஒருவரின் வரம்புப்புல்லு செருக்குவதற்காக, பெரியண்ணன் சென்றபோது, கிணறு வெட்டவந்தவர்களில் ஒருவரைச் சந்தித்தார். அவரிடம் கிணற்றுக்குள் விழுந்த அண்ணாச்சியின் நிலைமை பற்றி விசாரித்தார்.

மிக உயரத்திலிருந்து முதுகு அடிபட விழுந்ததால், முள்ளந்தண்டு செயல் இழந்து, இடுப்புக் கீழே இரண்டு கால்களும் இயங்காத நிலையில், வீட்டோடு படுக்கையில் முடங்கிவிட்டதாக வந்தவர் கூறி முடித்தார்.

பெரியண்ணனுக்கு அதிர்ச்சியாகவும் அவனது குடும்பத்தை நினைக்க கவலையாகவும் இருந்தது.

குச்சு வீடு...

பாடசாலை வாசலின் முகமறியாப் பிள்ளைகள்....

ஒரு நேரமாகவேனும் மாலை வேளைகளில் அவனது மனைவி பிள்ளைகள் சாப்பிடுகின்ற மீனும் சோறும்...

வருவாய் எதுவுமற்ற அக்குடும்பத்தின் சீவியப்பாடு...

உழைக்கும் வருவாயில், ஓசியில் கள்ளுக்குடிக்க வரும் தவறணைக் கூட்டாளிகள்....

எல்லாமே முடங்கிப்போன நிலையில்.... அண்ணாச்சியும் முடமாகிக் கிடந்தான் தன் குடிசை வீட்டுப்படுக்கையில்!

“குடி... குடியைக்கெடுக்கும்... என்பது எவ்வளவு உண்மை...”

கூறிக்கொண்டே.... பெரியண்ணன் செருக்கத்தொடங்கினார். வரம்பில் உள்ள புல்லுக்களை.

சாராயத்தை நாடி அதிகாலமே எழுந்து மதுபானம் தங்களைச் சூடாக்கும்படி தரித்திருந்து, இருட்டிப் போகும்ளவும் குடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறவர்களுக்கு ஐயோ! (ஏசாயா 5:11)

பொம்மைத் துணை?

பி.சி.அன்புராசா

அவளின்

“நடைசரியில்லை!”

பின்

“உடைசரியில்லை!”

அதன்பின்

“வாய் சரியில்லை!”

நாள்போக

“வளர்ப்பு சரியில்லை”

என்கிறாய்!...

அவ்வாறாயின்

நடையைப் பயிற்றுவித்து

உடையைத் தயாரித்து

வாயை வடிவமைத்து

வேண்டிய பொம்மையை

நீயே

வார்த்து

வடிவமைத்து

துணையாக

வைத்துக்கொள்ளலாமே!

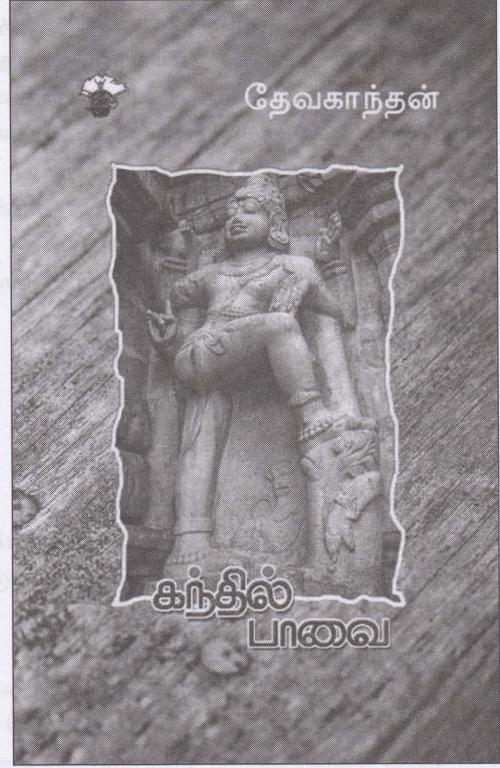
தேவகாந்தனின் “கந்தில்பாவை” நாவல் பற்றிய ஒரு மதிப்பீடு

“கனவுச்சிறை” நாவலுக்குப்பின்னர், “கந்தில் பாவை” என்னும் தேவகாந்தனின் நாவல் காலச்சுவடு வெளியீடாக அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. அது பல தலைமுறையின் கதையாக, நான்கு அத்தியாயங்களாக (20151880) பின்னோக்கிப் பயணிக்கும் உத்தியில் அமைந்துள்ளது.

1880 ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்துவந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகக் கட்டமைப்பு பெண்களின் நடத்தைக் கோலங்களையும் சிந்தனை முறையினையும் எவ்வாறு கட்டமைத்தன என்பதனையும், அந்தப் பரம்பரைத்தாக்கம் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்வதனையும் அதற்கான காரணகாரியங்களைக் கதைக் களமாகக் கொண்டு, கதைமாந்தர் உரையாடல்கள் மூலம் மிகுந்த பொறுப்புடன் சொல்வதை நாவல் முழுவதும் காணமுடிகின்றது.

ருக்மணிதேவி என்ற பெண்பாத்திரம் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர், மெக்கானிக் வேலை செய்யும் அருளானந்தத்தினைக் காதல் திருமணம் செய்கின்றார். அவர்களுக்கு ஐந்து பெண்பிள்ளைகள். குடும்ப வறுமையும், ஆணாதிக்க நெருக்கீடுகளும் ருக்மணிதேவியை மன அழுத்தத்துக்கு ஆட்பட வைக்கின்றது. சின்னவயதிலிருந்த கலைமீதான ஈடுபாடு, “அகமுகியாகி” எப்பிரச்சினையையும் மனதில் வைத்துக் குமைகின்ற சுபாவத்தினால் மனச்சமநிலை பிறழ்கின்றது. அதன் விளைவு கணவனும் மனைவியும் அடிக்கடி சச்சரவுப்படுகின்றனர். அதற்கான காரணத்தினை இன்றுபோல் கண்டறிந்து “சீர்மியப்படுத்தும்” வழிமுறைகள் அன்றில்லாமையால், கணவனும் மனைவியும் மாறி மாறி வீட்டைவிட்டு ஓடுகின்றனர். இது குடும்பத்தினையே சிதைக்கின்றது. இருப்பினும் விருத்தெரிந்த மூத்தவளான மாலினிதேவி குடும்ப பாரத்தினைச் சுமந்து கரையேற்றுகின்றாள்.

ருக்மணிதேவியின் மக்கள் திருமணம்முடித்து

வெளிநாடு செல்கின்றனர். அவர்களில் இளையவள் சுபத்திராதேவி, மூத்தவள் ரதிதேவி இருவரும் புலம்பெயர் நாடுகளில் மனச்சிதைவுக்கு உட்படுகின்றனர். அவர்கள் குடும்பமும் அவலப்படுகின்றன. அதில் ஒன்று சுபத்திராவின் கணவன் கனகராசா, மற்றது ரதிதேவியின் கணவன் லோகநாதனும் மகள் தர்மினியும். ரதியின் பிரச்சினைக்குப் பரம்பரையும் காரணமாக இருக்கலாம் என்ற வைத்தியரின் கூற்று, மகள் தர்மினியைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. தனது அம்மம்மாவின் பூர்வீகத்தினைத் தேடி, நோர்வேயிலிருந்து இலங்கைக்குப் புறப்படுகின்றாள் தர்மினி. அங்கு தனது தகப்பனின் தங்கையும், தனது மாமியுமான அன்னலட்சுமியைச் சந்திக்கின்றாள். அவளின் துணையுடன் அம்மம்மா ருக்மணிதேவியின் வரலாற்றுத் தடத்தினைத் தேடுகின்றாள். இறுதியில் அம்மம்மாவும் “மனச்சிதைவுக்கு” உட்பட்டிருந்தமை தெரியவருகின்றது. அத்துடன் தனது தேடலை நிறுத்திக்கொள்கின்றாள் தர்மினி. அம்மம்மாவின் “மனச்சிதைவு” என்ற தகவலே, தாயாருக்குச் சிகிச்சையளிக்கவும், அவரைப் புரிந்துகொள்ளவும் போதுமானவை எனத்திருப்தி கொண்டு, நோர்வேக்குச் செல்கின்றாள் தர்மினி.

இதில் நாவலாசிரியர் மிகமுக்கியமான விடயம் ஒன்றைக் கூறுகின்றார். தர்மினியின் மாமி அன்னலட்சுமி தனது கணவன் கந்தசாமியைப் பிரான்ஸில் பறிகொடுத்தபின்னர் திக்கப்பிரமை பிடித்திருப்பதையும், அயலவர்கள் அவளுடன் பேசப்படப் பிடுவதையும்

குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வளவு மனப்பாரத்துடனும் தனது மருமகளுக்கு உதவுகின்ற அன்பின் நெகிழ்வினையும், மருமகளின் பிணைப்பு உளநோய்க்கு நல்லமருந்தாய் அமைந்ததையும் சொல்லாமல் சொல்கின்றார். மருமகள் இரண்டு நாளில் நோர்வே போவதை உணரும்போது, சிரிப்பினை மறந்து, முகம் இறுகு வதையும் பதிவுசெய்கின்றார் நாவலாசிரியர்.

ருக்மணியினை மையப்படுத்தி அவளது முன் பரம்பரையான கனகவல்லி, பொன்னரியம் என்பவர்கள் மூலம் அவர்கள் மனச்சிதைவுக்கு உட்பட்டமையும், வாழ்முறையின் ஏற்ற இறக்கமும் சொல்வதன் மூலம், நாவலின் முதலாம் அத்தியாயத்தில் சுபத்திரா மனச்சிதைவுற்று தனதும், கனகராசனின் வாழ்வினையும் தொலைத்து நிற்கும் அவலத்தின் முடிச்சுக்களை அவிழ்க்கும் பொறுப்பை வாசகர்களிடமே நாவலாசிரியர் விட்டுவிடுகின்றார்.

இலங்கைத் தமிழரின், அதிலும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் வாழ்முறையை அங்குள்ள மண்ணும், மரங்களும், சமயமும், சாதியும், பரம்பரைத் திமிரும் தீர்மானிக்கும் துட்கமத்தை அக்கால வாழ் முறையுடன் ஒட்டிய பாத்திரங்களுடாகவும், கதை சொல்லியாகவும் தேவகாந்தன் கந்தில்பாவையுடன் நீக்கமற நிறைந்துள்ளார்.

சொத்தினைச் சமூக அந்தஸ்த்துக்கான நியமமாகத் தமிழர்கள் கொண்டதன் எதிர்வினையே அவற்றினைச் சேர்ப்பதற்கான போட்டியும் பொறாமையும் கூடப்பிறந்தன. பெண்களுக்குச் சீதனம் கொடுத்தால் மீதிச் சொத்தில் பங்கில்லை, ஆண்வாரிகளுக்கு அனைத்தும் என்ற தேச வழமைச் சட்டமும் ஆணாதிக்கத்துக்கு உரமிட்டன. சொத்தினை ஆள்கின்ற ஆணின் சர்வாதிகாரத்திற்கு, எவ்வித கேள்வியும் இன்றி அடிபணிகின்ற மனப்பாங்கும் மரபும், தோன்றின.

ஆணாதிக்கத்தில் கட்டுண்டிருந்த பெண் அதிலிருந்து விடுதலையாகும்போது, அவளது அதிகாரத்துக்கு ஆண் உட்படுகின்றான். அதனால் மனப்பிறழ்வு ஏற்பட்டு தன்னிலை கெடுகின்றான். இவ்விதமே தமது விருப்பமோ, ஈடுபாடோ, எதனையும் பொருட்படுத்தாமல் திருமணம் என்ற பந்தத்தின் மூலம் பலவந்தமாக ஒரு ஆணுடன் பாலியல் இம்சைக்குக் கட்டாயப்படுத்தும்போது மனநிலை பிறழ்கின்றது. சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது எதிர்நிலையிலும் செயற்படவைக்கின்றது. இவர்களை மோகிப்பேய், கொள்ளிவால்பேய், காட்டுக்கறுப்பு, சுடலைமாடன் என்னும் பேய்கள் பிடித்ததாக பூசாரிகளைக்கொண்டு பேயோட்டும் சடங்குகளைப் பெரிதாகவும், சிறிதாகவும் செய்கின்ற மரபு இன்றுவரை புலம்பெயர் நாடுகளிலும் தொடர்கின்றன. உண்மையில் பிடித்தபேய்கள் பணப்பேய், அதிகாரப்பேய், சாதிப்பேய், குலப்பெருமைப்பேய்... என்று எண்ணற்ற பேய்கள் பரம்பரை

பரம்பரையாகச் சொந்தங்கொண்டாடுவதையும், வரலாற்று உணர்வோடு, கதைமாந்தர்க்குரிய களத்தினில் நாவல் பேசுபொருளாக்குகின்றது.

சங்கரப்பிள்ளை, செல்லத்துரைமயிலாச்சி, சண்முகம்-பொன்னரியம், முருகேசம்பிள்ளை மங்களநாயகி, சிவநாயக மூர்த்தி கனகவல்லி, அருளானந்தம் - ருக்மணிதேவி, லோகநாதன் - ரதிதேவி, சிவகுமார் - மாலினி, கனகராசா சுபத்திராதேவி என்னும் பாத்திரங்களைப் பற்றி இரத்தமும் சதையுமாக மிகுந்த அவதானத்துடன், தேர்ந்தெடுத்த வார்த்தைகளைக்கொண்டு, நாதுக்காகவும், குறியீடாகவும் சொல்லுகின்றது நாவல். ஒரு குடும்பத்தில் பிரச்சினை என்றால் ஏதோ கறிக்கு உப்பு புளி, கூடிக்குறைந்த பிரச்சினையாகச் சமூகம் பார்ப்பதனை மறுதலித்து, தாம்பத்தியப் பிரச்சினையே முதன்மை பெறுகின்றது, அதுவும் வண்புணர்வாக மாறும் போது விபரீதமாகிறது என்ற உண்மையை “கந்தில்பாவை” பொதுவெளியில் போட்டு உடைக்கின்றது.

தமிழர் குடும்பங்களிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் தமது அம்மா அப்பாவையும், தமது கணவனை அல்லது மனைவியையும், தமது பிள்ளைகளையும் புரிந்து கொள்வது எப்படி என்பதைக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் வாயிலாகவும், வரலாற்றுச் செய்திகள் மூலமும் “கந்தில்பாவை” ஒவ்வொருவருடனும் இரண்டறக் கலந்து உணர்த்தி நிற்கின்றது. இந்நாவலை ஈழத்திலுள்ள தமிழர்களும், குறிப்பாகப் புலம்பெயர் தமிழரும் தம்மைப் புரிந்துகொள்வதற்கு மனமொன்றி வாசிக்க வேண்டும் என்பதுடன், இந்நாவல் ஒரு உளச்சிகிச்சை நூலாகவும் பயன்படும் என்றவகையில் இரட்டைப் பயன்பாடு கொண்ட நாவல் எனத் துணிந்து கூறுவேன். முடிவாக தேவகாந்தனின் “கனவுச்சிறை” நாவல் அரசியல் பேசாத அரசியல் நாவல் என்றால், “கந்தில்பாவை” உளவியல் பேசாத உளவியல் நாவல் என்பேன்.

என் எழுத்து யுகத்தின் வழமையான சமூக வாழ்வியல் அனுபவ முத்திரை பதித்து இதை நான் எழுதவில்லையென்பதே இதற்கான சிறப்புத் தகைமை இதன் மூலம் ஆத்ம விழிப்பான உள்ளூலக அனுபவநிலையின் உயிரோட்டமான இறை சக்தியை மட்டுமே விரும்பிச் செயல்படும் எனது மனதின் சத்தியக்குரலாகவே என்னுள் ஒரு மாசற்ற தன்மையோடு கருக் கொண்டு கண் திறந்த இக் கதையை எனக்குப் பரிச்சயமான எழுத்து மூலம் நான் சொல்ல நேர்ந்தது எங்கள் வாழ்வியல் மூலாதாரமான சமய விருட்சத்தின் மீது விழுகின்ற ஒவ்வொரு அடியும் எங்களை உயிருடன் தகர்க்கவே என்ற எண்ணம் வரும் போது தார்மீக வழியிலாவது இவையெல்லாவற்றுக்கும் எதிர்ப்புக் கூற முடியாமல் மௌனம் சாதிப்பது இதைவிடப் பெரிய கொடுமை எங்களைப் போன்ற உண்மையான எழுத்தை நேசிக்கும் கலைஞர்களால் இது கூடச் செய்ய முடியாமல் போனால் கலையும் எழுத்தும் கறைபட்டுப் போன வெறும் நிழல்கள் மாதிரித் தான் ஒரு புனிதமான கலைத் தொண்டாகவே கருதி இக் கதையை நான் எழுதி முடித்தேன் இப்படி எழுதிச் சமயத்தை காப்பாற்ற நினைப்பது வெறும் எழுத்துத் தவம் மட்டுமல்ல கடவுளையே கண்ணுக்கு நேராகக் கொண்டு வந்து காட்சிப் படுத்தவே இக் கதை மூலம் இதுவே இக் கதை வழியாக நான் சொல்லுகின்ற மேலான சத்தியத்தின் உயிர் வேதமான சான்று பொருள் இதைக் கடந்து தான் மற்றதெல்லாம் இக் கதைக்கு முழுவதும் நானே பொறுப்பு - ஆனந்தி

ஓர் இறை தூதரின் மயக்கம்

நல்லூர் சிவன் கோவிலுக்கு அருகே உள்ள சாய்பாபா பஜனை மண்டபத்தில் தான் தர்சனன் முதன் முதலாக அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான் பஜனை பாடும் திறன் கொண்ட அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் ஆளை வசீகரிக்கும் ஒரு தெய்வீகக்களை தெரிந்தது. இறை வழிபாட்டில் பூரண மன ஒருமைப்பாட்டுடன் அவள் கொண்ட ஈடுபாடே அவளுக்கு இவ்வாறான பேரழகைக் கொடுத்திருப்பதாக அவன் மிகவும் விழிப்புணர்வுடன் நினைவு கூர்ந்தான்.

பிரான்ஸ் மண்ணிலும் தமிழ் சைவ நெறிகள் தடம் புரண்டு போகாத தனது இலட்சிய வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற துணையாக அவளை இனம் கண்டு அவளை அவன் மணம் செய்து கொண்ட காலம் அவனைப் பொறுத்த வரை ஒரு பொற்காலமாக இருந்ததென்னவோ உண்மை தான். அவனுடைய முழுப்பெயர் சிவதர்சனன். பிரான்ஸ் சிவா என்றால் பலரும் அறிவார்கள். வெள்ளை மண்ணிலும் தமிழ் சுவாசம் விட்டுப் போகாத சிவப் பழமாக இருந்தவன் அவன் தோற்றத்திலும் சிவன் மாதிரி அப்படி ஒரு தேஜஸ் அவன் அப்பாவே ஒருபெரிய சைவப் பழம் அதில் ஒளி ஊற்றாக வந்த களை அவனிடம் கொஞ்சம் மிகுதியாகவே தெரிவது போல நிலை குலையாத ஆத்ம அனுபூதி கைவரப் பெற்ற அவன் சுமக்க நேர்ந்த

அந்த வைரக் கிரீடத்தின் ஒளி துலங்கவே பிறக்க நேர்ந்த தவத்துடன் சாயிபக்தையான காயத்திரி அவனை மணம் செய்து கொண்டு அவனின் காலடிக்கு வந்து சேர்ந்தாள்

ஊரிலே அவர்கள்: கல்யாணம் நடந்த மறுநாள் மாலை, அவன் வீடே பெரிய பஜனை மண்டபமாகக் களை கட்டி நின்றது. காயத்திரியைச் சுற்றி அவள் உறவுக் கூட்டம் சூழ்ந்திருக்க மயக்கும் குரலில் ஸ்ருதி

லயம் பிசகாமல் உரத்த குரலெடுத்து இனிமையாக அவள் பஜனை பாடக் கூடவே மனம் ஒன்றிய பாவத்துடன் அவனும் பாடியது காலத்தை வென்ற ஒரு சிரஞ்சீவி நிகழ்ச்சி. இப்படிக்காலத்தை வென்று நின்ற கடவுள் தரிசனமாய் அவர்கள் இருந்தது வெறும் கனவாகவே போய் விடுமென்று யார் கண்டார்கள்?

அவர்களுக்குத் திருமணமாகி பரஸ்பரம் மனம் ஒன்றுபட்டு இறை தரிசனமே கண்டு பணத்தினால் வரும் மேலோட்டமான வெற்றிகளையெல்லாம் புறம் தள்ளி மறந்து விட்டுப் பக்தி மார்க்கம் தழைக்க அவர்கள் வாழ்க்கைப் பயணம் தொடரும் வேளை ஒரு நாள் சிவா வேலை விட்டு வீடு திரும்பும்போது எதிர்பாராதவிதமாக அவன் பேச்சில் ஒரு புதிய குழப்பம் தெரிந்தது. இது வரை அவன் ஒரு பேக்கரியில் தான் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். கை நிறைய நல்ல சம்பளம் கிடைத்தாலும் ஓர் அடிமை மாதிரிக் கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது. அவனுக்குச் சின்ன வயதிலிருந்தே பொறுப்பு அதிகம். கடுமையாக உழைத்துச் சகோதரிகளைக் கறையேற்றியபோதே வாழ்க்கை மீது பற்று விட்டுப் போன மனோ நிலைக்கு அவன் தள்ளப்பட்டிருந்தான். பக்தி ஒன்றே அதற்குப் பரிகாரம் என்ற நம்பிக்கையின் தொடர்ச்சியே அவனுடைய இந்தச் சைவ நெறி பேணுகின்ற இறை வாழ்க்கை. தற்போது அதற்கும் இடையூறு வந்த மாதிரிப் பழைய களையெல்லாம் போய் புதிய நடத்தைக் கோளாறு கண்ட முற்றிலும் வித்தியாசமாகப் பேசத் தெரிந்த, விபரீத சிந்தனையுடன் அவன் வந்து சேர்ந்திருப்பதை ஒரு விபத்தாகவே காயத்திரி மனம் குழம்பி எதிர் கொள்ள நேர்ந்தது.

இதுவரை காலமும் தலை மீது தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடிய சிவனையே வாய் கூசாமல் அவதூறு பேசித் தூற்றுமளவுக்கு அவனுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? சுவரில் மாலையும் கழுத்துமாகத் தொங்கிய சிவன் படம் கண்ணில் உறுத்த, அதைத் தூக்கி மூலையிலே கோபமாக வீசி எறிந்து விட்டுச் சைவத்தையே அடியோடு அழித்து ஒழிக்கும் ஆவேசத்துடன் அவன் உரத்த குரலெடுத்துச் சொன்னான்

“கண்டறியாத சிவமும் சக்தியும் அந்த வார்த்தையே உன்னை வாயிலை இனி வரப்படாது, மீறிச் சொன்னியோ உன்னை நாக்கை அறுத்துப் போடுவன்”

தன்னை மறந்து அன்பு விட்டுப் போய் அவன் சொன்னதைக் கேட்டவாரே காயத்திரி ஒன்றும் பேசத்தோன்றாது உறைந்து போய் நின்று கொண்டிருப்பது உயிர் ஒழிந்து போன ஒரு நிழல் காட்சியாய் அவன் கண்களை மறைத்தது.

அந்த ஜடம் வெறித்த தனிமையில் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு மீண்டு வந்த சோகம் தாளாமல் அவன் அழுகை குமுறி பெரும் தர்மாவேசத்தோடு

அவனைக் கேட்டான்

“என்ன இது புது அவதாரம்? எந்தக் கடவுளுக்காக? அப்ப சிவனை இனிக் கும்பிட மாட்டியளே?

“ஏசு தான் இனி என்றை கடவுள். உந்தச் சாத்தான்களைக் கும்பிட்டால் நீங்கள் நரகத்துக்குத் தான் போவியள்”

அவளுக்கு அதைக் கேட்கப் பெரும் திடுக்கீடாய் இருந்தது. இந்துக் கடவுள் கொள்கைகளுக்கு மறுப்பாக அவனை இவ்வாறு பேசும்படி அவனுக்கு ஏதோ பெரிய மூளைச் சலவையே நடந்திருப்பதாக அவன் பெரும் மனக் கவலையுடன் நினைவு கூர்ந்தான். சொந்த மதத்தையே தூற்றுமளவுக்கு பணத்தைக் காட்டி அவனை விலைக்கு வாங்கி விட்ட அத்தகைய மத வியாபாரிகளின் மாய வலைகளில் விழுந்து சோரம் போய் விட்ட தனித்துவமான இது வரை அவன் கட்டிக் காத்து வந்த இந்து மதத்தின் உயிர் அடையாளமான களங்கமற்ற ஆன்மீக எழுச்சி கொண்ட கோபுரமே சரிந்து வீழ்ந்து விட்ட வெறுமை நெஞ்சில் கனக்க, தர்மாவேசம் கொண்ட சினத்தோடு அவன் அவனைக் கேட்டான்.

“இதுக்குத்தானா இவ்வளவு நாளும் நீங்கள் தேவாரம் படித்தது திருநீறு பூசியதெல்லாம்”

“போதும் நிறுத்து சொர்க்கத்துக்கு வழி தெரியாமல் அப்ப அதெல்லாம் நரகத்துக்குப் போகிற வழி அது என்று தெரியாமல் இருந்திட்டன் நீயும் இனித் திருநீறு பூசக் கூடாது தேவாரம் படிக்கிறதையும் விட்டிடு. அப்ப தான் உனக்குச் சொர்க்க வாசல் திறக்கும் நான் இனி ஓர் இறை தூதன் இறை ஊழியம் செய்யவே களத்தில் இறங்கியாச்சு யேசு கொள்கை பரப்புவதே இனி எனக்கு நாளாந்த வேலை”

ஓ அந்தளவுக்குப் திரிந்து போய் விட்டதா அவன் புத்தி வெளிச்சமெல்லாம் கை நிறையப் பணம் புரளும் போது புத்தியையென்ன உயிரையே விற்க முடியும்.. அப்படி உயிரையே விற்கத் துணிந்த அவன் முன் தான் வேதமாக எதைச் சொன்னாலும் எடுபடாதென்பது காலம் கடந்த ஞானமாகவே அவனை உயிரோடு வைத்துக் கொள்கின்றவது போல இப்போது அவன் நிலைமை ஆனானப்பட்ட சாயி பக்தையான அவளுக்கே இந்தக் கதியென்றால் பக்தி மார்க்கமேயறியாத சாதாரண மனிதர்கள், காசையே குறியாக வைத்து வெள்ளை மண்ணில் வந்து விழும் பிள்ளைகள், இவன் கண்ணில் பட்டுத் துரும்பாகவே மாறினாலும் பற்றியெரியப் போகிற இந்த தீயை அணைக்க முடியாமல் போன கையறு நிலை தான் எனக்கும்” என்று அதை வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாத அந்த உயிர் வேதம் சரிந்து போன மன வருத்தப் படு குழிக்குள் இப்போது அவன் மட்டும் தான். அவனுக்கென்ன கைநிறையக் காசு புரளப்போகிற நிலைமையால், உலகையே விலைக்கு வாங்கி விட்ட மிகப் பெருமிதமான வெற்றிக் களை ஒன்று மட்டும் தான் இப்போது அவன் முகத்தில்... ஓர் இறை

தூதனுக்கு அது போதுமே.

அதன் பிறகு முற்றிலும் மதம் மாறிய ஓர் இறை தூதனாய் அவன் தன் சொந்த ஊரான ஏழாலை மண்ணில் முதல் தடவையாக வந்து கால் தடம் பதித்த போது ஞானிகளின் திருவடிகள் பட்டதால் புனிதம் பெற்றுத் தெய்வீகக் களை கொண்டு மிளிரும் அதன் சுவடுகளே கண்டறியமுடியாமல் போன ஒரு வெறும் மனிதனே அப்போது அவன்.

மனைவியை அழைத்து வராமல் அவன் தனியாகவே வந்திருந்தான். அதிலும் ஓர் உள் நோக்கம் இருந்தது... அங்கு நிகழப் போகும் தன்னுடைய மதத் தலையீடுகளுக்கு அவள் ஒரு ஒரு தடைக் கல்லாக இருந்து விடக் கூடாதே என்ற தறி கெட்ட சிந்தனைப் போக்கினால் தான், அவளை அவன் அழைத்து வரவில்லை. இதற்கு முதலில் அவன் இலக்கு வைத்து வீழ்த்தியது தன்னைக் கருவில் சுமந்த அம்மாவைத் தான்.. அவளைச் சுற்றியிருந்த பிறவிப் பெருமையான தெய்வீகக் களையே அவன் வரவால் ஒரு நொடியில் மாறிப் போய் விட்ட விபரீத சூழ் நிலைக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் அம்மா எரிந்து கருகியது அவளுக்கு மட்டும் தான் தெரியும்.. தன் புருஷன் வாழ்ந்து காட்டிய வழிக்குப் போக முடியாமல் அவன் எடுத்து நின்ற விசுவரூபத்துக்கு முன்னால் எல்லாமே தவிடுபொடியாகிப் போயின.

தன் தலை மேல் விழுந்த இந்தச் சாபத்தை மத வெறி சார்பான சரிவுகளைச் சரி செய்து கொள்ளாமலாவுக்கு ஆத்மபலம் கொண்ட விழிப்புணர்வே அடியோடு வரண்டொழிந்த நிலையில், அவனுக்காக வேடம் கட்டி ஆடுவதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை அவளுக்கு. உண்மையில் அது

அவளின் இயல்பான முகமல்ல. திருநீறில்வாத நெற்றியோடு அவளைப் பார்க்கும் போது மூதேவிக் களை தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

இப்படிப் பெற்ற தாயையே தோலுரித்துப் போட்டவன் இனி எதற்கும் தயார்தான். உலகத்தைத் தன் காலடிக்குக் கொண்டு வர அவன் தன் தாயையே விற்கவும் துணியலாம். வெறும் காசுக்காக தான் கொண்ட மதத்தையே விற்கத் துணிந்தவனுக்குத் தாய் எந்த மூலைக்கு? காசோடு எல்லாமே போன மாதிரித்தான். அவன் இப்படி உயிரை விற்றுப் பிழைப்பு நடத்தப் போயும் போயும் கடைசியில் உயிருக்கு மேலான மதம் தானா கிடைத்தது? அறிவு சரிந்த அவளின் இந்த மயக்கத்தைச் சரி செய்ய இனி ஒரு கடவுள் தான் பிறக்க வேண்டும் சொர்க்கத்துக்கு வழி காட்ட அவன் தேவையில்லை சொர்க்கமும் நரகமும் அவன் ஒருவனுக்குத்தான் மனிதனைப் பீடித்த வாழ்வின் தளைகள் அழிந்து சரியான ஒரு குருவின் வழிகாட்டலில் முக்தி நிலை கை கூடி வரும் போது சொர்க்க நரகமென்ற பேச்சுக்கே அங்கு இடமில்லை இது அவன் அறிவுக்கு எட்டாமல் போய் பணத்தைக் கண்டு புத்தி மயங்கி நிற்கும் அவனை ஓர் இறை தூதன் என்று சொன்னால் யார் தான் நம்புவர் உள்ளார்ந்த இறைவழிபாட்டின் புனிதமான பெருமைகளையே கறை குடிக்க வைத்துக் கொச்சைபடுத்திக் காட்டுகிற மாதிரித்தான் அவனுக்கு அந்த வேஷம் இது அவன் பேச்சில் எடுபட்டு மயங்கும் கூட்டத்திற்கான ஓர் ஆன்மீகச் செய்தியாக எங்கும் முழங்கட்டும்

பேசும் இதயங்கள்

அன்புடன் ஆசிரியருக்கு

ஜீவந்தியின் 2016 புரட்டாதி மாத இதழ் படித்தேன்! சுவையிலும் “அது படித்தோனாகவே” திகழ்ந்தது. கே.ஆர் டேவிட் அவர்கள் நிலாவெளியில் உத்தியோகம் புரிந்தவர் என்பதைவிட அந்த மண்ணில் வாழ்ந்தவர் என்று தான் கூறவேண்டும். அதனால் தான் அந்த நினைவுகள் நெஞ்சோடு ஒட்டிக் கொண்டதாய் உள்ளது. இதனை அவரது பேனா அடிக்கடி தொட்டுக்காட்டியபடி இருப்பதைக் காண முடிகின்றது. வியாபாரிகள் சிறுகதையினையும் அங்கிருந்துதான் ஆரம்பித்து யாழ்ப்பாணத்தில் கொண்டு வந்து முடித்துள்ளார். பாண் வியாபாரிகள், பழைய இரும்பு வியாபாரிகள், நபுச்சக அரசியல் வியாபாரிகள் வரை தொட்டுக்காட்டிய அவரைப் பாராட்டுகின்றேன்.

அடுத்து சகோதரி கெகிராவ ஸுலைஹா மொழிபெயர்த்தளித்த “என் பிரபுவே அந்தக் குழந்தை” சிறுகதை நெஞ்சைத் தொட்டது. பிரதான கதாபாத்திரமான ரைச்சரனை மறக்கவே முடியவில்லை. ரவீந்திரநாத் தாகூர் என்னும் மாபெரும் மேதையை எம்மன் பேசவைத்து நூறு ஆண்டுகளின் பின்னரும் அவர் குரலைக் கேட்டுச் சிலிர்க்க வைத்த சகோதரிக்கு எனது பாராட்டுக்கள். திக்குவல்லைக்கமால் தந்த “கற்பு”, ஏ.சீ.எம்.இப்ராஹீமின் மனச்சாட்சி, க.சட்டநாதனின் பள்ளி பருவ நினைவாகச் சிந்தப்பட்ட “தலைதாழ்” போன்ற சிறுகதைகள் யாவுமே சிறப்புத்தான்.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தம் அவர்கள் பற்றிய கட்டுரை, கே.எஸ்.ஆனந்தன் பற்றிய நேர்காணல், கவிஞர் செல்லக்குட்டி கணேசன் பற்றிய அறிமுகம், ஆசிரியரின் முன்னுரைக்கும்(நெருப்பாறு தாண்டதல்) ஜீவந்திக்கொரு சபாஷ்!

தொடரட்டும் தங்கள் கலைப்பணி

நிலாதமிழின் தாசன்
நிலாவெளி

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி கு. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சீட்டு வெளியிடப்பட்டது.